

BURMESE
CLASSIC
.COM

တက္ကသိုလ် **ယဉ်ယဉ်လဲ**
စိမ်းသင်

၀ န် : ချိ သိ န် * ရ ဩ ဇ

ဒို့တာဝန်အရေသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စု ပဋိက္ခိဇာန် ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ပဋိက္ခိဇာန် ဒို့အရေး
- အချစ်အခြာအားဇာတိပြိုင်ပွဲ ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ◊ ပြည်ပဟာအင်္ဂါပုဆိန်မို့ အဆိုပြင်ဝါဒီများအားဆန့်ကျင်ကြ။
- ◊ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို မှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများ အား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◊ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံ များအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◊ ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ယုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

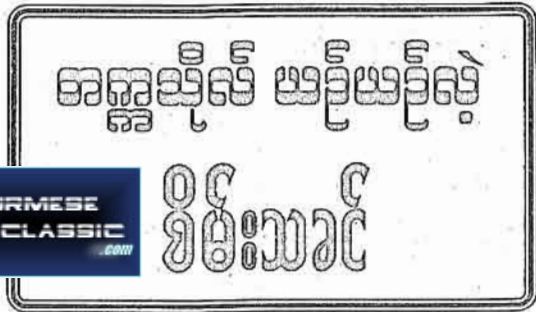
- ◊ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ ဖိုင်ရေး
- ◊ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ◊ နိုင်ငံ့သမိုင်းစည်းပုံအခြေခံဥပဒေစစ် ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ◊ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး

မိမိအားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◊ နိုင်ငံရေးအကျိုးအမြတ်မရှိ အခြားမိမိပွားနေရာကုန်များကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ◊ ဝေဖန်ကွက်မိပွားနေစေရန် ပိပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ◊ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများအိတ်ခေါ်၍ မိမိပွားနေဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ◊ နိုင်ငံသားမိမိပွားနေတစ်ရပ်လုံးကို မန့်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◊ တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- ◊ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့် ပားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- ◊ မျိုးစုစိတ်ဓာတ် မွှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ◊ တစ်မျိုးသားလုံးကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး

တက္ကသိုလ် ယဉ်ယဉ်လွဲ စိမ်းသင်

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၃၆၀၆၀၃
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၂၇၀၆၀၇
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၆၊ အောက်တိုဘာ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေစာပေတိုက်
တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊
ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအောင်စာပေ
အမှတ် ၃၁/၃၃၊ ၅၃ လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- တန်ဖိုး - ၈၀၀ ကျပ်
- အုပ်စု - ၁၀၀၀ အုပ်

အခန်း(၁)

“ဟင်း.. . ဟင်း.. . ဟင်း.. . ဟင်း.. . ဟင်း”
လူမမာ ညည်းသလို ညည်းသံသည် တဖြည်းဖြည်းကျယ်
လောင်လာသည်။
“အိပ်ပျော်လှဆဲဆဲဖြစ်နေသော တင်ထွန်းနိုင်၏မျက်လုံး
များပွင့်လာသည်။”
ဘယ်ကအသံလဲ။
“ဟေ့.. . တင်ထွန်းနိုင်၊ ဘာလို့အိပ်နေတာလဲ၊ ထလေ.. . .”
သူ့ဆတ်ခနဲအိပ်ရာက ငုတ်တုတ်ထထိုင်သည်။
လောကတစ်ခုလုံးအိပ်မောကျနေချိန်မို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
နေသည်မဟုတ်လား။
သူ့အခန်းထဲမှာ ပြာလဲ့လဲ့မီးရောင်ကလေးသာရှိသော်လည်း

၆ တက္ကသိုလ်ယဉ်ယဉ်လဲ

အခန်းထဲက ပစ္စည်းတွေကို ပြတ်သားစွာ မြင်နေရသည်။
 “ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”
 ညည်းတွားသံကို ကြားနေပြန်ပါ၏။
 သူ့ရင်သည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာဖြင့် တထိတ်ထိတ်ခုန်နေ
 ရင်းက ဇောချွေးများပြန်ထလာသည်။
 ပြာလုံသောမီးရောင်အောက်မှာပင် သူ့ခုတင်ဆီသို့ တရွေ့
 ရွေ့လျှောက်လာသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မြင်ရသည်။
 မျက်တောင်မခပ်၊ အသက်ပင်ရှူဖို့မေ့သွားကာ၊ ရွေ့လာ
 သောသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေ
 မိ၏။

“တင်ထွန်းနိုင်... ထလေ၊ စာကျက်လေ”
 ဘယ်သူလဲ။
 သူ့ကိုစာကျက်ခိုင်းနေတာ ဘယ်သူလဲ။
 “ဟေ့... ထလေကွာ”
 သူ့ခြင်ထောင်အား တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲမလိုက်သော
 အခါ...
 “အား...”
 သူ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သည်။
 သူ့ခုတင်ဘေးမှာ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးက သွားဖြူနေ
 သည်။ မျက်လုံးကြီးနှစ်ဖက်က ဝိုင်းစက်ပြီး မီးဝင်းဝင်းတောက်
 နေသည်။
 နားရွက်ကြီးနှစ်ဖက်က ပခုံးထိကျအောင်တွဲကျနေသည်။

“သွား... သွား၊ မလာနဲ့... သွား”
 “ဟီး... ဟီး၊ ဟီး... ဟီး...”
 “မလာနဲ့... မလာနဲ့”
 အမွှေးထူထူနှင့် လက်မည်းမည်းကြီးနှစ်ဖက်ဖြင့် သူ့အားဆွဲ
 လာသောအခါ သံတုန်အော်ဟစ်ရုန်းကန်လိုက်ပါတော့သည်။
 “အား... အမယ်လေး”

“သား... သားလေး၊ ဘာဖြစ်သလဲ သား”
 သားဖြစ်သူ၏ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံကြောင့်
 ဒေါ်မမခင် အိပ်ခန်းထဲပြေးဝင်လာပြီး မီးခလုတ်ကိုဖွင့်လိုက်၏။
 တုစ်ခန်းလုံး လင်းထိန်သွားသည်။
 “သား... သား၊ သတိထားပါ သားရယ်၊ မေမေတို့ရှိတယ်
 လေ”
 “ကြောက်တယ်... ကြောက်တယ်၊ အကောင်ကြီး...
 ဟိုအကောင်ကြီး ကျွန်တော့်ကိုလာဆွဲတယ်”
 တင်ထွန်းနိုင်၏အသံတွေ တုန်နေသည်။
 ဒေါ်မမခင်၏နောက်မှ ရှင်ယွန်းခိုင်လည်း ဝင်လာသည်။
 “ကိုနိုင်... အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်နေပြန်ပြီလား၊ နေ့သောက်

၈ တက္ကသိုလ်ယဉ်ယဉ်လဲ့

လိုက်ဦး... ဒါကြောင့်ပြောတာ မီးဖွင့်အိပ်လို့”
 စားပွဲပေါ်မှာရှိသော ရေကရားထဲမှ ရေတစ်ခွက်ခပ်ပြီး
 တိုက်လိုက်သည်။
 တင်ထွန်းနိုင်၏ နဖူးမှာအေးချွေးထွေပြန်နေသည်။
 စကားမပြောနိုင်ဘဲ မောနေသော တင်ထွန်းနိုင်၏အဖူအရာ
 ကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်မမခင် သက်ပြင်းတစ်ချက်မျှက်လိုက်သည်။
 ရှင်ယွန်းခိုင်က မျက်နှာသုတ်ပဝါလေးဖြင့် တင်ထွန်းနိုင်၏
 နဖူးမှချွေးစများကို သုတ်ပေးနေသည်။
 “အလကား... အိပ်မက်ဆိုးတွေမတ်နေတာ၊ ဒါကြောင့်
 မခိုင်ပြောတာ၊ ညအိပ်ခါနီးဘုရားရှိခိုး၊ ပြီးတော့ အခန်းထဲမှာ
 တရားခွေဖွင့်ထားပါလို့”

“ကော်ဖီသောက်ဦးမလား သား”
 “ဟုတ်တယ်... ဆေးပါတစ်ခါတည်းသောက်လိက်လေ”
 “မသောက်ချင်ဘူး၊ အဲဒီဆေးတွေ...”
 “ဆေးသောက်မှ ရောဂါပျောက်မှာပေါ့”
 “ကျွန်တော်က ဘာရောဂါရှိလို့လဲ”
 “ဟုတ်သားပဲ မေမေကလဲ... ဘာရောဂါမှမရှိပါဘူး၊
 ဆေးက အိပ်ဆေးပါ။ ကိုနိုင် အိပ်မပျော်လို့ အိပ်ဆေးတိုက်တာပါ”
 ရှင်ယွန်းခိုင်က သူ့မောင်အကြိုက်လိုက်၍ ပြောခြင်းဖြစ်
 သည်။
 “ကော်ဖီသောက်မယ် မေမေ၊ ဆေးတော့ မသောက်ဘူး”
 “အေးပါ”

“ကော်ဖီသောက်လို့ အိပ်မပျော်ဘဲ ဖြစ်နေမယ်၊ ကယ်လံစီ
 ယစ်ကွန်ကာ သောက်ပါလား”
 “ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါပဲ ဖျော်လိုက်မယ်နော် ကိုနိုင်”
 ရှင်ယွန်းခိုင်က အဆင်သင့်ရှိနေသော ရေခွေးနှင့် ကယ်
 လံစီယစ်ကွန်ကာ ဖျော်ပေးလိုက်၏။
 “သားအတွက် အနားမှာ... အဖျော်တစ်ယောက်ယောက်
 ထားမှပြန်မှာ”
 “မလိုပါဘူး၊ သားတစ်ယောက်ပဲနေချင်တယ်”
 တင်ထွန်းနိုင်က ငြင်းလိုက်သည်။
 ဒေါ်မမခင်တို့သားအဖိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ
 တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

အခန်း(၂)

“စိမ်းရေ. . . ဧည့်သည်လာတယ်ဟေ့”

ကတ်ဆက်ခလုတ်လေးပေါ်သို့တင်ထားသော စိမ်းနုငယ်၏ လက်များပြန်ရုပ်လိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

“ဪ. . . မေမေ ဧည့်သည်လာတယ်ဆိုတော့ စိမ်းက မေမေပဲဖြစ်မယ်လို့ထင်သား”

မှန်တာပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စိမ်းနုငယ်အနေဖြင့် ထူးထူးခြားခြား ဧည့်သည်လာစရာ အကြောင်းမရှိပါ။

မိခင်ဖြစ်သူကလည်း စိမ်းနုငယ် တစ်ပတ်တစ်ခါ ပြန်သည်မို့ ကိစ္စမရှိဘဲတော့ စိမ်းနုငယ်၏အဆောင်ကို လာမတွေ့၊ လမ်းကြိုရင်း သဘောမျိုးတော့ လာတတ်ပါသည်။

“သမီး. . . ဒီက မေမေတို့နဲ့သိပ်ခင်တယ်လေ၊ ဒေါ်မမခင် တဲ့၊ ရန်ကုန်မှာပဲနေတယ်”

မေမေက သူ့နှင့်အတူပါလာသော ဖြူဖြူသန့်သန့် ခန့်ခန့် ချောတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။

“ကျွန်မသမီး စိမ်း. . . လေ၊ ကြည့်ပါဦး. . . ငယ်ငယ်ကနဲ့ တူရဲ့လား”

“အင်း. . . လမ်းမှာတွေ့ရင် ဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲ၊ သမီးက သိပ်ပြောင်းလဲသွားတာ၊ သမီးကလည်း အန်တိုကို မှတ်မိရဲ့လား”

ဒေါ်မမခင်က စိမ်းနုငယ်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး ပြောနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စိမ်းနုငယ်က သူ့ကိုလုံးဝမမှတ်မိ၊ ယဉ်ကျေးမှုအရ ပြုံးပြ လိုက်မိပါသည်။

“အရင်က သိပ်ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေတွေပေမယ့် ခွဲခွဲကြာရတာ လည်း ကြာပြီဆိုတော့ ကလေးတွေမပြောနဲ့၊ ကျွန်မတို့အချင်းချင်း တောင် မှတ်မိအောင် မနည်းကြီး ကြိုးစားနေရတယ် မဟုတ်လား”

“မမခင်ကတော့ သိပ်မပြောင်းလဲပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မသာ. . . ဪ. . . သမီး၊ မမခင်နဲ့ မေမေတွေကြာရတာ အတော်ပဲ၊ မမခင် ကလည်း သူ့သားအတွက် သူ့နာပြုဆရာမ လာရှာတာ. . . မရလို့ စိတ်ညစ်နေတယ်လေ၊ မေမေက သမီးအကြောင်းပြောပြတော့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ သမီးဆီ လိုက်လာတာ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . မေမေ”

“အဲဒါ သမီးအားရင် မမခင်ကို ကူညီလိုက်ပါအေးကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ်... အန်တီသားမှာ ပြုစုမယ့်သူ တစ်ယောက်လို့နေတယ်။ ခုလို မိတ်ဆွေရင်းချာချင်းတွေ့ရတော့ အန်တီဖြင့် ဝမ်းသာသွားတာပဲ”

“အန်တီသားက ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“မျက်စိမှာ ဒဏ်ရာရထားလို့လေ။ အဲဒါခွဲစိပ်ကုသဖို့ နောက် တစ်လလောက်လို့ဦးမယ်။ ဒီအတောအတွင်း သူ့အနားမှာ စောင့်ကြည့် ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးမယ့် စပါယ်ရှယ်နပ်စ်ရှိမှပေါ့။ ကလေးလည်း သနား ပါတယ်။ စာမေးပွဲနီးမှ ခုလိုဖြစ်ရတာ”

“ကလေးက ဘယ်အရွယ်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်”

“ဪ... ”

စိမ်းနုငယ် ရယ်ချင်သလိုဖြစ်သွားရပါသည်။ ဒေါ်မမခင်က ကလေးဆိုတော့ တကယ့်ကလေးမှတ်လို့။

“စိမ်းကတော့ ‘ညဂျူတီရှီတယ် အန်တီ... တခြားနပ်စ် တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာပေးပါမယ်”

“အို... သမီးရယ်၊ သမီးကိုယ်တိုင်လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ်၊ အန်တီက စိမ်းကိုပဲအားကိုးတယ်။ ညဂျူတီရှီတယ်ဆိုတော့ နေ့ဘက်မှာ လုပ်လို့မရဘူးလား”

“တစ်ညလုံးမအိပ်ရတော့ နေ့ဘက်မှာ စိမ်း အနားယူရမှာ ပေါ့ အန်တီ”

“ဒီလိုလုပ်ပါကွယ်၊ စိမ်းဆေးရုံက ခွင့်ယူလို့မရဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... အန်တီ၊ အလကားသက်သက် အကြောင်းမဲ့

တော့ စိမ်း ခွင့်မယူချင်ဘူး”

စိမ်း၏မေမေက လွန်စွာအားနာသွားပုံရသည်။

“အရေးကြီးနေလို့ပါ သမီးရယ်၊ သမီးတတ်နိုင်မှာပါ။ လူနာ ကလည်း မျက်စိမကောင်းတာ တစ်ခုပဲ၊ တခြားဘာမှ ဖြစ်တာမဟုတ် တာ၊ တစ်လတည်းပဲကွယ်၊ မေမေနဲ့ မမခင်တို့က ဆွေမျိုးရင်းချာလို ဖြစ်နေတော့... ”

“စိမ်းထက် ကျွမ်းကျင်တဲ့စပါယ်ရှယ်နပ်စ်တွေ ရှိပါတယ် မေမေ”

“ဒီမှာ စိမ်း၊ အန်တီက သားအတွက်ပိုက်ဆံဘယ်လောက် ကုန်ကုန် မနုမြော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သားစိတ်ချမ်းသာဖို့နဲ့ သားအပေါ် စိတ်ရှည်မယ့် ဆရာမကိုပဲလိုချင်တယ်... စိမ်းကတော့ သားကို သည်းခံပြီး ဆက်ဆံနိုင်မယ့်မိန်းကလေးလို့ထင်တယ်၊ မိတ်ဆွေရင်းချာ ဆိုတော့ အားနာစရာလည်း မရှိဘူး”

စိမ်းနုငယ် စဉ်းစားရပြန်သည်။

စိမ်းတို့လို သူနာပြုဆရာမများမှာ မိမိတို့ပြုစုရမည့်လူနာ များအပေါ် ဂရုတစိုက် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဆက်ဆံကြရသည်ချည်း ဖြစ်ပါသည်။

ခုတော့၊ ဒေါ်မမခင်ပြောပုံက မိတ်ဆွေထဲက သူနာပြု ဆရာမမို့ သူသားအပေါ် သည်းခံနိုင်လိမ့်မယ်ဆိုတော့... ”

“ဒီလိုပါ သမီးရယ်၊ သားကိုလွန်ခဲ့တဲ့လအတွင်းက ဆရာမ သုံးယောက်ပြောင်းခဲ့ရပြီ”

“ရှင်...”

www.burmeseclassic.com

“သိပ်လည်းကြောက်မသွားပါနဲ့၊ သားကစိတ်ရင်းကောင်းပေမယ့် စိတ်တိုတတ်တယ်၊ စိတ်မြန်တာ အရမ်းပဲ၊ ဆရာမတွေက သဘောကောင်းကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သားကသူ့မျက်လုံးပတ်တီးကြီးစည်းပြီး ဘာမှမမြင်ရတာကို အလိုလိုစိတ်တိုပြီးနေတာ”

လက်စသတ်တော့ သူ့သားလူဆိုးလူကြမ်းကြီးကို စိမ်း လက်အပ်နေခြင်းကိုး။

စိတ်တို၊ စိတ်ဆတ်၊ စိတ်မြန်သောသူသားမှာ သူ့နာပြုဆရာမများ မမြဲခြင်းကြောင့်၊ လူရင်းအချင်းချင်းဆိုပြီး သူမအား အပူကပ်နေကြောင်း စိမ်းနုငယ် နားလည်လာပါသည်။

သူ့နာပြုဆရာမသုံးယောက်တောင် လက်လျှော့သွားရတဲ့ လူကို မမြင်ဖူးဘဲနှင့် စိမ်း ကြောက်ရွံ့သွားရပါသည်။

ဒါပေမယ့် . . .

ကိုယ့်ဆီကအကူအညီလိုကြောင်း တောင်းပန်နေတော့ အားနာတတ်သော သူမ၏မေမေလည်း မျက်နှာမပျက်ရအောင် ကူညီပါ့မယ်ဟု ကတိပေးလိုက်ရပါသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာသမီးရယ် . . . ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ မမြဲအေးနဲ့တွေ့တာ ကျွန်မကိုဘုရားမတော၊ ဒါဖြင့်ရင် မနက်ဖြန်ကစပြီး လာခဲ့ပါလား သမီး၊ အိမ်ကကားလွတ်လိုက်မယ်၊ ဘယ်အချိန်လာခေါ်ရမလဲ၊ အန်တီတို့အိမ်မှာ သမီးနားနားနေနေ နေနိုင်ပါတယ်ကွယ်၊ သားအတွက် ဒီလောက်ကရိကထ မများပါဘူး၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ သားကို အချိန်မှန်မှန် ဆေးတိုက် ဆေးထည့်၊ ဒါပါပဲ တခြားအချိန်တွေ သမီး နေချင်သလိုနေနိုင်တယ်”

“စိမ်းကို မနက်ရှုန်နာရီလောက် လာခေါ်ပါ၊ ဒါဆိုဖြစ်တယ် မဟုတ်လား . . . စိမ်းအတတ်နိုင်ဆုံးလိုက်လျော့ခြင်းပါ”

“ဖြစ်ပါတယ်ကွယ် . . . ဖြစ်ပါတယ်ကွယ်၊ စားဖို့သောက်ဖို့ ဘာမှမပူနဲ့နော် ကလေး . . . အိမ်မှာပဲစား”

စိမ်း၏မေမေ ဒေါ်မြအေးက ပြုံးနေသည်။

သမီးဖြစ်သူက အကူအညီပေးလိုက်ခြင်းကို ကျေနပ်သွားသည်။

“သားနာမည်က တင်ထွန်းနိုင်တဲ့ အိမ်သားတွေ ကိုနိုင်လို့ ခေါ်ကြတယ်၊ ဆေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားပါကွယ်”

သူ့သားအကြောင်း သိသင့်သိထိုက်တာတွေ ပြောသွားပါသည်။

စိမ်းက ရွယ်တူယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ပြုစုရမှာ သိပ်မကြိုက်ချင်၊ ဒါပေမယ့် သူ့နာပြုဆရာမ မဟုတ်လား။

ကိုယ့်လူနာဖြစ်လာရင်တော့ ကြီးသည်ငယ်သည် မဟုတ်။

မိန်းမ၊ ယောက်ျားမရွေး တာဝန်ရှိသလောက် စေတနာထား၍ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမည် ဖြစ်သည်လေ။

ဒေါ်မြအေးတို့ပြန်သွားသည်နှင့် စိမ်းနုငယ် အနားယူ

ပြန်ဝင်လာကာ စောစောက ဖွင့်နားထောင်မည်ပြုသော ကက်ဆက်
ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။

အချစ်ရေ...
မင်းကို သိပ်သိပ်ချစ်တယ်ကွယ်...
ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ အခါခါ ထပ်မနား သောင်းသောင်း
ညံ့ညံ့ပြောတော့...

အချစ်ရှူးလို့ ကိုယ့်ကိုဆိုမလားဟင်...
အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင်
မင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် ကိုယ်ရူးပါရစေတော့ ခင်...

“ဟော... ကြည့်စမ်း၊ ဖွင့်ပြန်ပြီ ဒီသီချင်း၊ သိပ်ကြိုက်တယ်
နဲ့တူတယ်”

အခန်းဖော် သင်းသင်းနုက အနားမှာလာထိုင်ရင်း ပြော
လိုက်ပါသည်။

သူတို့ပြောမယ်ဆိုလည်း ပြောစရာဖြစ်နေပြီကိုး။
“သိပ်ကြိုက်ပါတယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ သင်းရယ်၊ ဘာလဲ
စိမ်း ဒီသီချင်း ခဏခဏဖွင့်လို့ နားငြီးပြီလား”

“မငြီးပါဘူးဟယ်၊ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့သီချင်း၊ သံစဉ်
လေးကိုက အေးအေးငြိမ့်ငြိမ့်ကလေး၊ ဒါပေမယ့် စိမ်း ဒီလောက်
ကြိုက်နေပုံထောက်ရင်၊ ဒီသီချင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိမ်းမှာ ထူးထူး
ခြားခြားအကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီသီချင်းထဲက
အဖြစ်မျိုး...”

“ဪ... သင်းရယ်၊ သင်းကိုယ်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားလေးရှိတယ်

နဲ့တူတယ်”

“သင်းပြောတာ ဟုတ်နေပြီပေါ့”
စိမ်း ခေါင်းညှိတ်ဝန်ခံလိုက်မိပါသည်။

စိမ်းရင်ထဲမှာ တစ်ဖက်သတ်နဲ့ခံစားရသမျှကို ဖွင့်ပြောပြ
လိုက်ချင်ပါသည်။ ဒါဆိုရင်ထဲမှ ဝေဒနာလေး သက်သာရာရ
လေမလားလို့ပါ။

“ဒီသီချင်းကိုရော... သီချင်းဆိုတဲ့အသံကိုရော စိမ်း
သိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်... လေ”

“သီချင်းဆိုတဲ့လူက မောင်မောင်လွမ်းပြေတဲ့၊ အဲဒီသီချင်း
တစ်ပုဒ်ထဲနဲ့ နာမည်ကြီးသွားတာ”

“မောင်မောင်လွမ်းပြေဟာ ဇင်ချိုပဲဖြစ်ရင်တော့...”

စိမ်း စကားအဆုံးမပြောနိုင်ဘဲ မျက်ဝန်းမှ ဝေသီလာသော
မျက်ရည်စများကို လက်ကိုင်ပပါနှင့် သူတစ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“အို... စိမ်းက ငိုတယ်၊ ဟုတ်လား”

“အဟောင်းတွေ အသစ်ပြန်ဖြစ်နေရပြီလေ၊ အဟောင်းဆို
ပေမယ့် စိမ်းအဖို့တော့ ဒီအဖြစ်တွေဟာ မနေ့တစ်နေ့က ဖြစ်နေသလို
အမြဲဆန်းသစ်နေပါတယ်၊ စိမ်းလေ... စိမ်း”

“စိမ်းကလည်းကွယ်... ကလေးဆန်လိုက်တာ”

စိမ်း ငိုရှိုက်တာကိုကြည့်ပြီး သင်းသင်းနုက မှတ်ချက်ချလိုက်
ပါသည်။

“စိမ်း အထူးပြောစရာတောင် မလိုပါဘူး သင်းရယ်၊
သီချင်းနာမည်ကိုက မောင်ရဲ့စိမ်းတဲ့၊ နားထောင်ကြည့်ပါ နင်ရယ်။

နားထောင်ကြည့်ပါ။ စိမ်း ငယ်ငယ်တတည်းက ချစ်လာခဲ့တဲ့ စိမ်းချစ်သူက စိမ်းကိုခဏခဏ ဆိုပြခဲ့တဲ့သီချင်းပါ။ အဲဒီတုန်းက စိမ်း ဆိုတဲ့ နာမည်ကို သူမခေါ်ရက်ပါဘူး။ တစ်နေ့ စိမ်းတ သူ့ကို စိမ်းတား သွားမှာကြောက်လို့တဲ့”

စိမ်းဆက်၍ မပြောနိုင်တော့ဘဲ သီချင်းတိုနားထောင်မိသည်။
မြကျွန်းမှာ မမွေးဖွားသော်လည်း
စိမ်းကားသူခင်
မြစိမ်းနွယ် မြရည်လိမ်းသလို
စိမ်းမြမြသွင်
အစိမ်းဘုရင်၊ သခင်လို့ခေါ်တင်စား
မြကျောက်လို့ နဂိုစိမ်းတာဇွီ
စိမ်းရက်နိုင်အား...

“ကြားလား... မစိမ်းကားကြီးလို့ စိမ်းကိုစွပ်စွဲလိုက်တာ၊ တာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီသီချင်းဆိုတဲ့သူကိုတော့ စိမ်းတွေ့ချင်လိုက်တာ”

“ကဲပါလေ... စိတ်မကောင်းစရာတွေ စိမ်းရယ်၊ မလိုပါနဲ့၊ တော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ သီချင်းကလည်းလွမ်းစရာ ကောင်းလို့တိတ်တာနော်၊ သင်းတို့လိုအချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် ဘာခံစားမှုအကြောင်းမှမရှိတဲ့ လူတောင် ခံစားရသေးတာပဲ၊ စိမ်းဆိုရင်တော့ ငိုမယ်ဆိုငိုလောက် ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ အဲဒီသီချင်းဆိုတဲ့သူဟာ စိမ်းသိတဲ့သူဆိုရင်ကော စိမ်း တာလုပ်မလဲ”

“အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြချင်တာပေါ့၊ သူ့စွပ်စွဲသလို မဟုတ်ပါဘူးဆိုတဲ့အကြောင်းကိုလေ၊ အို... သူ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါ။

တစ်ယောက်ယောက်က ဒီသီချင်းကို သူ့ကိုယ်စားဆက်ပြီး ရေးစပ် တာများလား”

“သူလိပ်စာသိအောင် စုံစမ်းကြည့်ပေါ့”

အကယ်၍သာ မောင်မောင်လွမ်းပြေသည် တစ်ခါက စိမ်း ဇာချစ်သူဆိုရင်တော့ ...

စိမ်း သက်ပြင်းအခါခါ ရှိုက်မိလိုက်ပါသည်။

အခန်း(၃)

နံနက်ခြောက်နာရီ၊ စိမ်း၏ဂျူတီ ပြီးဆုံးချိန်ဖြစ်ပါသည်။
အဆောင်သို့ပြန်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်၍ ရေမိုးချိုးအလှပြင်
ပြီး နံနက်စာကော်ဖီနှင့် မုန့်စားသောက်နေစဉ်မှာပင် ဒေါ်မမခင်
အကြိုလွှတ်လိုက်သောကား ရောက်လာပါသည်။

ကားဒရိုင်ဘာနှင့်အတူ အမျိုးသမီးလှလှချောချောတစ်ဦး
ပါလာသည်။

“မမနာမည်က ရှင်ယွန်းခိုင်ပါ။ မေမေက စိမ်းကို သွားကြိုဆို
ပြီး လွှတ်လိုက်တာ”

ရှင်ယွန်းခိုင်... လို့သူ့ကိုယ်သူပြောမှ ခုတလောနာမည်ကြီး
နေသော အဆိုတော် ရှင်ယွန်းခိုင်ပါလားဟုတွေး၍ အံ့ဩဝမ်းသာစွာ
ငေးကြည့်နေမိ၏။

မိန်းမချင်းငေးကြည့်ရအောင်လည်း ရှင်ယွန်းခိုင်က လှပနေ
တာမဟုတ်လား။

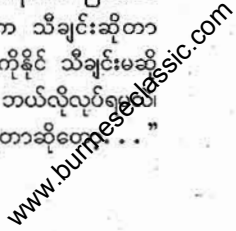
ရှင်ယွန်းခိုင်ကိုတွေ့ကတည်းက တွေ့ဖူးမြင်ဖူးသလိုလို
ထင်မိတာလေ။

ရုပ်ချောသလောက် သဘောကောင်းပုံရသည်။

“စိမ်းကြည့်ရတာ နုနုနွဲ့နွဲ့လေး၊ သဘောကောင်းပြီး စိတ်
ရှည်မယ့်ပုံပဲ၊ ဒါမှ ကိုနိုင်နဲ့ဖြစ်မှာ၊ ကိုနိုင်က အမေနဲ့ အစ်မအပေါ်မှာ
သာ နွဲ့ဆိုးဆိုးတာ၊ တစ်စိမ်းအပေါ်ဆို သိပ်ကောင်းတာ၊ စာတော်
တယ်၊ စာအရမ်းကြိုးစားရင်း။ အိပ်မပျော်တဲ့ဆေးတွေစားရင်း
ကြောင်သွားတာ”

သူ့မောင်အကြောင်းကို ကြိုတင်ပြောပြနေသော ရှင်ယွန်းခိုင်
၏အမူအရာတွေကို ငေးကြည့်ရင်း စိမ်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်
နားထောင်နေမိသည်။

“ကိုနိုင်က အသန်အရှင်းအရမ်းကြိုက်တာ... အစား
အသောက်ဆိုလည်း ကောင်းပေညွန့်ပေဆိုမှ၊ ဒါပေမယ့်လေ ခုလို
ပျက်စိတ်ခိုက်ပြီးမှ သိပ်စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ဘာဆိုဘာမှ ဟုတ်တိ
ပတ်တိမစားဘူး၊ မျက်စိထိတာကလည်း စိတ်တိုစိတ်မြန် ကယောင်
ချောက်ချားတွေဖြစ်ပြီး ကားကိုလျှောက်မောင်းရင်းက ဖြစ်တာ၊
ကားမောင်းလည်း အရမ်းကြမ်းတယ်၊ အရင်က သီချင်းဆိုတာ
ဝါသနာပါတယ်၊ ခု... ဒီလိုဖြစ်ပြီးကတည်းက ကိုနိုင် သီချင်းမဆို
တော့ဘူး၊ မခိုင် သီချင်းဆိုတာတောင် နားငြီးသတဲ့၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊
“က အဆိုတော်၊ သီချင်းဆိုတဲ့အလုပ် လုပ်နေရတာဆိုတော့...”

အဆိုတော် ရှင်ယွန်းခိုင်၏သီချင်းများကို စိမ်း နားထောင်ဖူးပါသည်။

“ကဲ... အိမ်တော့ရောက်ပါပြီကွယ်၊ စိမ်းလူကို စိမ်းကိုယ်တိုင် ဆက်ဆံကြည့်ပေတော့”

ရွှေတောင်ကြားလမ်းထဲမှာရှိသော ခြံဝင်းကျယ်ကျယ်၊ ပန်းမျိုးစုံဖူးပွင့်နေသော ပန်းခြံအလယ်မှ “ခေတ်မီစွာ ဆောက်လုပ်ထားသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးကို စိမ်း ခဏမျှမော်ကြည့်မိပါသည်။

ပုံစံဆန်းပြားသည်နှင့်အမျှ ခမ်းနားကြီးကျယ်ပါသည်။

“လာ... သမီးရေ အထဲဝင်ကွယ်၊ ခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်၊ စိတ်များပြောင်းပြီး လိုက်လာပါမလားလို့”

ဒေါ်မမခင် အိမ်ထဲမှပြေးထွက်လာပြီး စိမ်းကို ဆီးကြိုခေါ်ငင်လိုက်ပါသည်။

အိမ်ထဲသို့ ရှင်ယွန်းခိုင်က အရင်ဝင်သွားပါသည်။ စိမ်းက အိတ်ထဲထဲဖြစ် ဓမ္မေပွကောဇောပေါ်မှာ ခြေကိုဖွဖွနင်း၍ လျှောက်မိပါသည်။

မနင်းရက်စရာကောင်းအောင်ပင် ကြမ်းခင်းကော်ဇောနီညိုရောင်ကြီးကား နူးညံ့အိစက်နေပါတော့သည်။

ဆိုဖာအနီရဲရဲကြီးများပေါ်မှ မှီခေါင်းအုံး ပန်းရောင်ကလေးများ၊ ပြောင်လက်တောက်ပနေသော အလှပြင်မှန်ပီရိုများ၊ အလှကြော့ပန်းအိုးများ၊ တခမ်းတနားပြင်ဆင်ထားသော အရုပ်ပီရိုထဲတွင် နိုင်ငံခြားမှလာသော ဂျပန်မရုပ်၊ ဘိုမရုပ်၊ ငီးနပ်စ်ရုပ်စသော အရုပ်မျိုးစုံ၊ နံရံတပ်၍ ချိတ်ထားသော ပန်းချီကားချပ်များ၊ လေအဝင့်မှာ

တလူလူလွင့်နေသော ဇာခန်းဆီးများစသည်ဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲရှိ ပစ္စည်းများကို စိမ်း မျက်လုံးလေးဝေဝေ၍ ကြည့်နေမိပါသည်။

ဆိုဖာအိစက်စက်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံးမြှုပ်ဝင်သွားမတတ် ဖြစ်နေရပါသည်။

ဒေါ်မမခင်သည် လက်ထဲမှ ပုတီးလေးကို တချောက်ချောက်စိပ်ရင်း...

“သမီးရေ... ညီမလေးကို အရင်ဆုံး ကော်ဖီလေးဘာလေး တိုက်လိုက်ပါကွယ်၊ သူ့ခမျာ ညဂျူတီဝင်ထားတာ”

“နေပါစေ အနီတီ၊ စိမ်း သောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ”

“သောက်ပြီးပေမယ့် ထပ်သောက်ရမယ်၊ စိမ်းရေ... ဒီအိမ်မှာတော့ စိမ်း ဧည့်သည်လိုနေလို့မရဘူးနော်၊ ဆွေမျိုးအရင်းအချာ ယက်တောင် မခိုင်တို့မေမေနဲ့ စိမ်းတို့မေမေကခင်ကြတာ၊ ပြီးတော့ စိမ်းက ဒီကိုအလုပ်ဝတ္တရားအရ လာတယ်လို့သဘောမထားနဲ့၊ လာ... ညီမ”

ချိုသာသော အပြောအဆိုလေးများနှင့် စိမ်းလက်ကို ဆွဲခေါ်နေတော့လည်း ငြင်းရမှာအားနာမိပြန်သည်။

ဧည့်ခန်းနှင့်တွဲလျက်ရှိနေသော ထမင်းစားခန်းကြီးကလည်း ကျယ်ဝန်းလှပါသည်။

စားပွဲရည်ကြီးပေါ်မှာ ကော်ဖီကရားတစ်အိုးနှင့် မုန့်များရှိနေသည်။

“သောက်... စိမ်း၊ မုန့်တွေကလည်းအစုံပဲ၊ စိမ်း ကြိုက်တာကား ဒါက အိတ်လဲ၊ ဘတ်တာကွပ်ကီးစိ၊ ပေါင်မုန့်ထောပတ်...”

www.burmeseclassic.com

စားချင်လည်း စိတ်တိုင်းကျသာ စားပေတော့... အားမနာနဲ့နော် စိမ်း။”

အချို့မှန်များ မကြိုက်သည်က တစ်ကြောင်း၊ အဆောင်မှ စားလာခဲ့ပြီးဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်းမို့ ကော်ဖီတစ်ခွက်သာ စိမ်း သောက်နိုင်ပါသည်။

“စားခန်းသောက်ခန်းပြီးရင်တော့ ကိုနိုင်နဲ့တွေ့ရမယ့် အခန်း ပဲ၊ ဟင်း... ဟင်း၊ မနေ့ကပဲ ကိုနိုင်ကို စိမ်းအကြောင်း ပြောပြတော့ မေမေတို့နှစ်က စိမ်းနုငယ်ဆိုတော့ အပျံ့စားပါလားတဲ့၊ ကဲ... အပေါ်တက်ကြစို့ စိမ်းရယ်၊ ကိုနိုင်အိပ်ရာက နီးနေပါပြီ”

အပေါ်ထပ်သို့တက်ရသည့်လှေကားကြီးကလည်း နင်းရက် စရာမရှိအောင် ချောမွေ့ပြောင်လက်ခနဲညားနေပါသည်။

လှေကားတစ်ထပ်ချင်းကိုခြေဖန်နှင့် မထိစေဘဲ သာသာ ဖွဖွလေး နင်းတက်သွားသော ရှင်ယွန်းခိုင်၏ ကိုယ်နောက်ပိုင်းကို တစ်မိမိမိမိကြည့်ပြီး စိမ်း အပေါ်သို့တက်ခဲ့ပါသည်။

“လာ... ဟောဒါ၊ ကိုနိုင်အခန်းပဲ”

ခန်းဆီးစကိုဘေးသို့ဖယ်ပြီး အထဲသို့ဝင်လိုက်ပါသည်။

နောက်ကျောဘက်အနေအထားမှ မြင်ရသောလူ တစ်ယောက်၊ ဆံပင်များကလည်း လည်ဂုတ်ထောက်နေအောင်ရှည်သည်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။

“ကိုနိုင်”

“ဘာလဲ”

“ဪ... တွေ့တာနဲ့ဟောက်ပြီ၊ အဲလေ... တွေ့တယ်ဆို

တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကိုနိုင်မျက်လုံးတွေက မြင်မှမမြင်ရသေးပဲ”
ရှင်ယွန်းခိုင်နှင့် စိမ်း သူ့ရှေ့မှာသွားရပ်ကြသည်။

အို... လူချောတစ်ဦးပါလား။

မခိုင်ရဲ့မောင်ဆိုတော့ သူလည်းဘယ်ဆိုးလိမ့်မလဲ။

အသားဖြူဖြူ မြင်မြင်ထွားထွား လူချောလူလှ လူရည်သန့် ဖြစ်သောတင်ထွန်းနိုင်အား စိမ်း ခင်မင်စွာကြည့်နေမိသည်။

ကိုနိုင်က မျက်လုံးမှာ ပတ်တီးစည်းထားသည်။ နဖူးပေါ် ဆံပင်များဝဲကျနေပုံမှာ ညှင်းသိုးသိုးနှင့်၊ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ တစ်စုံ တစ်ခုစိတ်ညစ်နေသလိုပင်။

“ကိုနိုင်ကကွယ်... ဘုချည်းပဲ၊ ဒီမှာ ကိုနိုင်ရဲ့စိမ်း ရောက်နေပြီ၊ သိလား”

“စိမ်းရောက်ပြီ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုနိုင်ရဲ့စိမ်းရောက်ပြီ”

“ကိုနိုင်ရဲ့စိမ်းတဲ့”

စိမ်းနုငယ်က ရှင်ယွန်းခိုင်အား ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့ “ကိုနိုင်ရဲ့စိမ်း” လို့ပြောတာလဲ။

“စိမ်းနုငယ်ဆိုတဲ့ ဆရာမကလည်း ဘာမို့လဲ၊ ဟိုဆရာမတွေ လိုပဲ ဩဇာလာပေးဦးမှာ မဟုတ်လား၊ အချိန်တန်ပြီ ဆေးသောက်တော့၊ ထမင်းစားတော့၊ ဘာလုပ်ပါတော့နဲ့၊ ဟင်း... လူကိုဘာများ မှတ်နေသလဲ မသိဘူး၊ အချိန်နဲ့အိပ်၊ အချိန်နဲ့စား၊ စက်ရုပ်တစ်ရုပ် လို့ လှုပ်ရှားနေရမှာလား”

ရှင်ယွန်းခိုင်က ဘယ်နှယ့်ရှိစ၊ဆိုသောပုံစံဖြင့် မှတ်မိခဲ့

တစ်ဖက်ပင့်ပြလိုက်သည်။

သည်သို့ပင် ကိုယ့်ရောဂါဝေဒနာအပေါ်စိတ်ညစ်ပြီး၊ တွေ့ရာလူတိုင်းအပေါ် မမြေမပြစ်ဆက်ဆံတတ်သောလူမျိုး တွေ့ဖူးလွန်း၍ ရှိနေပြီ။

“အချိန်နဲ့အိပ်၊ အချိန်နဲ့စားဆိုတာက လူနာတွေအတွက် စေတနာနဲ့လုပ်ပေးကြရတာပါ။ ဒါပေမယ့် လူနာတွေက မအိပ်ချင်သေးဘူး၊ မဆာသေးဘူး ဆိုလည်းဖြစ်ပါတယ်။ ဆေးသောက်ဖို့ကျတော့ အချိန်မှန် တိုက်ကိုတိုက်ရမယ်။ စိမ်းတို့က တာဝန်ဝတ္တရားအရ လူနာကို ပြုစုကြရတယ်ဆိုပေမယ့် စေတနာလည်းထားကြပါတယ်။ စေတနာထားကြလို့သာ ဒီအလုပ်ကိုခင်မင်နေကြတာပေါ့။ လူနာတွေကသာ ရောဂါဝေဒနာခံစားနေရတာကြောင့် စိတ်ညစ်တိုင်း တခြားလူတွေအပေါ် မကြည်မမာဖြစ်နေကြရတာပါ။ ဒါတွေ စိမ်းတို့နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။ စိမ်းကတော့ ကိုနိုင်ဆာတယ်ဆိုမှ ကျွေးမယ်၊ အိပ်ချင်ပါပြီဆိုမှ အိပ်ခိုင်းမယ်။ လူနာသက်သာဖို့တော့ စိမ်းတို့တတ်နိုင်သမျှပြုစုရမယ့် ဝတ္တရားရှိတယ်လေ။ ဒါနဲ့ ကိုနိုင်မျက်လုံးကသာဖြစ်တာလဲ”

“ကားတိုက်တာ”

“ဪ”

“ကိုနိုင်က ကားကို... ဂျက်လေယာဉ်မောင်းသလို မောင်းတာ”

“မခိုင်ကလဲဗျာ”

“ကားမှန်ကွဲစမျက်လုံးထဲဝင်ပြီး လူလည်းမြင်တဲ့အတိုင်း

မသေတာကံကောင်း”

“လူပါသေသွားရင် ပိုကောင်းတာပေါ့၊ မျက်စိမမြင်ဘဲ အသက်ရှင်နေရတာ စိတ်ပျက်စရာကြီး”

စိတ်ပျက်အားလျော့ဟန်ကြီးဖြင့်ပြောလိုက်သော ကိုနိုင်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး တရုဏာသက်မိသွားပါသည်။

“ခူကော... မျက်စိဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“မှန်စတွေတော့ ထုတ်ပြီးပါပြီ၊ မမြင်ရတာခက်နေတယ်။ ဒါနဲ့လို့အပ်တဲ့စမ်းသပ်မှုတွေလုပ်ပြီး ရှေ့လထဲမှာခွဲမယ်လေ။ ဒါကို သူ စိတ်ဓာတ်ကျနေတာ၊ သူ့မျက်လုံးပြန်မြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ပါရဂူတွေနဲ့ ကုနေတာပဲ၊ ဒီလောက်လည်း စိတ်ဓာတ်ကျစရာ မလိုပါဘူးနော်”

“ဒါပေါ့... စိမ်းတို့ရှေ့တင် မျက်စိဝေဒနာသည်တွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခွဲစိတ်ကုသခံသွားတာ မြင်နေရတာပဲ။ တချို့ဆို ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက မမြင်ရတာ၊ ခုမှခွဲစိတ်ကုပြီး ပြန်မြင်သွားတာအများကြီး။ အရေးကြီးတာက စိတ်ဓာတ်ကျတာမျိုး မဖြစ်စေရဘူး၊ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ဖို့နဲ့ လူကျန်းမာဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“အေးလေ... မေမေကလည်း ဒီမှာကုလို့ မအောင်မြင်ရင် ဖိုင့်ငံခြားသွားကုမယ်လို့ ပြောထားရက်သားနဲ့၊ ကဲ... စိမ်းနေခဲ့တော့နော်၊ မခိုင်ဒီနေ့ အသံသွင်းဖို့ ကိစ္စရှိသေးလို့၊ နောက်မှပဲ စိမ်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးတွေ့ကြတာပေါ့။ ကိုနိုင်ကလည်း စိမ်းကို အရင်ဆရာမတွေကိုဆက်ဆံသလို မဆက်ဆံပါနဲ့ကွယ်။ သူ့ခမျာ အားရှာတာပဲဟုတ်ဘူး၊ မေမေကို သက်သက်လာကူတာ၊ ညဂျူဟိုဝင်ပြီး ဖိုင့်ငံ

ဆီလာရတာဆိုတော့ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းမလဲ၊ စိမ်းကို သူ့နာပြု ဆရာမလို သဘောထားမယ့်အစား ညီမတစ်ယောက်လို့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်လို့ သဘောထားပြီး လိုတဲ့အကူအညီတောင်းပေါ့၊ စိမ်းက အရင် ဆရာမကြီးတွေလို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပုံစံကြီး မဟုတ်ဘူး နော်၊ တကယ်ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ ကိုနိုင် အခုမမြင်နိုင်သေးလို့၊ စိမ်းမျက်နှာလေးကြည့်ရတာ ရင်ကိုအေးသွားတာပဲ၊ တကယ်... ဒါပဲနော် စိမ်း၊ ကိုနိုင်ကို စိမ်းလက်ထဲအပ်ခဲ့ပြီ၊ ပြီးတော့လေ လိုတာ ရှိရင် အောက်ထပ်မှာ မကြည့်စိန်နဲ့ လှလှရှိတယ်၊ စိမ်းလိုတာ ခိုင်းနိုင်တယ်၊ အခု ချက်ကြပြုတ်ကြနဲ့မအားကြသေးလို့၊ တော်ကြာ သူတို့တက်လာကြ လိမ့်မယ်၊ သွားပြီနော် စိမ်း”

သူပြောချင်တာတွေ၊ မှာချင်တာတွေ မနားတမ်းပြောဆိုပြီး ရှင်ယွန်းခိုင် အောက်သို့ ပြန်ဆင်းသွားတော့သည်။

စိမ်းမှာ ခုမှမြင်တွေ့ဖူးသူနှင့် နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ကြောင်တော့ကြောင်သား။

ကိုနိုင်ကတော့ မလှုပ်မယှက်ကြီး ထိုင်နေသည်။

“ကိုနိုင်အိပ်ရာထ ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“ဘာမှ မစားရသေးဘူး၊ ဘာမှလည်းမစားချင်ဘူး”

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် အဖြေပေးလိုက်သော သူ့မျက်နှာမှာ ဘာမှ ခံစားမှု မရှိသလိုပင်။

ကိုနိုင်၏ အေးထိအေးစက် အမူအရာကိုကြည့်ရင်း စိမ်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပါသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ... အိပ်ရာထဆိုတော့ ဆာမှာပေါ့၊

ကော်ဖီလေးတစ်ခွက်သောက်လိုက်ပါလား”

“အဲဒီကော်ဖီပဲ မသောက်ချင်တာ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ နို့နဲ့ ကော်ဖီနဲ့ ကြက်ဥနဲ့ ကိတ်မုန့်နဲ့ တော်ပါပြီ၊ ဘာမှမစားချင်ဘူး”

“ဒါနဲ့ မျက်နှာကောသစ်ပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ”

“ကဲ... လေ၊ ဘာမှမစားချင်လည်းနေပေါ့၊ အိပ်ရာက ထစို့မို့ ကိုယ်တွေလက်တွေ ညောင်းပြုမနေဘူးလား၊ လမ်းလျှောက် လိုက်ပါလား၊ ပန်းခြံထဲမှာဆိုတော့ လေကောင်းလေသန့်လည်းရပြီး စိတ်ကြည်လင်လာမယ်၊ စိမ်း တွဲပြီးလိုက်ပါမယ် ဟင်”

“လမ်းလျှောက်ဖို့နေနေသာသာ ကျုပ်အမေက ကျုပ်ကို အောက်ဆင်းတာတောင် ခွင့်မပေးဘူး၊ အကန်းဆိုတော့ အခန်းထဲ အောင်းနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ သူများမြင်လို့လည်း မတင့်တယ်”

“အို... မျက်စိမမြင်တာ ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူး၊ အမြဲ ကန်း နေတာမှ မဟုတ်ပဲ၊ လာပါ... စိမ်းလိုက်ပို့ပါမယ်၊ ဒီနေ့ ရာသီဥတု ကလည်း သိပ်သာယာတာပဲရှင့်၊ နေရောင်လည်းခံရင်းပေါ့၊ ဒါမှ ဝီတာမင်ဒီဇာတ်ရပြီး အရိုးတွေသန်မာမယ်၊ ကိုယ်တွင်းက ရောဂါပိုး တွေလည်း သေမယ်၊ အပျင်းလည်းပြေ လတ်ဆတ်တဲ့လေကို ရှူရှိုက် ရတော့ နှလုံးလည်းအားရှိ၊ သွေးသားလည်းစင်ကြယ်၊ မကောင်း ဘူးလား၊ ဒီအခန်းထဲနေရတာထက်စာရင် အပြောင်းအလွဲပေါ့”

“ခင်ဗျားက သူ့နာပြုဆရာမပီပီ ကျွန်တော့်ကို ကျန်းမာရေး လက်ချာရိုက်နေတာပေါ့လေ”

“ကျန်းမာရေး ဆရာမကိုးရှင့်၊ ဒါပေမယ့် စိမ်းကို

သဘောမထားပါနဲ့၊ စိမ်းကလည်း ကိုနိုင်ကို လူနာတစ်ယောက်ကို တာဝန်ရှိလို့ ပြုစုရတယ်လို့ သဘောမထားဘူး၊ ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း ကိုနိုင်ကို စိတ်ဝင်းစားစရာအကြောင်းတွေပြောရဦးမယ်”

“ဘာလဲ ဝီတာမင်အေကနေဝက်အထိ အကြောင်းလား၊ ကျန်းမာရေးလက်ချာရိုက်တာတော့ နားငြီးပြီဗျာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားအကြောင်းပေါ့”

“ဒါဖြင့်လည်း လျှောက်မယ်လေ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို တွဲရမှာ၊ ခြံထဲမှာပစ်ထားနဲ့”

“အဟင်း... ဟင်း၊ ကိုနိုင်ကလဲရှင်၊ ထဲ... ထ”

သူ့ကို ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းစေပါသည်။

“ဒါနဲ့ ဆရာမ၊ အဲ... စိမ်းနုငယ်”

“စိမ်းလို့ပဲ ခေါ်ပါရှင်”

“ကျွန်တော့် အဝတ်အစားတွေကြည့်ပါဦး၊ ခြံထဲဆင်းလို့ လူမြင်တော်ပါ့မလား”

“ခု... ကိုနိုင်ဝတ်ထားတာ ညဝတ်အင်္ကျီပဲ အဝတ်အစားလဲမှ ကောင်းမှာပေါ့၊ လဲပေးပါမယ် ဟုတ်လား”

စိမ်း သွက်လက်စွာပင် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ဒီနိုထဲမှာရှိသော အဝတ်အစားများထဲမှ သိပ်ပြီးသစ်သစ်သွင်လွင်ကြီးမဟုတ်သော အဝတ်အစားများ ရွေးထုတ်လိုက်ပါသည်။

“ဘာတွေလဲပေးမလို့လဲ”

“စပန်အင်္ကျီအနီ၊ ပုဆိုးက ယောပုဆိုး”

“ပုဆိုး မဝတ်ချင်ဘူး၊ ဟိုမှာ ဝတ်လက်စဘောင်းဘီ ခို့

ပါတယ်၊ ဆရာမတွေ့လား”

“တွေ့တယ်၊ ဒီမှာ... ကဲ... အဝတ်အစားလဲရအောင်”

“ဟာ... ဘောင်းဘီတော့ လဲမပေးပါနဲ့၊ ကိုစိန်သောင်းကို ခေါ်လိုက်ပါ၊ တားမောင်းတဲ့လူလေ”

“ဘာလုပ်ဖို့လည်းရှင်၊ စိမ်းလဲပေးပါမယ်၊ ဟောဒီပုဆိုး အရင်ဝတ်၊ ပြီးမှ ဟောဒီဘောင်းဘီကြီးချွတ်ချ၊ လာ... ရပါတယ်၊ စိမ်းတို့က နှစ်စိပ်နေနဲ့၊ အဟင်း... ဟင်း”

သူသည် စိမ်း အဝတ်အစားလဲပေးသည်ကို ဘာမှစောဒဂမထက်တော့၊ ငြိမ်နေပါသည်။

သူ့လက်ထဲဆွဲ၍ စိမ်းလှေကားလက်ရမ်းကို ကိုင်လိုက်စေပါသည်။

“ကဲ... လာ၊ ဒါလှေကားလက်ရမ်းနော်၊ သေချာကိုင် ဒီဘတ်က စိမ်းလက်ထဲကိုင်၊ ဟုတ်ပြီ... ပထမလှေကားထစ်ကို ဆင်းရအောင်၊ အဲလို တစ်ထစ် ချင်းမှန်မှန်ဆင်း”

ဒေါ်မမခင်သည် စိမ်းတို့လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာပုံကို ခြိမ်းခြောက်ပြီး ကြည့်နေပါသည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ စိမ်း”

“တို့နိုင် အညောင်းပြေခြံထဲဆင်းလမ်းလျှောက်ခိုင်းမလို့”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ် အန်တီ”

ဒေါ်မမခင်ဘာမှ မပြောတော့။

“ဟာ... ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခုမှတစ်မျိုးပဲ လေလင်းအေးတွေ

ကျွန်တော့်ကိုလာထိတွေ့တော့ အသည်းကိုအေးသွားသလို တစ်မျိုးပဲ၊
ရင်ထဲမှာ လန်းဆန်းသွားတယ်”

“ကိုနိုင်အခန်းထဲမှာ အောင်းနေရတာ ဘယ်လောက်ရှိသွား
ပြီလဲ”

“သုံးလ”

“ကြာပြီပဲ . . . ဒါတောင်တစ်ခါမှ အောက်မဆင်းဘူး. . .
ဟုတ်လား”

“ဆေးရုံတော့သွားပါတယ်၊ လူကလည်း စိတ်ဓာတ်ကျနေ
တယ်ဆိုတော့ ဘာဆိုတာမှ မလုပ်ချင်သလိုဖြစ်နေတာကိုး၊ ဆရာမ. .
အဲ. . . စိမ်း. . . စိမ်း၊ အခု ကျွန်တော်တို့ဘယ်နားရောက်နေပြီလဲ”

“ကိုနိုင်တို့အိမ်ရှေ့က ဗာဒီပင် ပုပုလေးနားရောက်ပြီ၊
သိတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒီမှာကိုင်ကြည့်၊ ဒါ. . . ဗာဒီပင်ပဲ”

“ဟုတ်ပြီ. . . ဟုတ်ပြီ”

ခြံထဲမှာ နာရီဝက်ခန့် လမ်းလျှောက်စေလိုက်ပါသည်။

ကျယ်ဝန်းလှသောခြံကြီးမို့ အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာတွင် အထူး
ဂရုတစိုက်မွေးထားသော မြက်ပင်နုနုလေးများကို ဝိုင်းရံ၍ အာဖရိ
ကန်ဒေစီပန်းများ၊ ရွက်လှပန်းများ၊ လေးညွန့်ကြာစွယ်ပန်းများ၊
ဒေါင်းဂမုန်း၊ ရွှေလာငွေလာဂမုန်း၊ မယ်တော်ကြီးဂမုန်း၊ စီးပွားဂမုန်း
ပင်များ အစီအရိစိုက်ထားကာ အိမ်ဘေးမှာ တင်းနစ်ကွတ်ရှိသည်။
စကားတပြောပြောနှင့် ခြံကိုတစ်ပတ်ပတ်မိအောင် လျှောက်ခဲ့ကြ

ပါသည်။

“မောသွားပြီလား. . . ကိုနိုင်”

“အင်း. . . ဝိုက်ဆာလာသလိုပဲ”

“ဒါဖြင့် တစ်ခုခုသွားစားကြစို့”

“ကျွန်တော်က အဲဒီကော်ဖီနဲ့ မုန့်တွေမစားချင်ဘူးဗျာ၊
နေ့တိုင်းစားရတာ ရှိနေသလိုပဲ”

“ဒါဆို မုန့်ဟင်းခါးတို့၊ ခေါက်ဆွဲတို့ကော မစားချင်ဘူးလား”

“အဲဒါ စားရင်ကောင်းမလား”

“အိမ်ကတစ်ယောက်ယောက်ကို ဝယ်ခိုင်းရင်ဖြစ်တယ်
မဟုတ်လား”

စိမ်းက သူ့ကိုအိမ်ထဲခေါ်ခဲ့ပြီး ဒေါ်မမခင်အား မုန့်ဟင်းခါး
စားချင်ကြောင်းပြောပြသဖြင့် ချက်ချင်းပင် အိမ်ဖော်လှလှဆိုသူကို
မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

အခန်း(၄)

“ကိုနိုင်စာတော်တော်ဖတ်တယ်နဲ့တယ်၊ ကိုနိုင်အခန်းက စာအုပ်တွေအများကြီး”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကိုယ့်က ဆရာဝန်လည်းဖြစ်ချင်တယ်၊ စာရေးဆရာလည်းဖြစ်ချင်တယ်၊ ကားမောင်းတာလည်း အရမ်းဝါသနာပါတယ်၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာက အများကြီး... ဒါပေမယ့် စိမ်းရယ်... ကိုယ့်အဖြစ်ကို စဉ်းစားကြည့်လေ၊ မျက်စိက ဒဏ်ရာနဲ့ ဆိုတော့၊ အမှောင်ထဲမှာ စမ်းတမ်းဝါးဝါးနဲ့လျှောက်ရသလို၊ စိတ်ဓာတ် ကျတယ်”

“အနားယူတယ်လို့ အောက်မေ့ပါ... ကိုနိုင်ရယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်လေ အမြင်အာရုံမရသေးမယ့် တခြားအာရုံတွေထက်သန်အောင် ကြိုးစားလေ့ကျင့်ပါလား၊ အပြောင်းအလဲလည်းဖြစ်၊ ပျော်စရာ

လည်းကောင်း”

ကိုနိုင် ပြုံးနေပါသည်။

စိမ်းက သူ့အပျင်းလည်းပြော ရောဂါဝေဒနာခံစားမှုလည်း ထက်သာအောင် ယခုလို စကားတွေအများကြီး ပြောပေးနေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကိုနိုင်တလည်း စိမ်းနှင့် ရောက်တတ်ရာရာပြောနေရသဖြင့် သူ့ရောဂါပင် မေ့သွားသလိုပင်။

စကားပြောကောင်းနေတုန်း စိမ်းနာရီကို ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“ကိုနိုင်ရေ... စကားလည်းပြောလို့လည်းကောင်းရဲ့၊ ထမင်းမဆာသေးဘူးလား၊ တော်ကြာအစာလွန်သွားမှာစိုးလို့ သတိပေးတာနော်၊ မဆာသေးဘူးဆိုလည်းရပါတယ်”

သူ့အား ထမင်းစားတော့လို့ စိမ်း တိုက်ရိုက်မပြောဝံ့ပါ။ တော်ကြာသူက သူ့နာပြုဆရာမ ခင်ဗျားတို့တွေဟာ အချိန်တန်စားဦး၊ သောက်ဦးနဲ့ ခင်ဗျားတို့တာဝန်ပြီး၊ ပြီးရောဆိုပြီး အချိန်ယေားကြီးနဲ့ အလုပ်လုပ်နေတော့၊ ကျွန်တော်တို့လူနာတွေ မဆာလည်းစား၊ ဆာလည်းစား လူကိုစက်ရုပ်ကျနေတာပဲ စသည်ဖြင့် အပြစ်တင်မှာ ငြီးရပါသေးသည် မဟုတ်လား

“ကိုယ်ဒီနေ့ ဘာစားနဲ့စားရမလဲ”

သူ့စားချင်ပုံရပါသည်။

ထို့ကြောင့် စိမ်းကလည်းသူ့စားချင်အာသာရှိလာအောင်...

“ပနေကပဲ ကိုနိုင်ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကြက်၊ အု

ဝက်၊ ဆိတ်နဲ့ အသားချည်းစားရတာနဲ့တယ်ဆိုလို့ ဒီနေ့ စိမ်းက ငါးဖယ်သုပ်၊ ကြာဆံဟင်းခါးလေး ချက်ခိုင်းထားတယ်၊ ဆီပြန်ဟင်း မပါဘူး”

“မကြည်စိန်တို့ချက်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲ... ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မကြည်စိန်တို့ကို ငါးဖယ်ကြော်ရုံကြော်ခိုင်းထားတာ၊ စားခါနီးမှ ကိုနိုင် အတွက် စိမ်း ကိုယ်တိုင်သုပ်ပေးမလို့ ဘယ်နှယ်လဲ စားမလား”

“အင်း... ကောင်းသားပဲ”

“ဒါဖြင့် ခဏနော်၊ ကိုနိုင်... စိမ်းသွားပြင်လိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးမှ ကိုနိုင်ကို လာခေါ်မယ်”

စိမ်း အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ပါသည်။

ကိုနိုင် ငြီးငွေ့မယ်ဆိုလည်း ငြီးငွေ့စရာ။ မကြည်စိန်တို့ ချက်ပုံက ဆိုင်ထမင်း၊ ဆိုင်ဟင်းသို ဘာဟင်းစားကြည့်ကြည့် ဒီ အရသာ ချည်းဖြစ်နေသည်။

ထိုကြောင့် ငါးဖယ်လေးကို ချဉ်ချဉ်စပ်စပ်သုပ်ရင်း အရသာ အပြောင်းအလဲလေးဖြစ်မလားလို့ စီမံခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဘာတွေလုပ်မလို့လဲ စိမ်း”

“ငါးဖယ်သုပ်မလို့ မခိုင်း၊ တိုနိုင် အစပ်စားနိုင်ပါ့မလားမသိ”

“နည်းနည်းပေးပါးတော့ စားပါတယ်၊ စိမ်းလက်ရာလေး မခိုင် တို့လည်းစားရတာပေါ့”

“ဒါပေါ့ မခိုင်ရယ်၊ တစ်အိမ်သားလုံးအတွက် သုပ်မှာပေါ့”

စိမ်း ငါးဖယ်သုပ်နေစဉ်ပင် တိုနိုင်အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာ

ပါသည်။

ရှင်ယုန်းခိုင်က လှေကားထစ်များပေါ်ပြေးတက်ပြီး ကိုနိုင် အား တွဲလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းလာတာလဲ ကိုနိုင်၊ အပေါ်လာပို့မှာပေါ့”

“အပေါ်မှာ မစားချင်ဘူး မခိုင်ရဲ့”

“အဲလိုဆိုလည်း စိမ်းလာခေါ်မှာပေါ့၊ တော်ကြာ ခလုတ်တွေ ဘာတွေတိုက်ပြီး လဲပြုနေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ကိုနိုင်ဟာလေ လူမေပာပီပီအိပ်ရာထဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကို မနေချင်ဘူး”

“မခိုင်ကလည်းဈာ၊ ကျွန်တော့်ကို တကယ့်လူမမာကြီးကျ နေတာပဲ၊ စိမ်းတပြောတော့ မျက်စိလေးမြင်တာနဲ့လူ့ဘဝရုံးပြီဆိုပြီး ဂိတ်ဓာတ်ကျစရာမလိုဘူးတဲ့”

“အေးလေး၊ မင်းဟာက တစ်သက်လုံးမြင်ရတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ တော်ကြာခွဲစိပ်ပြီး ပြန်ကောင်းလာမှာ... မခိုင်က စိုးရိမ်လို့ ပြောတာပါ။ စိမ်း အနားမှာရှိနေရင်တော့ ကိစ္စမရှိဘူး”

“စိမ်းမတွဲဘဲနဲ့ ကျွန်တော့်ဖာသာ လှုပ်ရှားချင်လို့ တမင် တစ်ယောက်တည်းဆင်းလာတာ၊ ဒီအိမ်ဟာ ကျွန်တော်ငယ်ငယ် ကတည်းက နေလာတဲ့အိမ်၊ ဘယ်နေရာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ သိ ပါတယ်”

“အေး... အေး၊ မင်းကောင်းတယ်ထင်သလိုသာလုပ်။

မိမ်းရေ... စိမ်းလူတို့ ဒီအတိုင်းလွတ်မပေးနဲ့နော်၊ ဒီကောင်က ကိစ္စတိုက်ထိုးသမား စိမ်းရဲ့၊ လှလှရေ... မေမေ့ကို ထမင်းစားဖို့သွား ခေါ်ခဲ့တော့”

၃၈ တက္ကသိုလ်ယဉ်ယဉ်လဲ့

ထိုနေ့က ကိုနိုင်ထမင်းစားပြန်၍ ဒေါ်မမခင်က ဝမ်းသာနေပါသည်။ စိမ်းကိုလည်း သူ့သားအပေါ်အလိုက်သိတတ်၍ ကျေးဇူးတင်စကား အခါခါပြောနေသဖြင့် စိမ်း မနေတတ်တော့သလိုပင် ဖြစ်နေမိပါသည်။

အခန်း(၅)

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

ကျယ်လောင်စွာရယ်မောနေသူကြောင့် တင်ထွန်းနိုင် အိပ်ပျော်နေရာက ထိတ်လန့်စွာနိုးလာ၏။

မှောင်အတိပြီးနေသော သူ့မျက်လုံးထဲမှာပင် အရိပ်တစ်ခု တွေ့နေရသည်။

“မင်းစာမကျက်တော့ဘူးလားကွ၊ ငါမင်းကို စောင့်နေတယ်လေ”

“ဘုရား...ဘုရား”

တင်ထွန်းနိုင် အိပ်ရာကထထိုင်လိုက်၏။

“မင်းက ဘုရားစာတောင်ရွတ်တတ်နေပြီ၊ ငါ့ကိုတော့ မေ့နေပြီပေါ့၊ ဟား...ဟား...ဟား”

“မလာနဲ့... သွား၊ မလာနဲ့... မလာနဲ့”

တင်ထွန်းနိုင် သံကုန်အော်ဟစ်လိုက်ရင်း အိပ်ရာပေါ်က ဆင်းပြေး၏။

“မပြေးနဲ့၊ လာခဲ့... လာခဲ့”

ထိုစဉ် ရှင်ယွန်းခိုင်၏အခန်းထဲမှာ အိပ်နေသောစိမ်းက တင်ထွန်းနိုင် အော်လိုက်သံကိုကြားပြီး ပြေးလာသည်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်တိုးမိကြသည်။

“ကိုနိုင်... ကိုနိုင်”

“ဗျာ... စိမ်း၊ ကိုယ်ကြောက်တယ်၊ သူ... လိုက်လာပြီ”

“ဘယ်သူမှလိုက်မလာပါဘူး၊ စိမ်းရှိတယ်၊ မကြောက်နဲ့၊ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ”

တင်ထွန်းနိုင် ဇောချွေးတွေပြန်နေ၏။

သူ့အားကိုင်ထားသော စိမ်းလက်များကို ကိုင်ကြည့်သည်။

“စိမ်း... စိမ်း၊ ကိုယ့်အနားမှာတကယ်ရှိတယ်နော်”

“အင်းလေ၊ ဒီနေ့စိမ်းမပြန်ဘူး၊ စိမ်းမေမေလည်း မနက်ဖြန် ဒီကိုလာမယ်ဆိုလို့၊ လာ... ထိုင်၊ ဒီမှာထိုင်”

စိမ်းက တင်ထွန်းနိုင်၏ လက်ကိုဆွဲပြီး အိပ်ခန်းထဲက ဒရင်းဘက်မှာ ထိုင်စေသည်။

ရေအေးအေးလေးတစ်ခွက် အရင်တိုက်လိုက်သည်။

“အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေတာမဟုတ်လား... ညက ဘုရားရှိခိုးအိပ်ရဲ့လား”

ကိုနိုင်နဖူးမှ ချွေးစေးများကို မျက်နှာသုတ်ပဝါနုလေးဖြင့်

ဖွဖွလေးသုတ်ပေးရင်းက မေးလိုက်သည်။

“ဘုရားရှိခိုးတယ်လေ၊ ဘုရားရှိခိုးလို့များ သူလာတာလား မသိဘူး”

“သူဆိုတာက ဘယ်သူလဲ”

“မသိဘူး၊ အိပ်မက်ထဲမှာ အမြဲလာတယ်”

“ဟင်... မိန်းမလား၊ ယောက်ျားလား”

ကိုနိုင်၏ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသော မျက်နှာကိုသေချာ စိုက်ကြည့်ရင်း စိမ်း မေးလိုက်သည်။

“ယောက်ျားလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမလည်း မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခါတလေ မျက်နှာမြင်ရတယ်၊ တစ်ခါတလေ မျက်နှာမပါဘူး”

“မျက်နှာမြင်ရတော့ရော... ”

“ကြောက်စရာကောင်းတယ်”

“သရဲလား”

“အင်း... သရဲလား၊ ပြိတ္တာလား ဘာလား မသိဘူး၊ သူလာရင် ကိုယ်ကြောက်တယ်”

စိမ်း မျက်မှောင်လေးကြုတ်ရင်းစဉ်းစားလိုက်၏။

သူ့အဲဒီလိုပဲ ခဏခဏဖြစ်တတ်တယ်ဆို၍ မနေ့ကဘုရား ရှိခိုးစာတွေတောင် သင်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား။

“ကိုယ်ထင်တာ ကိုယ်တို့အိမ်မှာ သရဲခြောက်တယ်ထင်တယ်”

“မဟုတ်တာပဲ”

“ကိုယ်ကားမောင်းတုန်းကလည်း... ကိုယ့်နောက်မ... ကပ်ယောက်ယောက်လိုက်လာပြီး ကိုယ့်ကိုအတင်းမောင်းခိုင်းရင်”

လို့ထင်တာပဲ”

“ဒါဆို ကိုနိုင့်အတွက် ဝေဒင်မေးကြည့်ဦးမယ်”

“ပေဒင်ဆရာက သိမှာလား”

“အကြားအမြင်ရတဲ့ သီလရှင်ဆရာလေးတစ်ပါးရှိတယ်။ စိမ်းရဲ့ အစ်မနှစ်ဝမ်းကွဲတော်တယ်။ စိမ်း မေးကြည့်လိုက်မယ်”

“အဲဒီဆရာလေးက ဘယ်မှာလဲ”

“ရွှေတိဂုံဘုရားနားမှာပဲ။ စိမ်း သွားမေးလိုက်မယ်”

“ဘာတွေမေးမှာလဲ... တို့လည်းမေးချင်တယ်။ ဘာလဲ”

“ရှင်ယွန်းခိုင် အခန်းထဲဝင်လာပြီး မေးသည်။

“ဪ... ကိုနိုင့်က ဒီဒီမက်ဆိုးတွေမက်တတ်နေတော့

ပေဒင်မေးကြည့်မလို့”

“မခိုင်လည်း ဝါသနာပါတယ်။ မေးမယ်... ဘယ်မှာမေးမှာလဲ”

သို့နှင့်ပင် ရှင်ယွန်းခိုင်နှင့်အတူ စိမ်း ဆရာလေးဆီရောက်သွားခဲ့ပါသည်။

ဆရာလေး ဒေါ်ပုညဝတီသည် စိမ်း အမေ၏အစ်တော်ဝမ်းကွဲ ဒေါ်အေးကြည်၏သမီး ဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက သားငါးလုံးဝမစား၊ သက်သတ်လွတ်ပဲ စားကာ ဘုရားတရားအလုပ်တွေသာ စိတ်ဝင်တစားလုပ်ရင်းမှ သီလရှင်ဘဝသို့ ပြောင်းခဲ့သူဖြစ်သည်။

ကိုနိုင့်၏မွေးသက္ကရာဇ်ကိုပြော၍ တွက်ချက်သောအခါ ဆရာလေးက...

“ဧည့်သည်အဖြစ် အတိတ်ကအကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ခဏဒုက္ခရောက်နေတာပါ။ အခု သူ့နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မျက်စိမှာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရထားတယ်”

“မျက်စိက ခွဲစိပ်ကုသခံရမှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... အဲဒါသူ နဂိုအတိုင်းပြန်ပြင်ပါ့မလား ဆရာလေး”

ရှင်ယွန်းခိုင်က စိုးရိမ်စွာဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ပြန်ပြင်မှာပါ။ သူ့အတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေများများ လုပ်ပေး အိမ်တို့ အာရုံခံကြည့်လိုက်တော့... အိမ်မှာမသန့်ဘူး၊ မကောင်းဆိုးဝါးရှိနေတယ်”

“ဘုရားရေး... တကယ်”

“အိမ်မှာ တစ်ယောက်ယောက်သေသွားသေးလား”

ဆရာလေးက မေးသည်။

“ဟင်္သာအင်း မသေပါဘူး။ ဒီအိမ်က အသစ်ဆောက်ထားတာ”

“အဲဒီမကောင်းဆိုးဝါးက ရောက်တာမကြာသေးဘူး။ သူ့နေရာသူပြန်ပို့လိုက်ပါ”

ရှင်ယွန်းခိုင်စဉ်းစားလိုက်ရင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားသည်။

“ဪ... သိပြီ... သိပြီ။ ကိုနိုင့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် စာထွက်ဖို့ဆိုပြီး အရိုးစုတစ်ခု လူလာတာရှိတယ်။ အဲဒီအရိုးစုက မှာ ခြောက်နေတာလား”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ လူ့အရိုးစု မဟုတ်လား။ အဲဒါကို ပရိတ်

၄၄ တက္ကသိုလ်ယဉ်ယဉ်လဲ့

ရေနဲ့ပက်ဖျန်းပေးပါ”

“ပရိတ်ရေနဲ့ ပက်ဖျန်းရုံနဲ့ရပါမလား၊ အဲဒီအရိုးစုကြီးလွင့်ပစ်လိုက်မှနဲ့တူပါတယ်”

“ဒီက ပရိတ်ရေပေးလိုက်မယ်၊ ဖျန်းပေးလိုက်ပါ၊ အန္တရာယ်ကင်းရှင်းသွားပါလိမ့်မယ်”

တခြား မေးချင်တာတွေမေးပြီး ဆရာလေး ဒေါ်ပုညဝတီဆီက ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ဒေါ်ပုညဝတီပေးသောပရိတ်ရေကို တစ်အိမ်လုံးဖျန်းသည်။

ကိုနိုင်အခန်းထောင့်မှာထားသော လူအရိုးစုကြီးအား ပရိတ်ရေဖျန်းပြီးမှ ကိုနိုင်သူငယ်ချင်းအိမ်သို့ ပြန်ပို့ပေးလိုက်ကြသည်။

အခန်း(၆)

“စိမ်းက စ...လာတဲ့နေ့တုန်းကတော့ သူနာပြုဝတ်စုံဝတ်လာလို့ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ နောက်နေ့တွေကျတော့ ရိုးရိုးပဲဝတ်လာတယ်”

ရှင်ယွန်းခိုင်ကပြောနေရင်းမှ အခန်းထဲဝင်လာမည်လုပ်နေသောစိမ်းအား မျက်လှိုက်ပြုပြီး အသာနေဦးဟု လက်ဟန်ပြလိုက်သဖြင့် စိမ်း အခန်းဝတွင်ပင် ငြိမ်၍ရပ်နေလေသည်။

ကိုနိုင်က ခုတင်ပေါ်မှာထိုင်၍ ရှင်ယွန်းခိုင်က ခုတင်ဘေးရှိခုံမှာ ထိုင်နေပါသည်။

“စိမ်းက အသားဖြူလား”

“အင်း... ဖြူတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့အသားဖြူတာက တစ်ချို့ဝါဝါဝင်းဝင်းလေး”

“ချောလား”

“မချောဘူးဆိုရင်ကော”

“ချောမှာပါ။ စိမ်း အသံလေးကကျွန်တော်နားထဲမှာ ချို့နေတာပဲ။ စကားပြောကောင်းသလို မျက်နှာလေးက ချောနေမှာပေါ့”

ရှင်ယွန်းခိုင်က စိမ်းအား ပြုံးပြသည်။

“ဆံပင်အရှည်ကြီးလား”

“သိပ်တော့ မရှည်ဘူး။ ဆံတိုလေးလည်း မဟုတ်ဘူး”

“စိမ်းမျက်လုံးတွေက လှမှာပဲနော်”

“အို... လှမှလှပဲ။ မျက်လုံးအရောင်လေးတွေက တောက်နေတာပဲ”

“ကျွန်တော်ထင်သား”

“အာလူး၊ မခိုင်ပြောတာနဲ့ရမ်းပြီး ထင်မနေပါနဲ့။ မင်းမှမမြင်ရတာ စိမ်းမျက်လုံးတွေလှမှန်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“အို... သိတာပေါ့။ စိမ်းက အဲလောက်သဘောကောင်းတာ သဘောကောင်းတဲ့မိန်းကလေးဟာ မျက်လုံးသိပ်လှတာ”

“မခိုင်တော့ အဲဒီသီအိုရီ တစ်ခါမှ မကြားဘူးပေါင်”

“စိမ်းက အရပ်ရှည်ရှည်လေး မဟုတ်လား... တိုယ်လုံးက ပိန်ပိန်ပါးပါး သွယ်သွယ်လှလှလေးပေါ့နော်... မခိုင်”

“အမယ်လေးဟဲ့၊ မမြင်ရပေလို့ပဲ တိုယ်တော်ရဲ့ မြင်များမြင်ရရင်တော့ နင်တော်တော်ခက်မယ် ငန့်ငင်ရဲ့”

စိမ်းရှက်သွေးတွေဝင်လာ၍ ထိုနိုင်ပြောချင်ရာလျှောက်ပြောနေမှာစိုး၍ အခန်းထဲသို့ ခြေလှမ်းတိုပြည်းဖြည်းလှမ်းတာ ဝင်လာ

ခဲ့သည်။

“ဟော... စိမ်းလာပြီ။ စိမ်းက ဒီနေ့နင်းဆီပန်းတွေပန်လို့ မဟုတ်လား”

ရှင်ယွန်းခိုင်၏မျက်လုံးများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားရပါသည်။ စိမ်းခြေလှမ်းပုံ ညင်သာလွန်းတာတောင် ကိုနိုင်က စိမ်းအခန်းထဲ ဝင်လာတာသိသည်တဲ့။

“မျက်စိက မမြင်သေးတဲ့ ကိုနိုင်မှာ တခြားထူးခြားတဲ့အာရုံခံစားမှုတွေ ကျွမ်းလာပြီနဲ့တူတယ်။ တစ်ခုတော့ လွဲသွားပြီ။ နှင်းဆီပန်းပန်လာဘူး။ လက်ကကိုင်ပြီး ယူလာတာ”

“အဲဒါကြောင့် အနံ့ရတာ”

“ဟောဒီ ကိုနိုင်စားပွဲပေါ်မှာ ပန်းအိုးလှလှလေးနဲ့ နှင်းဆီပန်းတွေထိုးထားမလို့”

“အမယ်... ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လဲ စိမ်းရဲ့။ ကိုနိုင်အတွက်တော့ မဟုတ်တန်ကောင်းဘူး။ ကိုနိုင်က မြင်ရတာမှ မဟုတ်တာ”

“မမြင်ရပေမယ့် အနံ့သိနေပြီလေ... ဟောဒီစားပွဲပေါ်မှာ ပန်းအိုးလေးနဲ့ နှင်းဆီပန်းလေးထိုးထား။ ပြုတင်းပေါက်က လေတိုးဝင်တော့ နှင်းဆီနံ့သင်းသစ်လေး ကိုနိုင်ရှုရှုကိုင်မိရင် စိတ်မကြည်လင်လာဘူးလား”

“ဝိမ်း စိတ်တူးကောင်မပါတယ်။ ကြိုက်သလိုသာလုပ်။ စိမ်းလူကလည်း စိမ်းဘာလုပ်လုပ် ရက်စိအောရိုက်နဲ့ ကျေနပ်နေတာပဲ”

စိမ်းက အသင့်ယူလာသော ပန်းအိုးလေးထဲမှာ ရေထည့်၍ နှင်းဆီပန်းများ ထည့်လိုက်ပါသည်။

“စိမ်းရေ... ကိုနိုင်က ဘယ်လောက်ဆိုးလဲ၊ ခုဆိုရင် စိမ်းလာမှ ကော်ဖီသောက်မယ်ဆိုပြီး အိပ်ရာထကတည်းက ဘာမှ မစားဘူး”

“ဆာနေမှာပေါ့ ကိုနိုင်ရော စိမ်းက ညဉ့်တီဝင်ရသေးတယ်၊ အစောကြီးမရောက်လာနိုင်ဘူး”

“စိမ်းနဲ့ စကားပြောရင်း စားသောက်ရတာ ပိုပြီးအရသာ ရှိတယ်ဗျာ”

“ဖြစ်ရမယ်... ဖြစ်ရမယ်၊ ကိုနိုင်တို့ကတော့ သဲပြလိုက်ပြန် ပြီကွ၊ ဒီကောင်လေးတော့ခက်နေပြီ စိမ်းရေ ကံ... စိမ်းရော ကိုနိုင်ရော မနက်စာကော်ဖီနဲ့နံ့ပြားမလိုင် အောက်မှာအဆင်သင့် ပါပဲရှင်၊ စားကြသောက်ကြပါဦး၊ မခိုင်တော့ ဒီနေ့အသံသွင်းစရာရှိ လို့ မောင်မောင်လွမ်းပြေအဖွဲ့နဲ့ဆိုတော့ အချိန်တိကျတယ်၊ စောစော ရောက်မှ”

မောင်မောင်လွမ်းပြေဆိုသည့်အသံကြားသည်နှင့် စိမ်း ရင်ခုန်သွား၏။

“မောင်မောင်လွမ်းပြေအဖွဲ့ ဟတ်လား”

“ရုပ်ရှင်သီချင်းသွင်းမလို့ပါ ဖိမ်းရယ်၊ ဆရာသမားက နောက်ကျတာ မကြိုက်ဘူး၊ သူက အလုပ်လုပ်ရင် အရမ်းစည်းကမ်း ရှိတာ၊ မခိုင်ကသူနဲ့အလုပ်လုပ်ရင် နောက်မကျအောင် သတိထား နေရတယ်၊ သွားပြီနော်”

သီချင်းလေးတစ်ပုဒ် မတိုးမကျယ်ဆိုရင်း ရှင်သွန်းခိုင် လှေကားမှ ပြေးဆင်းသွားလေသည်။

“စိမ်း”

ကိုနိုင်ခေါ်သံကြောင့် စိမ်းဝိုင်နေရာမှ သူ့အနီးမှာ ထိုင်လိုက် ပါသည်။

“ဘာလဲ ကိုနိုင်၊ အောက်သွားပြီး ကော်ဖီသောက်မလား၊ စိမ်းသူလာပေးရမလား”

“အောက်ပဲသွားသောက်ပါမယ်၊ ပြီးရင် လမ်းလျှောက်ကြရ အောင်လေ”

“ဒါဖြင့်လား”

စိမ်းတို့အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြပါသည်။

အခန်း(၇)

ငယ်က ကျွမ်းတဲ့ချစ်တဲ့ သူရေ...
 စားအတူ သွားအတူ
 အမြဲကြည်ဖြူမယ်တဲ့
 မင်းအပြောလေးက လွမ်းလောက်ပါရဲ့၊
 အိုး... ခင်ရယ်...
 ချိုပလီမုသားသစ္စာတွေ လှဲခဲ့မိသွ...
 ကိုယ်ဟာ...
 ချစ်သံယောဇဉ် အမျှင်တန်းနေသစ္စာ
 လွမ်းနေရမှားပဲနော်...
 အချစ်ရယ်... စိမ်းရယ်
 လွမ်းရသူက ခေါ်နေပါတယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြားပါရဲ့လားကွယ်...
 မင်းကို ချစ်ရလွန်းလို့
 မင်းနဲ့အေးမှာကြောက်လို့
 မင်းကို စိမ်းလို့ခေါ်ရက်ဘူးကွယ်...
 ခုတော့ စိမ်းရယ်... စိမ်းရယ်
 မင်းရဲ့အသည်းတွေ စိမ်းခဲ့ပြီကော
 ပစ်ပစ်ခါခါလုပ်ရက်ပြီကော စိမ်းရေ...
 စိမ်း ကက်ဆက်ခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။
 သည်သီချင်းက စိမ်းရင်နှင့်အောင် ခံစားစေခဲ့ပါသည်။
 စိမ်း အကြိုက်ဆုံးသီချင်း...
 သို့သော်... သည်သီချင်းကြားတိုင်း စိမ်း မျက်ရည်ပိုင်းရ
 သည်ချည်နှံဖြစ်ပါ၏။

“စိမ်း... သာဖြစ်လို့ ပိတ်ပစ်ရတာလဲ”

သင်းသင်းနု အခန်းထဲဝင်လာတာမြင်၍လည်း စိမ်း
ကက်ဆက်ပိတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“သင်းနဲ့စကားပြောလို့”

“အေး... တို့သူငယ်ချင်းနစ်ယောက်လည်း တစ်ခန်းတည်း
နေပေမယ့် စကားမပြောဖြစ်တဲ့ အထိပဲ”

သူ့ဟန်အတိုင်း ပါးချိုင့်လေးများပေါ်အောင်ပြုံးပြီး ပြော
လိုက်ပါသည်။

“စိမ်း သိပ်ဝင်ပန်းနေမှာပဲနော်၊ နေ့ရောညပါ ဂျူတီဝင်ရ
တယ်ဆိုတော့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အစကတော့ အဲဒီလိုပင်ပန်းမယ်ထင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ထင်သလောက် မဟုတ်ပါဘူး။ သက်သာပါတယ်။ သဘောကောင်းတဲ့ လူနာတွေမို့ လူနာတွေကတစ်ညလုံးအိပ်၊ စိမ်းတို့လည်း အိပ်လို့ ရတာပေါ့။ နေ့သွားတဲ့ အိမ်ကလည်း စိမ်းကို ဆွေမျိုးလိုခင်နေတော့ အဆင်ပြေပါတယ်”

“သင်း ကို ရှင်ယွန်းခိုင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်ဆိုတာ ခုထိ မိတ်ဆက်မပေးဘူး”

“အေးလေ... အားမှမအားကြတဲ့၊ သင်း နဲ့ သူလာတဲ့ အချိန် ဆုံကိုမဆုံဖြစ်သေးဘူး”

“ရှင်ယွန်းခိုင်က အဆိုကောင်းရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်လည်း တော်တော်ချောတာတဲ့၊ စိမ်းရဲ့လူနာရော သူ့အစ်မလိုချောလား”

“အို... သိပ်ချောတာပေါ့။ အရပ်ရှည်ရှည် အသားဖြူဖြူ မျက်လုံးမျက်ဝန်းလှလှ၊ ဒါတောင် မျက်လုံးမှာ ဒဏ်ရာရထားလို့ ပတ်တီးစည်းပြီး နေကာမျက်မှန်တပ်ထားရတာ”

“ဟင်... မျက်လုံးမှာ ပတ်တီးစည်းထားတာကို မျက်လုံးလှ တယ်လို့ ဘယ်လိုပြောနိုင်တာလဲ”

“ဓာတ်ပုံထဲမှာတွေ့တာ၊ သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး မျက်လုံးလှတယ်”

“အဆိုတော် မောင်မောင်လွမ်းပြေအကြောင်း ရှင်ယွန်းခိုင် ကို ငေး ြုပါလား။ သူတို့ ဂီတသမားချင်းတော့သိမှာ”

ဟုတ်တယ်၊ သိပ်သိတာပေါ့။ သိရုံတင် မဟုတ်ဘူးနော် အလုပ်အတူတူလုပ်ကြတာ၊ စိမ်းမေးချင်လိုက်တာမှ လျှာကိုယားပေး

တာပဲ။ မခိုင်ကလည်း အလုပ်ကိစ္စတွေအများပြားနဲ့ ယူယာခတ်နေတာ ပဲ။ အေးအေးဆေးဆေး မတွေ့နိုင်တော့ စကားမစပ်မိဘူး”

“မောင်မောင်လွမ်းပြေရဲ့ ဓာတ်ပုံမြင်ရရင်ကောင်းကောင်း”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ဓာတ်ပုံ ဘယ်စာစောင်မှ မပါသေးဘူး ထင်ပါရဲ့”

စိမ်း သက်ပြင်းလေးချိုက်ရင်း ငေးနေမိသည်။

“စိမ်းရဲ့ ကိုနိုင်ကရော ဘယ်နေခွဲရမှာလဲ”

“စိမ်းရဲ့ကံ့နိုင်” တဲ့။

လာပြန်ပြီ ဒီအပြောမျိုးတွေ၊ မခိုင်ကလည်း ဒီလိုပဲ ပြော တတ်တာလေ။

“နောက်အပတ်ထဲခွဲရမယ်၊ စိမ်းလည်း ဂျူတီပြန်ဝင်ရတော့ မယ်ဆိုတော့ သူ့ကိုတာဝန်မယူနိုင်ဘူးနော်၊ အေမိကိုလွဲအပ်ပေးမယ် စိတ်တူးတယ်”

“ဒါကခွဲပြီးမှ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... သူ့အော်ပရေးရှင်းအောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေမိတာပဲ။ ဟယ်... ခုနှစ်နာရီတောင်ခွဲပြီ၊ ရှစ်နာရီဆို ကားလာခေါ်တော့မှာ စိမ်းသွားဖို့ပြင်ဆင်ဦးမှ”

သို့နှင့် စကားစပြတ်သွားကြကာ၊ သင်းသင်းနုလည်း သူ့အလုပ်ရှိရာ သူ့သွားစိမ်းကလည်း အဝတ်အစားများလဲကာ ကိုနိုင်အိမ်မှ ကားကိုစောင့်နေမိပါသည်။

“ရှေ့... အပတ်ထဲမှာဆိုပေမယ့် သေသေချာချာတွက်ကြည့်ရင် ငါးရက်ပဲလိုတော့တယ် စိမ်း”

“မြန်မြန်ခွဲလေကောင်းလေပေါ့၊ ကိုနိုင်ပဲခြင်ချင်လှပြီဆို၊ ဘာလဲ ခုမှကြောက်နေပြီလား၊ ကြောက်စရာ ဘာမှမရှိပါဘူးလေ၊ သမားတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ခွဲမှာပဲနော် ကိုနိုင်”

“မကြောက်ပါဘူး စိမ်းရယ်၊ မှုတ်စိခွဲရမှာ မကြောက်ဘူး ကိုယ်ကြောက်တာက စိမ်းနဲ့ခွဲရမှာကိုပဲ”

“ရှင်”

စိမ်း၏အသံသည် လိုအပ်သည်ထက်ပို၍ပင် ကျယ်လောင်သွားလေပြီထင်၏။

“စိမ်းက အံ့ဩနေပြီလား”

သူသည်ထိုင်နေရာမှ ရှေ့သို့တိုးလာပါသည်။

အနေအထားက သူကခုတင်ပေါ်မှာ စိမ်းက သူ့ခုတင်ဘေးက ထိုင်ခဲ့မှာ။

စိမ်းထိုင်နေသော ကုလားထိုင်လက်ရမ်းပေါ်သို့ တိုနိုင်လက်များတင်လိုက်ပါသည်။

“စိမ်း”

ကိုနိုင်အသံက တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲရှိလှ၏။

“စိမ်းရယ်၊ ကိုယ်လေ... စိမ်းကိုချစ်နေမိပြီ၊ တို့ယ့်အနားမှာ”

စိမ်း အမြဲရှိနေစေချင်တယ်၊ စိမ်းမမြီရင် ကိုယ်မနေတတ်တော့ဘူး၊ အရိုးသားဆုံးနှင့် အဆန်းပြားဆုံး စကားကိုဆိုပေပြီ။

စိမ်းလည်း လူနာနှင့် သူနာပြုအသွင်ကို မေ့ပြီး အခန်း

တစ်ခန်းတည်းမှာ သူ့စိမ်းယောက်ျားပျိုတစ်ဦးနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ပါလားဟူသော အတွေးပြင် ရင်များတုန်နေမိပါသည်။

“ကိုယ့်ကိုဘာမှမပြောတော့ဘူးလား စိမ်းရယ်”

“မြတ်စွာဘုရား”လို့ စိမ်းရင်ထဲက တလိုက်မိပါသည်။

ကိုနိုင်သည် ထိုင်ခုံလက်တန်းပေါ်တင်ထားသော သူ့လက်များကို စိမ်းတဝါးဝါးလှုပ်ရင်း စိမ်း၏ပန်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်မိသွားပါသည်။ တင်းတင်းသျှပ်ကျင်ပင် သူ့ကိုင်ထားခြင်းဖြစ်၏။

“စိမ်း... စိမ်းကို ချစ်တယ်”

“ကိုနိုင်”

စိမ်းအသံကို စိမ်းအားမေ့၊ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်တိုးပြီး တုန်ခါနေပါလိမ့်၊

“ငြောလေ... စိမ်း”

သူ့... စိမ်းလက်မောင်းကို ပွတ်သပ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ စိမ်းလက်ဖွားက သူ့လက်တို့ တိုင်ဆွဲဖယ်ရှားသော်လည်း ကိုနိုင်က တင်းတင်းခိုင်ခိုင်ပင် စိမ်းလက်မောင်းကို ဖျစ်ညှစ်ထားပါ၏။

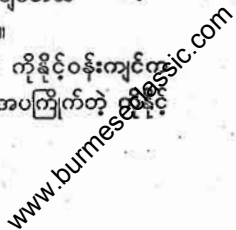
“စိမ်းကို မမြင်တွေ့ဖူးဘဲ ချစ်တယ်လို့ပြောတာ မလွန်လွန်းဘူးလား စိမ်း ကိုနိုင်ကို ဩစုတာလည်း တစ်လတောင်မပြည့်သေးဘူး၊ စိမ်းအပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်တာ မမြန်လွန်းဘူးလားရှင်”

“စိမ်းဘယ်လိုထင်ထင်၊ ကိုယ်ကတော့ချစ်တယ်”

သူ့ဝံ့စက တစ်ခွတ်ထိုး ကဲမည့်အသွင်။

“သေချာစဉ်းစားပါဦး... စိမ်းဟာ ကိုနိုင်ဝန်းကျင်က

မိန်းကလေးတွေလိုပြည့်စုံသူ မဟုတ်ဘူး၊ အလှအပကြိုက်တဲ့

အတွက် စိမ်းရုပ်ရည်က ဘာမှမတ်မောဝရာမရှိဘူး။ စိမ်းဟာ သိပ် အရုပ်ဆိုးနေတဲ့လူဆိုရင်ကော ကိုနိုင်ချစ်နိုင်ပါ့မလား။ စိမ်းတို့ တွေ့မြင် နိုင်တော့မှ ချစ်ခွင့်တောင်းတာမှားသွားပြီလို့ နောင်တရပြီး ဘွားခတ် သွားမှာနော်”

“အို... ကွာ၊ စိမ်းလှတာမလှတာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ငါ့ခြား စိပါ။ ကိုယ့်ကို ဒီလောက်လည်း အတင်မသေးပါနဲ့။ တိုယ်ချစ်တာ စိမ်းရဲ့ ဖြူစင်သောသဘောထားနဲ့ သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ ပြုစုပေးမှု၊ စိမ်းနဲ့ဝေးပြီး ကိုယ်မနေချင်တော့ဘူး စိမ်းရယ်၊ စိမ်းလည်း ကိုယ့်ကို ချစ်ရမယ် ဒါပဲ”

ခက်ပဲခက်ရချေရဲ့ရှင်လို့ စိမ်း ဆိုလိုက်ချင်ပါသည်။

အချစ်ဆိုတာ လုပ်ကြံဖန်တီးလို့မရတဲ့ နှလုံးသားပစ္စည်းဆို တာကိုပင် သူမေ့ပြန်ရောသလား။

“ဒီလိုအကျပ်မကိုင်ပါနဲ့ ကိုနိုင်၊ စိမ်းတို့ မိန်းမသားတွေဘက် ကနေတွက်မယ်ဆိုရင် ဘဝတစ်သက်မှာ အရေးကြီးဆုံးကိစ္စဖြစ်တဲ့ အချစ်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ပေးပေးရုံထုံးစံ မရှိဘူးဆိုတာ ကိုနိုင် နားလည်ရင် စိမ်းကို စဉ်းစားခွင့်ပေးပါဦး။ ကိုနိုင်အချစ်ဟာ စိမ်းအပေါ် ဖြူစင်ပါ တယ်ဆိုရင် ဒီလိုအကြမ်းပတမ်း မဆက်ဆံပါနဲ့နော်”

တော်ပါသေးရဲ့။

စိမ်းစကား သူ့အသည်းနှလုံးကိုထိသွားပြီ ထင်ပါရဲ့။ စိမ်းကိုဖက်ထားသော သူ့လက်များကိုရှုပ်သိမ်းလိုက်ပါသည်။ ယခုမှပင် စိမ်းအသက်ရှူချောင်သွားသလို ခံစားမိပါသည်။ “ခွင့်လွှတ်ပါ စိမ်း၊ ကိုယ်မှားသွားတယ်”

သူသည် ခုတင်ပေါ်မှာ ကုန်ကြွေးရရပင် ပြန်ထိုင်နေပါသည်။

“စိမ်းဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောလိုက်ပါတယ်၊ ကိုယ့်မေတ္တာကို လည်း နားလည်ဖူးပါ။ ကိုယ်မျက်စိခွဲပြီးတဲ့နေ့မှာ စိမ်းကို အရင်ဆုံး တွေ့ချင်တယ်။ တွေ့ပါရစေ စိမ်းရယ်”

ကိုနိုင်၏ နုနယ်ချောမောသော ရုပ်သွင်ကို စိမ်း ငေးကြည့်နေ မိပါသည်။

“စိမ်းရယ်၊ အချစ်ဟာ ဘဝမှာအရေးကြီးဆုံးဆိုတာ ကိုယ် ခုမှနားလည်တယ်သိလား။ တိုယ်ခုမှ ချစ်တတ်တာပဲ။ ကိုယ့်မေတ္တာစစ် မှန်ရင် စိမ်းတို့ ကိုယ်တစ်သက်လုံးပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည် တယ်။ ခုတော့ တိုယ့်ဘဝမှာ စိမ်းဟာမျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည် တစ်ခုပါပဲ။ ကိုယ်မျက်လုံးပြန်မြင်ချင်လှပြီ။ ဒါမှ စိမ်းမျက်နှာကို တစ်စုံစီမိကြည့်ပြီး ချစ်စကားတွေတစ်ကြိမ် ပြောချင်လိုက်တာ။ စိမ်း ကိုယ့်အနားကနေ အားပေးနေပါလား စိမ်းရယ်”

တကယ်တော့ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း စိမ်းမနေနိုင်ပါရှင်။

သူ့မျက်စိခွဲမည့်နေ့မှာပင် စိမ်းညဂျူတီမှ နေ့ဂျူတီပြန်ဝင် ရလေပြီ။

သူ့အတွက် လိုအပ်သမျှတွေကိုတော့ စိမ်းကိုယ်တိုင်စနစ် တကျ လိုလေးသေးမရှိရအောင် စီစဉ်ပေးခဲ့ပါသည်။

“ကျေးဇူးပဲ၊ စိမ်းကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ၊ လာခဲ့နော်၊
သေချာလာခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မခိုင်”

အခန်း(၈)

လူကိုယ်တိုင်မသွားနိုင်သဖြင့် ကိုနိုင်မျက်စေ့ခွဲသည့်နေ့က
စိမ်းတယ်လီဖုန်းဖြင့် ရှင်ယွန်းခိုင်ဆီအကျိုးအကြောင်းမေးရလေသည်။

“ဪ... စိမ်းလား၊ ကိုနိုင်ကကွယ် စိမ်းမလာဘူးလားနဲ့
တမေးတည်းမေးနေတာ၊ စိမ်းသိပ်နေနိုင်တယ်နော်”

“စိမ်းသိပ်လာချင်တာပေါ့၊ တို့နိုင်အနားမှာ လျာနေဖူးချင်
ပေမယ့်... ဒီကတာဝန်ကွပ်ကဲပြီး လာလို့မရဘူးလေ၊ ဒါကြောင့်
နော်အေမိကို လွှတ်လိုက်ရတာ၊ မမအေမိက စိမ်းတို့ထက်ဝါရင့်
သမ္ဘာရင့် အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်ပြီးသား သူ တို့နိုင်အတွက် လိုအပ်
သမျှ လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ခွဲစိပ်ကုသမှု အောင်မြင်ချောမော
တယ်ဆိုတာသိရလို့ ဝမ်းသာတာပဲ၊ ညနေတော့ စိမ်းလာခဲ့ပါမယ်လို့
ကိုနိုင်ကို ပြောပေးနော်”

ဖေးထားသည့် ကတိအတိုင်း စိမ်းညနေမှာ ကိုနိုင်အား
သွား၍ အားပေးခဲ့လေသည်။

စိမ်း ရောက်လာခြင်းအတွက် ကိုနိုင် ပျော်ရွှင်နေလေသည်။
သူက မျက်စိပတ်တီးဖြေမည့်နေ့တွင် စိမ်းအနားမှာ ရှိစေချင်
ကြောင်းပြောသဖြင့် . . .

“စိမ်းအနားမှာရှိနေမှ မဟုတ်ပါဘူး ကိုနိုင်၊ ကိုနိုင်မျက်စိ
မြင်ဖို့က အဓိကပါ၊ အဲဒီအချိန် ကိုနိုင်အနားမှာ မခိုင်တို့ရှိနေမှာပါ။
စိမ်းက နောက်တော့လာတွေ့ပါမယ်”

“မယ့်ဘူး... စိမ်း အလကားညာနေတာ၊ အေးလေ... စိမ်း
ကိုယ်ကို မခင်မှန်းသိပါတယ်၊ စိမ်းမလာချင်လည်းနေ၊ ကိုယ်ကတော့
မျှော်နေမှာပဲ”

“ကိုနိုင်ရယ်၊ စိမ်း စိတ်မကောင်းအောင် ပြောတတ်လိုက်
တာ”

“ဟုတ်သားပဲ ကိုနိုင်ကလဲ၊ စိမ်းက ‘မင်းတို့ကြင်နာစိတ်’

မှန်းသိရဲ့သားနဲ့၊ ခုဟာက စိမ်းမှာတာဝန်တွေနဲ့ မဟုတ်လား၊ မင်း မျက်စိကောင်းမကောင်း၊ အခြင်အာရုံ ကြည်လင်လာဖို့ဆိုတာဟာ ဆရာဝန်ကြီးတွေမှ နားလည်မှာ၊ နောက်တော့ စိမ်းကိုတွေ့နိုင်သားနဲ့ ဒါပေမယ့်လေ စိမ်းကလည်း အဲဒီနေ့ကို ကြိုးစားလာပေးပါလား။”

တကယ် အားနာစရာကောင်းအောင်ပင် ထောင်းပန်းနေပါ သဖြင့် စိမ်း စိတ်ညစ်ရပြန်ပါသည်။

ကိုနိုင် ဆေးရုံမှာပတ်တီးပြေမည့်နေ့ စိမ်း တာဝန်ကျရာဌာန မှာလည်း ဝှံ့စိတ်ကုသသည့်နေ့ဖြစ်၍ စိမ်း လွန်စွာအချင့်မရ ဖြစ်ရ လေသည်။

စိမ်း ဆေးရုံမှအပြန် အဆောင်သို့အရောက်တွင်...

“စိမ်း”

“ဟင်း... ကိုနိုင်”

စိမ်းကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သိုက်ပါသော သူ့ကို ဝမ်းသာအားရ

ကြိုးပင် ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

သူ့တကယ် ပြန်မြင်ပြီးကောရှင်။

သင်းသင်းနုက သူ့အနားမှာထိုင်၍ ပြုံးနေသဖြင့် စိမ်း ဘယ်သူဆိုတာညွှန်ပြသူကို သိပြီးဖြစ်ပါသည်။

“အံ့ဩသလား စိမ်း”

သူသည် စိမ်းလက်ကိုဆွဲ၍ ကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ် ထိုင်ခိုင်း ပြန်ပါသည်။

သင်းသင်းနုက မသိသော လျှာကလေးထုတ်ပြပြီး အခန်း ထဲသို့ဝင်သွား၏။

“စိမ်း”

သူ့ဘာမှမပြောပဲ စိမ်းကို ရွန်းရွန်းစားစားကြီး ကြည့်နေ သဖြင့် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်ရပြန်ပါသည်။

“တဲ... မျက်မှန်ချွတ်ပြပါဦး၊ မျက်လုံးတွေ ကြည့်ရအောင်”

ဆုတောင်းကောင်းသော သူတို့မောင်နှမ မျက်လုံးတွေ အလွန်လှကြပါသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ”

“အခြေအနေသိပ်ကောင်းတယ်နော် ကိုနိုင်၊ အနာလည်း လုံးဝကျုတ်သွားပြီ၊ ကိုနိုင်မျက်လုံးတွေက သိပ်လှတယ်”

“တကယ်လား... အမှန်က ချစ်ရောင်ခြည်တွေကြောင့် မျက်လုံးအရောင်ကတော့ကတော့ဖြစ်မယ်၊ စိမ်း မျက်လုံးတွေလောက် တိုယ့်မျက်လုံးတွေက မလှပါဘူး၊ စိမ်း တကယ်ရက်စက်တယ်၊ ကိုယ့် ကိုပစ်ထားရက်တယ်ကွာ”

အလွမ်းသယ်နေသော ကိုနိုင်မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ၊ စိမ်း လတ်ကိုကိုင်ထားသော သူ့လက်များကို ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။

သူ့တလည်း အလိုက်သင့်လွတ်ပေးပါသည်။

“စိမ်းစဉ်းစားပြီးပြီလား”

“ဘာကိုလဲ”

“မေးရက်တယ်ဗျာ၊ တကယ်ပဲ စိမ်းဟာ နာမည်နဲ့လိုက် အောင် စိမ်းတယ်၊ ကိုယ်ပြောထားတာလေ၊ စိမ်းကိုချစ်တယ်လို့”

စိမ်းမျက်နှာလွှာချထားရင်းမှ စိတ်တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစား လိုက်ပါသည်။

အို... သူပုံစံကြည့်ရတာ ဇွတ်တရွတ်ကြီးလုပ်မည့်အိုတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်မှဖြစ်မယ်လေး။

"ကိုနိုင်"

"ဗျာ"

"စိမ်းတို့ သူနာပြုဆိုတာ ကိုယ့်လူနာအပေါ်မှာ ရောဂါဝေဒနာသက်သာပျောက်ကင်းချမ်းသာစေလိုတဲ့ စေတနာထား၍ စပြပါ။ ကိုနိုင်အပေါ်မှာမှ မဟုတ်ဘူး။ စိမ်း ဘယ်သူ့အပေါ်မှာဖြစ်ဖြစ် ကာဝန်ဝတ္တရားအပြင် ဝေဒနာသက်ထက်သန်သန်နဲ့ ပြုစုကူညီခဲ့တာ ချည်းပါပဲရှင်။ ဒါကို ကိုနိုင် အထင်လွဲနေတာ မဟုတ်လား။"

"ဘာကို ပြောတာလဲ စိမ်း ကိုယ်နားမလည်ဘူး"

"ရှင်းရှင်းလေးပါ ကိုနိုင်။ စိမ်းရဲ့စေတနာတွေကို တစ်ဖို့ထင်ပြီး ကိုနိုင် စိမ်းကိုချစ်ရေးဆိုတာလားလို့"

"မဟုတ်တာ စိမ်းဘလဲ... စိမ်းရဲ့ ကြင်နာလှပမှုမှာ သာယာတယ်၊ ပျော်ရွှင်တယ်၊ နှစ်နှစ်ကာတာ... ဟဲ... ဟဲ... ချစ်မိလို့ စိမ်းကို တစ်သက်လုံးအထိ ရည်ရွယ်တာပါ"

"ဒီလောက် စိမ်းအပေါ်မေတ္တာထားနိုင်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စိမ်းက ကိုနိုင်အပေါ်မှာ အမြဲသန့်ရှင်းခဲ့ပါတယ်။ ကိုနိုင်ဟာ စိမ်းရဲ့လူနာလည်းဖြစ်၊ အထွာချင်းဘလည်း မတူတော့ စိမ်း မချစ်ရဲဘူး။ ကိုနိုင်တို့အခြေအနေက မြင့်မားလွန်းပါတယ်"

"စိမ်းရယ်၊ မေတ္တာဝစ်နဲ့ ချစ်မိတဲ့ကိုယ့်အတွက် အဆင့်အတန်းဘာညာတွေက အသေးအမွှားပါ"

"ဒီလိုအလွယ် မပြောလိုက်ပါနဲ့၊ စိမ်းတောင်းပန်ပါတယ်။"

စိမ်းကို မေ့လိုက်ပါတော့"

"မေ့လိုက်ပါတော့တဲ့... ပြောရက်လိုက်တာ၊ စိမ်း တကယ်ရက်စက်တယ်။ စိမ်းဟာ စကားပြောချိုသလောက် အသည်းမာတယ်။ ကိုယ် အနူးအညွတ်တောင်းပန်တယ်။ စိမ်းထင်ပြီး စဉ်းစားပါဦး။ ကိုယ့်မှာ ချော်လင့်ချော်ကြီးနဲ့ ရှင်သန်ရတာ၊ စိမ်း မရှိရင် ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘာမှ ပြည့်စုံမှာမဟုတ်ဘူး"

"ကိုနိုင်ရယ်၊ စိမ်းကိုသနားရင် ဒီစကားမျိုးမပြောပါနဲ့နော်။ စိမ်းရဲ့စေတနာတို့ လေးစားရင် ကိုနိုင် ဒီလိုပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ စိမ်းအပေါ် ညီမအရင်းအချာလို သဘောထားပါနော်"

"ညီမအရင်းအချာလို ဟုတ်လား။ ဒီထက်မက ပိုပြီးနေလို့ပေါ့ စိမ်းရယ်၊ ကိုယ့်ကို မယုံတာတော့ အသည်းနာတယ် စိမ်းရယ်၊ ခဏချစ်အံ့ပျော်ချစ်နဲ့ချစ်ဖိမိလို့ လူလို့မတင်နေသလား စိမ်းရဲ့၊ စိမ်းရဲ့ မေတ္တာကို မျှော်လင့်နေသူကို မရက်စက်လိုက်ပါနဲ့နော်၊ အရင်က ကိုယ်ဟာ စိမ်းရဲ့လူနာပေမယ့် ခုဘာမှမဆိုင်တော့ပါဘူး။ စိမ်းကို ချစ်လွန်းလို့ အပြေးအလွှားလာရတဲ့သူကို မောအောင်မလုပ်ပါနဲ့"

ကြေကြေတွဲတွဲ တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောနေသော သူဟန်ပန်ဝန်ဝန်ကို စိမ်း မချီတင်ကဲကြည့်မိရင်းက ခေါင်းကိုသွက်သွက် ခါရမ်းလိုက်ပါသည်။

"စိမ်း တောင်ပန်ပါတယ်၊ စိမ်းကိုနားလည်ပေးပါ"

"ကိုယ်ကတော့ စိမ်းကိုအမြဲချစ်နေမှာပါ။ စိမ်းရင်ထဲမှာ ကိုယ့်ကို သံသယဝင်နေတာတွေ ပျောက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေရမယ်ပေါ့ စိမ်းရယ်၊ ကိုယ်ပြန်မယ်နော် စိမ်း"

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုနိုင်”

ကိုနိုင် စိတ်ဆတ်ကျသွားပုံ၊ အားလျှော့တန်နှင့် ပြန်သွားပုံမှာ သနားစရာပင် ကောင်းနေသော်လည်း စိမ်းသက်ပြင်းအံ့မိခါ ရှိုက်ရင်း မျက်နှာလွဲလိုက်ရပါသည်။

အခန်း(၉)

တနင်္ဂနွေနေ့ ဂျူတီဝင်ရမည်ဖြစ်၍ စိမ်း ပဲခူးသို့ပြန်မလာနိုင်ကြောင်း၊ မိခင်ဖြစ်သူအား တယ်လီဖုန်းနှင့် ပြောထားပြီးဖြစ်သည်။ ညနေ အဆောင်ကို မေမေလာတွေ့တော့ စိမ်းအနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားရ၏။

စိမ်းမေမေက ဒေါ်မမခင်တို့ အိမ်ကကားနှင့်။

“မေမေရယ် ဝုက္ကဋ္ဌာလို့ သမီး ဒီအပတ် မပြန်နိုင်ပေမယ်လို့ ဝန်ခံအပတ်တော့လာမှာပေါ့”

“ကိုယ့်သမီးလာတွေ့တာပဲ၊ ဒုက္ခလား စိမ်းရဲ့၊ မေမေ မနက်ကတည်းက မမခင်တို့အိမ်ကို ရောက်နေတာ”

“ကိစ္စရှိလို့လာတာလား၊ စိမ်းက မေမေပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပဲ ပျော်တုန်နဲ့ ပဲခူးခရီးက နီးမှမနီးပဲ”

“ဒီခရီးနီးတာ၊ မနီးတာထက် အမွေသမီးမျက်နှာမြင်ရပို့က အဓိကပါတော့၊ တစ်ပတ်တစ်ခါမှ သမီးမုက်နှာမြင်ရရင် မနေတတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ အဟင်း... ဟင်း၊ သမီးကိုမေမေ အရေးကြီးတာ ပြောစရာရှိသေးတယ်”

“ပြောလေ မေမေ၊ အရေးကြီးတာဆိုလို့ စိမ်း ချက်ဆုံးတောင် လှုပ်လာပြီ”

“စိမ်းမပူပါနဲ့ ဝမ်းသာစရာပေါ့၊ အမေတို့ ကုသိုလ်ကံအတာ စန်းတက်လာပြီနဲ့တူတယ် သမီးရော၊ ခေဒင်ဟောထားတာလည်း မှန်ပြီးနဲ့တူရဲ့၊ သမီးကို ဒီနှစ်ထဲမှာ ထိပေါက်မယ်ဆိုတာလေး အို... ထိပေါက်တာထက်တောင် ကောင်းပါသေးတယ်တော်”

“ပြောပါဦး၊ ထိပေါက်တာထက်ကောင်းသေးတယ်ဆို အမွေရလို့လား၊ ဘယ်ကအမွေရစရာလမ်းလည်း မမြင်ပါဘူး မေမေရယ်”

“အဟင်း... ဟင်း”

မိခင်ဖြစ်သူရယ်နေသဖြင့် စိမ်းလည်းအလိုလို ပြုံးနေချင်ပါသည်။

“တစ်နေ့က မမခင် အိမ်လာသွားတယ်လေ၊ လမ်းကြုံလို့ငယ်တယ်အောက်မေ့တာကိုး၊ ခုတော့ သူထမင်တကာ ပဲခူးထိလိုက်လာတာတဲ့ သမီးရယ်၊ အားနာစရာပါပဲ၊ ကိုနိုင်လည်း ပါလာတယ်၊ မေမေ သမီးကို ချွေးမတော်ချင်လို့တဲ့”

စိမ်းမမျှော်လင့်သော စကားများလို့ အယောင်ယောင် အမှားမှား အသက်ရှူများပင် ရုပ်သွားသလား အောက်မေ့ရသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာ မေမေရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ”

“သူတို့နဲ့စိမ်းတို့က အဆင့်အတန်းချင်းကွာလှပါတယ်”

“အို... လူလူချင်းပဲ၊ မေမေတို့က အထည်ကြီးပျက်တွေပါ နော်၊ နဂိုက အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်နဲ့ ရွှေဘုံပေါ်စံလာရတဲ့ သူဆိုတာ မွေသွားပြီလား၊ အကြောင်းကံမတောင်းလို့ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ ဒဏ်ပဲ၊ တစ်သက်လုံးဆင်းရဲ မနေနိုင်ပါဘူးလို့ စိမ်းတို့မွေးကတည်းက ခံတာပဲတော့ သိုက်မွှေး... ပြီးတော့ တူသိုလ်သိပ်ကောင်းတဲ့ မိနီးကလေး၊ တစ်နေ့ခင်းတတော် စိုးတတော်ဖြစ်မယ့် လက္ခဏာပါ တယ်၊ ကောင်းကောင်းမွေးတဲ့ ကဲ... မမှန်ဘူးလား၊ အခု ကိုနိုင်လို့ လူမျိုးကို စိမ်း လက်ထပ်ရမှာ၊ သူတို့ဘက်က လက်ထပ်ပါရစေလို့ ခဏယ လာဘောင်းတာနော်”

“မေကေလည်း မဟုတ်တာ ကြံမန့်ဂုဏ်ယူနေပြန်ပြီ၊ စိမ်းက သူတို့မေတ္တာမရှိတာ”

“အမယ်လေး... ဘုရား၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ မမခင်လို့ ဘယ်လောက်ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ငါ့သမီးမသိဘူးလား၊ လောကီ အိမ်ထဲမှာဝင်ထွက်နေတာ အကဲခတ်မတတ်တာ အံ့ရော၊ မေမေတို့ဝယ်ငယ်က ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ခင်းတ ဒီလောက်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုမှ ပိုပြီးချမ်းသာလာတာ၊ သမီးမို့ ဒီသူငယ်ကို မေတ္တာမရှိဘူး၊ ပြာတာအံ့ရော၊ သမီးကိုယ်တိုင်စောင့်ရှောက်ခဲ့ရတဲ့ သူငယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ၊ စိမ်းကတော့ သူနာပြုတာဝန်ဝတ္တရားကိုင်းစောင့်ရှောက်ခဲ့တာ၊ သဘောချိုးပြုစုခဲ့တာ၊ သူက စိမ်းမြတ်စွာပေါ် သာယာကျေနပ်နေတာတော့၊ သူ့အဆိုးပေါ့”

www.burmeseclassic.com

“ဟဲ့... မိန်းကလေး၊ ဒါတွေ မေခင်တို့ရွေးလွှာကံမပြောနဲ့ စိမ်းဟာလေ... ဘာမှ ဝန်ယာယ်မရှိဘူး၊ လာဘ်မမြင်ဘူး”

စိမ်းက မေမေ့ကို အံ့ဩကြားကြားမိပါသည်။

“ခုခေတ်မှာ လူကောင်းသူကောင်းနဲ့ တွေ့ဖို့ဆိုတာ ခဲယဉ်းသား သမီးရဲ့၊ အဲဒါ သမီးကုသိုလ်ကောင်းလွန်းလို့ ပြီးတော့ သမီးနဲ့ကိုနိုင် ဖူးစာဖက်မုန့်လို့”

“ဖူးစာဖက်မုန့်လို့”

“သမီးတို့ငယ်ငယ်ကတည်းက မေခင်နဲ့မေမေ အပြောအပျက်လိုလိုနဲ့ မေမေ့သမီးနဲ့ သူ့သားတို့ကြီးရင် ပေးစားမယ်ဆိုပြောပြောနေကြတာ၊ သမီးမေးမေပြောပြောနေတဲ့ ရန်တုန်တုန် သူငယ်ချင်းသားနဲ့ စေ့စပ်မယ်ဆိုတာ အဲဒီကုန်ပေါ့”

“ဟောတော့”

“သမီးသိတဲ့အတိုင်းပဲ ဟိုကိစ္စတွေနဲ့ သမီးမေးမေနေထိုက်မကောင်းပြီး ဆုံးသွားတဲ့အထိ ဒီကိစ္စမဆက်ဖြစ်ကြဘူး၊ လူချင်းလူညာအဆက်အသွယ်ပြတ်သွားကြတာ၊ အခြေအနေချင်းကလည်း တွာပြသွားတာကိုး၊ ဟင်... သမီးငိုတယ်ဟုတ်လား၊ ဒါငိုစရာလားကွပ် သမီးရယ်... မေမေ့သမီးကောင်းစားဖို့ကိစ္စ ဝမ်းသာအားပျာအမောတကော ပဲခူးကတောင်လာပြောရတာ”

စောစောက ရွှင်လန်းနေသော မေမေ့အသွင်ချက်ချင်... ညှိုးငယ်၍ သွားတော့သလို... စိမ်းလည်းငိုချင်သောပိတ်တို့ ထိန်း... မြို့သိပ်ရတာ... . . .

“ပေဖေ့ကို သတိရလို့ပါ... မေမေ၊ စိတ်မကောင်း ဖြစ်စိမ်း”

နေမိ၊ စိမ်း မလိုပါဘူး”

“သမီးလေးရယ်၊ မေဖေ့ကို သတိရတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ မေမေ့ သမီးအစွဲအလန်းကြီးတာ သိတာပေါ့ကွယ်၊ သမီးဘယ်သူ့ကို သတိရနေသလဲ မုန့်မုန့်ပြောစမ်း”

စိမ်းတို့ မေမေက အစွဲအလန်းကြီးသူတို့... . .

စိမ်းပြောချင်လိုက်ချင်ပါသည်။

“သမီးဘဝမှာ အချစ်ကိစ္စကို ထမင်းစားရေသောက် ပြီးပြီး ပျောက်ပျောက် သဘောမထားနိုင်ပါဘူး မေမေ့လို့”

ခုတွေ့ခုချစ်ကြတာ မဟုတ်တော့လည်း သူ့ကို မေ့ဖို့ဆိုတာလည်း မလွယ်ဘူး။

သူ့ကို မုန့်စရာအကြောင်းလည်း မမြင်ဘူး။

တကယ်တော့ သမီးနဲ့သူဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ချစ်လာကြသူတွေမို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သစ္စာနဲ့တောဝရချစ်နေကြမှာပါ။

မေမေစိတ်ချမ်းသာဖို့သာ ဦးစားပေးချင်သော စိမ်းအတွက် ခုမှအခက်ကြီးခက်ရလေပြီ။

“ကဲ... သမီး မေမေ့စကားကြောင့် စိတ်ညစ်ပြီ မဟုတ်လား၊ မေမေတော့ သမီးလေးကောင်းစားဖို့ပါ အခုမေမေ၊ မမေခင်တို့ အိမ်မှာ ညှာအိမ်မယ်၊ ခနက်ဖြန်ပြန်မယ်သမီး၊ ဒီညမေမေနဲ့လိုက်အိပ်နိုင်ပါလား”

“ဟင့်အင်း... မေမေ့နောက် စနေကျမှ သမီး ပဲခူးပြန်မယ်”

“အေး... အေး၊ မေမေပြောတာ ခေါင်းအေးအေးအေး”

www.burmeseclassic.com

စဉ်းစားနဲ့နော်၊ ဟိုက မေတ္တာရှိလို့ လာစပ်ဟင်တာ သမီးကုသိုလ်
ကောင်းလွန်းလို့ကွဲ့။”

မေမေပြန်သွားတာကို စိမ်းအကြာကြီး ရပ်ကြည့်၍ ဝိုင်နေမိ
ပါသည်။

သမီးကောင်းစားတာကို လိုလားလွန်းတဲ့ မေမေရယ်...။

မေမေ့ဆန္ဒကို စိမ်း လိုက်လျော့ခင်ပါတယ်။

မေမေစိတ်ချမ်းသာတာ မြင်ချင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့်...။

အတိတ်ဟောင်းကိုဆိုတာ မေ့တောင်းစရာမှ မဟုတ်တာ။

စိမ်းလိုချစ်တတ်လွန်းသူအတွက်တော့ ငယ်ကချစ်အရိပ်
လေးများကို တာဝစဉ်ပြန်ခေတ္တနဲ့ ခေတ္တမပြန်နိုင်ဖြစ်ရပါတော့သည်။

ငယ်စဉ် ကလေးဘဝကစလို့ သူ့အပေါ် စိမ်းသံယောဇဉ်
ထားခဲ့ပါသည်ကောရှင်။

သည်အကြောင်းလေးများထွေးရင်ဖြင့် ယခုပင်ဖြစ်ပျက်ထို
တွေ့ခံစားရသလို စိမ်းရင်ဝယ် သိမ်းသိမ်းလိုက်ခွန်နေပါသည်။

သူရယ်...။

စိမ်းရယ်...။

သူအနည်တ ဇင်ချို...။

စိမ်းတို့အိမ်နှင့် မနီးမဝေးမှာနေသောကြောင့် ကျောင်းသွား
ဖော်သုငယ်ချင်းလည်းဖြစ်၊ အတူကစားဖော်လည်းဖြစ်၊ အမြဲတမ်း
အတူတူတဲ့ မခွဲရက်အောင်ကို ချစ်ခဲ့ကြပါသည်။

ဇင်ချိုအဖေက အဆိုအတီးကောင်းသူ အနုပညာသမား။

သူတို့ ပဲခူးမြို့မှာတော့ အလှူမင်္ဂလာတိုင်းမှာ သူမပါရင်မပြီး
အောင်မြင်ကျော်ကြားပါသည်။

ဂီတဘီးကောင်းသည်။

ဝန္တယားလည်းကျွမ်းကျင်သည်။

အသံကောင်းသူလည်းဖြစ်လို့ ရန်ကုန်မြို့ဂီတအဖွဲ့မှာ
ပင်တိုင် အဆိုတော်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ပဲခူးနှင့် ရန်ကုန်သွားချည်လာချည် ကူးသန်း၍နေရသူ။

ဇင်ချိုအမေက ပဲခူးကနေပြီး ဘယ်မှမပြောင်းချင်၊ မိခင်
ပုဆိုးမနှင့်အတူ ပဲခူးမှာ အခြေတကျနေထိုင်သည်။

ဇင်ချိုခုနှစ်တန်းအရွယ်မှာ အမေသေဆုံးသွားပါသည်။

ထိုအချိန်ကစပြီး ဇင်ချိုအဖေသည် အရက်ကိုပို၍
လာတတ်ပြီး အလုပ်ကိုလည်းသိပ်ပြီး အားတက်သရော မလုပ်တော့

စိမ်းနှင့် ဇင်ချိုကစားဖော်ကစားဖက် ငယ်သူငယ်ချင်းဖို့၊
ကျောင်းသွားဖော်အဖြစ် တရင်းတနှီးနေတတ်၍ စိမ်းမေမေက
ကုမုဒ်ပြောပေမယ့်၊ စိမ်းဖေဖေကတော့ ဇင်ချိုဖေဖေအရက်သမား
အကြောင်းရှက်ချပြစ်တင်ပြောဆိုရင်း၊ စိမ်းတို့နှစ်ယောက်ကရင်းနှီး

နေတာကို ပတ်ဝန်းကျင်က အမြင်လွှဲလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သတိပေးပါသည်။

ဒါပေမယ့် စိမ်းတင်တာ ဇင်ချိုမှ ဇင်ချို၊ မိန်းတလေး သူငယ်ချင်းတွေထက်ပင် ဇင်ချိုအားပို၍ ခင်မင်ခဲ့သေးသည်။

သူငယ်ချင်းလိုချစ်တာထက်ပို၍ ချစ်ခဲ့ကြောင်းကို သိတာက ကိုးတန်းစားမေးပွဲဖြေပြီးသည့်အချိန်မှာ ဖြစ်သည်။

စာမေးပွဲဖြေပြီး နောက်ဆုံးနေ့မို့ တင်မေဦး ဣဖြူထွန်းတို့က ရုပ်ရှင်ကြည့်မည်ဆိုသဖြင့် ခါတိုင်းလို ဇင်ချိုနှင့် မပြန်ဖြစ်ခဲ့ချေ။

နောက်တစ်နေ့ ညနေကျတော့ ဇင်ချို စိမ်း၏အိမ်သို့ရောက်လာသော်လည်း မွန်ကုတ်ကုတ်မျက်နှာထားနှင့် မကြည့်ပါဘူးဟုလောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်ရင်း စိမ်းအား စတားမပြော။

စိမ်းတို့ခြံဝင်းအတွင်းရှိ သရက်ပင်အောက်တွင် ထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတစ်ခုခုဖြစ်ပြီဆိုတာ စိမ်းသိပေမယ့် မမေးခဲ့သေး။

ဖရုံစေ့လျော်လေးများ စိမ်းကအခွံထင်ပြီး ဇင်ချိုလက်ထဲ ထည့်ပေးတာကို မယူဘဲ စိမ်းအား စူးရဲစွာစိုက်ကြည့်နေ၏။

“ရှေ့... စားလေ ချို”

ခါတိုင်းဆို ဖရုံစေ့လျော်တစ်ဝန်းကန်ပင် မလောက်။ သူ့ချည်း

စားတာ မဟုတ်လား။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ချို”

သူတစ်ဖက်သို့မျက်နှာလှဲနေပြန်၏။

သူစိတ်ဆိုးရင် ဒီလိုပဲ။

သူ့အဖေနှင့် စိတ်ကောက်လာရင်လည်း စိမ်းကိုပါဆက်ပြီး မကြည့်တတ်။

သူ့တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ရန်ဖြစ်လာရင်လည်း စိမ်းကိုပါ ဆက်၍ ရန်လုပ်ချင်သည်။

သူ စိတ်တိုဒေါသထွက်နေတုန်းဆို စိမ်း လည်း အလိုက်သိစွာဖြင့် သူ့အော်ငေါက်သဗျာခံသည်။

သူ့ယာသာစိတ်ဆိုး၊ သူ့ပဲအော်ငေါက်ပြီးတော့ စိမ်းစိတ်မကောက်ပါဘဲ သူ့လာချော့တတ်သည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် စိမ်းသိပ်ကို ကြည့်နှူးမိပါသည်။

စိမ်းကလည်း ဒီလိုပဲ။

လှိုချင်တာမရ၍ မေမေတို့နှင့် စိတ်ကောက်နေပြီဆိုလျှင် သူ့ကိုပြောပြလည်လည် မဆတ်ဆတ်တတ်။ ဇင်ချို ရောက်လာတာနှင့် ဟောကပ်ပစ်လိုက်တတ်၏။

ဇင်ချိုက ဒေဝဝေါပဲခံနှင့် မျက်နှာလေးငယ်ပြီး စိမ်းဘာကို အလိုမကျတာလဲဟူ၍ တွေးနေတတ်၏။

စိမ်းစိတ်ဆိုးချင်တိုင်းဆိုးပြီး စိတ်ပြေပြီဆိုမှ ဇင်ချိုအား အော်မိသမှုပြန်၍ ချော့တတ်၏။

တခြားသူများနှင့်ပကားနည်းင်းလောက် ဇင်ချိုသည် စိမ်းနှင့် ဆုံလျှင် ပြောစရာစတားတွေအများကြီးရှိနေတတ်၏။

ဒါ... သူ့တာမှမပြောဘူးဆိုလျှင် တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီပဲ။ “ချို... ဒီနေ့တယ်သူနဲ့ရန်ဖြစ်လာသလဲ”

“ဘယ်သူနဲ့မှ ရန်မဖြစ်ဘူး၊ စိမ်းနဲ့ရန်ဖြစ်မလို့”

“ဖြစ်လေ... ဖြစ်ပေါ့”
 အေးဆေးစွာပြောလိုက်သော စိမ်းဖက်သို့ ဇင်ချိုပြန်လှည့်
 လာပြီး၊ စိမ်း အနီးမှာထိုင်လိုက်ပါသည်။
 “မနေ့က ဘယ်သူနဲ့ပြန်လဲ”
 “တင်မေဦး”
 “ဒါပဲလား”
 “တင်မေဦးရယ်၊ ဖြူဖြူထွန်းရယ်၊ ငြီးတော့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်
 တယ်”
 “ဟုတ်ရဲ့လား၊ နောက်ဘယ်သူပါလဲ”
 “ဪ... တင်မေဦးအစ်ကို၊ လမ်းထိပ်ကလတ်ပက်ရည်
 ဆိုင်မှာ တွေ့တာ၊ ရုပ်ရှင်မကြည့်ပါဘူး”
 “ဒီကောင်နဲ့အရောမဝင်နဲ့”
 “ဘယ်မှာ အရောဝင်လို့လဲ”
 “တင်မေဦးက သူ့အစ်ကိုနဲ့အောင်သွယ်တယ် မတုတ်လား”
 “ဟာ... မဟုတ်တာ၊ အောင်သွယ်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊
 ကိုယ်ကြိုက်ချင်မှဖြစ်တာ”
 “သူ့ဘာပြောလဲ”
 “ဘာမှမပြောဘူး၊ သူ့တို့မောင်နှမချင်းပြောကြတာ”
 “မလိမ်နဲ့”
 “ဘာလို့ လိမ်ရမှာလဲ၊ နေပါဦး... ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ခေါ်တုန်း
 ကတော့ သွားစရာရှိတယ်ဆိုပြီး မလိုက်ခဲ့ဘဲနဲ့၊ အခုဘယ်သူပြောလို့
 သိတာလဲ”

ဇင်ချို ခုမှပြုံးမော်ရသည်။
 “တို့ဘော်ဒါတွေလွတ်ထားတယ်၊ တို့မသိအောင်ဘာမှ လုပ်
 လို့မရဘူး... သိလား၊ ကောင်မလေး”
 “အမယ်... ပိုင်စီးပိုင်နင်း၊ တို့ဘာလုပ်လုပ် သူ့သဘောတူမှ
 လုပ်ရမှာကျလို့”
 “ဟား... ဟား... ဟား”
 ဇင်ချို ရယ်နေပါတော့သည်။
 မထူမပင်းနှုတ်ခမ်းအသွင်က ပီရိတ်ကျညီညာကာ၊ သွားလှလှ
 ခလေးများပွေးလက်နေခဲ့မှာ ငေးကြည့်ယူရပါသည်။
 “စိမ်း၊ တို့တို့ကစီးရိမ်လို့”
 “ဘာစီးရိမ်တာလဲ”
 “အမျိုးမျိုးပေါ့၊ မှတ်ထား၊ စိမ်း၊ တင်မေဦးလည်း မကောင်း
 ဘူး၊ တင်ကိုဦးလည်း မကောင်းဘူး၊ ဘယ်တော့မှ အပေါင်းအသင်း
 မလုပ်နဲ့”
 “ဒါဖြင့် ဘယ်သူနဲ့ပေါင်းရမှာလဲ”
 “ဟောဒီကောင်လေ ဇင်ချိုဆိုတဲ့ကောင်၊ တစ်သက်လုံးယုံယုံ
 ကြည့်ကြည့်စိတ်ချပေါင်း၊ အဲဒီလူမှ တကယ်သူ့တော်ကောင်း”
 “ဪ... တယ်ဟုတ်၊ ပြောတတ်လိုက်တာ၊ သူ့ကိုယ်သူ့ကျ
 တော့ သူ့တော်ကောင်းတဲ့ ဟင်း...”
 ဇင်ချိုပြုံးနေပါသည်။
 တကယ်တော့ ဇင်ချိုသည် လူနိုးလူအေးတစ်ယောက်ဖြစ်
 ပါသည်။

၇၆ နှစ် တက္ကသိုလ်ယဉ်ယဉ်လဲ

ခုံတလော သူသိပ်စိတ်ညစ်နေသည်တဲ့။

သူ့မျက်နှာမရွှင်လျှင် စိမ်းလည်းနေရထိုင်ရတာ အလိုလို ဘဝင်မကျ။ ဇင်ချိုနှင့်ရော၍ နိုင်နေမိပါသည်။

“အဖေကလည်းကွား၊ တကယ်စိတ်ဓာတ်ကျဖို့ကောင်းတယ်၊ ဘာအလုပ်မှလည်း မလုပ်ဘူး၊ အရက်ချည်း ပီသောက်နေတာ၊ ရန်ကုန်က သူ့အပေါင်းအသင်းတွေလာရင် ပိုဆိုးတယ်၊ ဒီအထဲ ကျန်းမာရေးကလည်းညံ့”

“အေးဟယ်၊ စိမ်းမေဖေကလည်း ဒီအကြောင်းမနေ့တပဲ ပြောသေး၊ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ထိုင်စားနေတယ်ဆိုတော့ ချို့အဖေက ချမ်းသာလှချည်လား။”

“ချမ်းသာလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ရှိတာတွေထုတ်ချောင်းစားပစ်နေ တာ၊ ကိုယ်တို့ ငတ်နေတာကြာပြီ”

“ဟင်... ချိုရယ်၊ တကယ်”

ဇင်ချိုမျက်လွှာချပြီး အတော်ကြာအောင် ငြိမ်နေပါသည်။

“ဒါတော့ လွန်တာပေါ့ဟယ်၊ ချို့ကလည်းကြည့်ပြောဦးမှပေါ့”

“ဪ... ပြောလို့ရမလား၊ သူကအဖေ”

“ချို့လည်းကြီးလာရင် ချို့အဖေလို အရက်မသောက်နဲ့နော်”

“တကယ်လို့ သောက်ရင်တို့တို့ မချစ်ပဲမုန်းမှာလား”

စိမ်းဘာမှမပြောဘဲ ခုတ်အန်းအန်းလေး ရယ်မိပါသည်။ သူ့စကားက တစ်မျိုးမဟုတ်လား ကိုယ့်အဓိဋ္ဌာယ်နဲ့ကိုယ် တွေးပြီး ရင်ထဲက ဘာလိုလို့။

အခန်း(၁၀)

“ဟေ့... မောင်မောင်နဲ့ဇင်ချို ရန်ဖြစ်တယ်တဲ့၊ သိပြီး ပြီလား”

တင်မေဦး ပြောသည့်စကားကို ယုံတောင်မယုံချင်။ ဇင်ချိုက ရန်ဖြစ်တတ်လို့လား။

“ခို... နင်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်လား၊ ဇင်ချို နင့်ကို မစောင့်ဘဲ ပြန်သွားပြီလေ”

“သူ့အဖေနေမကောင်းဘူး၊ ဒါကြောင့် ပြန်သွားတာဖြစ်မှာ” စိမ်းပြောပြီးသည်နှင့် စိတ်ထဲမှာ တထင့်ထင့်ဖြစ်နေ၏။ ဇင်ချိုဘာကြောင့် စိမ်းကိုမစောင့်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း

ပြန်သွားတာလဲ။

ထိမ်ရောက်တော့လည်း ထမင်းစားပြီး၊ ချက်ချင်းအိမ်ပြန်

မထွက်နိုင်။

ညနေရေချိုးပြီးမှ ဇင်ချို ဆီသွားနိုင်ခဲ့သည်။
သူ့အိမ်ဘေး စကားဝါပင်အောက်တွင် ဇင်ချို ထိုင်နေ၏။

“ချို... နေ့လယ်က တို့ကိုဘာလို့မစောင့်တာလဲ”
ဇင်ချို မဖြေ။

ပင်စည်ကြီးကိုမိချီ ငိုငိုနေပါသည်။
“မောင်မောင်တို့နဲ့ ရန်ဖြစ်တယ်ဆို ဘာလို့လဲ”

“ဒီကောင်တွေနောက်လွန်းလို့ သည်းမခံနိုင်ဘူး”

“ချိုမှာဒါပဲ... ဟိုကနောက်တော့ ကိုယ်တလည်း ပြန်
နောက်ပေါ့ တကယ်ပဲ ဦးစိတ်တိုလို့တောင် ချို့နာမည်ပြောင်းဖို့
ကောင်းပြီ”

“နင်ဘာသိလို့လဲ သည်းခံနိုင်သလောက်ပဲ သည်းခံမယ်”
“ဘယ်လိုနောက်လို့လဲ”

“မသိချင်စမ်းပါနဲ့၊ မပြောချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့်လည်းပြီးရှေး၊ မပြောနဲ့၊ ဒါပေမယ့် တော့ဝင်းဆင်း
တုန်းက တို့ကိုမစောင့်ဘဲ ပြန်တာကျော့ဘာ ဘာပြောမလဲ”

“တို့နဲ့စိမ်း အတူမသွားရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“တို့နှစ်ယောက် အခုလိုတွဲနေတာ ဟိုကပြော ဒီကပြောနဲ့
မကောင်းပါဘူး စိမ်းရာ”

“ဘာမကောင်းတာလဲ၊ တို့နှစ်ယောက်သာ ငယ်ငယ်ကတည်း
က ခင်လာတဲ့သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ နင်က ခွဲခြားခွဲခြားလုပ်တာပေါ့။

ဘယ်သူပြောပြော ဝရမစိုက်စမ်းပါနဲ့၊ ချို့ပဲပြောပြီး ပတ်ဝန်းကျင်
ဆိုတာ ဝရစိုက်တိုင်း တောင်းတာမဟုတ်ဘူးဆို...”

“ထခြားတိစ္ဆာဆို ဒီလောက်မထိခိုက်ဘူး၊ ခုစိမ်းနဲ့တို့ကို”

“ဪ... တို့နဲ့စလို့ခိုက်တယ်ပေါ့၊ ဒါကြောင့် နင်
မောင်မောင်တို့နဲ့ ရန်ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဘာလဲ... တို့လိုမလှတဲ့
မိန်းကလေးနဲ့စလို့ ချို့နှစ်နာထယ်ပေါ့၊ အစအနောက် မခံဘူးပေါ့၊
တို့ သိပ်စမ်းနည်းဘယ်ဟာ၊ ငါကတော့ နင့်ကို သံယောဇဉ်ကြီးတာ၊
ဘာလေးလှုပ်လှုပ် နင်နဲ့တိုင်ဝင်ပြီးမှ နင်သဘောတူမှ ငါအထူး
အဆန်းမြင်တွေ့ရ ဝတ်စားရရင် နင့်ကိုလည်း မြင်စေချင်တယ်၊
ဪ... သူကတော့ တို့နဲ့စတာ မခံနိုင်ဘူး၊ ရပါတယ် ဇင်ချိုရယ်၊
ရပါတယ် နင်နေချင်သလို နေနိုင်ပါတယ်၊ နင်သဘောနဲ့ နင်
ထင်ရာလုပ်”

“စိမ်းကလည်း ဒီလိုမထင်ပါနဲ့၊ တို့ပြောတာက”

“အို... ဟုတ်တယ်၊ အကြောင်းသိတွေ့ပါဟာ၊ နင်သိပ်
ရက်စက်တယ်၊ စိမ်းကလည်း မိန်းကလေးတန်ဖဲ့ လိုက်ခေါ်အတင်း
ပေး အတင်းကျွေးနဲ့ ပိုအာပေါ်စေတနာထားတာတွေဟာ တို့ဂုဏ်
သိက္ခာကျအောင် လုပ်တာနဲ့အတူတူပဲ၊ ခုပဲကြည့်... နင်ငါ့ကို
မလေးစားဘူး”

“ဪ... မိစိမ်းကကွာ ငိုရပြန်ပြီ၊ ဒီလောက်လည်း
ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့၊ တို့ပြောတာက သူများတွေ စကြ နောက်ကြတွေ့
မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ စိမ်းပဲ နှစ်နာတယ်၊ ဒါကြောင့် တို့ပြောတာ
နားလည်စမ်းပါ၊ စိမ်းက ကလေးလေးကျနေတာပဲ”

www.burmeseclassic.com

သူပြောပါမှ စိမ်း ငိုချင်လာရုံ မျက်နှာကိုလက်ဝါးနှင့် ထုတ်ပြီး ငိုမိ၏။

သူနှင့် ပတ်သက်၍ သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်လောက်ပြောပြော စိမ်း ဂရုမစိုက်။

“မငိုနဲ့နော် စိမ်း၊ စိမ်း၊ ငါ့တော့လည်း တို့ဘယ်မှာစိတ်ကောင်း ပါမလဲ၊ အဲ... မျက်စောင်းထိုးထယ် ဟုတ်သား၊ စိမ်း၊ သာ နဂါးမလေး ဆိုရင် တို့ပြာကျသွားတာကြာပြီ၊ ဧဟ... နှုတ်ခမ်းရပြန်ပြီ၊ မလှဘူးကွ၊ မျက်နှာကလေး ကြည်ကြည်လင်လင်ထားစမ်းပါ”

ဇင်ချို တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် ဘလေးတစ်ယောက်ကို ကျီစယ်ချောမြူနေပေမယ့်၊ စိမ်း သူတို့ ကြည့်ပင်မကြည့်တော့။

“စိမ်း... တကယ့်ကလေးလေးကုန်တော့ပဲ၊ ကဲ... တို့ ပန်းတွေ ခူးပေးမယ်နော်၊ ပြီးရင် စိမ်းခေါင်းမှာ ဝေနေအောင်ပန်မယ် ဟုတ်လား၊ စိမ်း၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ ဘယ်အကိုင်းက ပန်းခူးရမလဲ ကြည့်စမ်းပါ”

ဇင်ချို ဘာပြောပြော စိမ်းလှည့်မကြည့်တော့၊ မထုံတက်သေးအမူအရာဖြင့် မလှုပ်မယှက်ကြီး ရပ်နေပါ သည်။

ဒါပေမယ့် သူသစ်ပင်ပေါ်ထုတ်သွားမှန်းတော့ စိမ်းသိ ပါသည်။

ဒီအပင်တွေက ငယ်ငယ်ကတည်းက တတ်သာသည့်အပင်၊ သစ်ပင်တက်ကျွမ်းတာတော့ ဇင်ချိုက ပထမတန်း။

သူအပင်ပေါ်ထုတ်သွားပြီထင်၏။ အပေါ်ကနေ လှမ်းခေါ်

နေပါသည်။

“စိမ်းရေ... ဒီအကိုင်းက အပွင့်တွေကြည့်စမ်း၊ မလှဘူး လား၊ ဟေး... စိမ်း... အား...”

ဇင်ချို၏ ကြောက်လန့်တကြားအော်သံကြောင့် စိမ်း ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်နှင့် ကပြိုင်နက်တည်း သူ့ကိုလှည့်ကြည့်မိပါ သည်။

ဇင်ချိုမြေပြင်ပေါ်မှာ ခွေလျက်သားလေး ကျနေပါသည်။

“တို့... ချိုရယ်”

စိမ်း သူ့ကိုပြေးဆွဲထူလိုက်၏။

ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိ၊ စိမ်း သူ့တို့ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ ကျင်ခနဲ နာသွားမိပါသည်။

“ချို... ချိုရေ၊ တို့ခေါ်နေတယ်လေ”

ဇင်ချို လုံးဝမလှုပ်။

စိမ်းက ဇင်ချိုကိုယ်ကိုပွေထားရင်း အထပ်ထပ်အခါခါ ခေါ်နေမိသည်။

“ချို”

“ချို... ရေ”

အသက်ပွဲခါးသေးရဲ့လားသို့ပင် စိုးရိမ်တကြီးစိတ်က လှမ်းမိုး လာသည်။

“ချိုရယ်... တို့မှားပါတယ်ကွယ်၊ စိမ်းလေ ချိုကိုသိပ်ချင် တယ်သိလား၊ ချိုမှား တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် တို့ရင်ကွဲရမယ်၊ ချိုကို လှမ်းတာနဲ့သေရမယ်”

စိမ်း အော်ငိုပါသည်။
ချို ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ မျက်နှာအင်၍ ငိုနေမိပါသည်။
အို... ငိုရုံနဲ့ပြီးမလား။
အချိန်မီတစ်ခုခုတော့ လုပ်ဦးမှ၊
ထိုသို့အတွေးဖြင့် စိမ်း သူ့မျက်နှာအား ငုံ့ကြည့်မိလိုက်ပါ

သည်။

“ဟင်း... ကြည့်စမ်း၊ ခွေးစုတ်”
ရုတ်တရက် ဒေါသပြစ်လိုက်တာ ပြောပါနှင့်တော့။
ဒီကဖြင့် သူ့အတွက် ဖိုးရိပ်ပူနံ့ခိတ်တွေနှင့် ငိုတောင်ငိုယူရတယ်။
သူက ပြုံးစိစိလုပ်လို့
“ဟင်း... ဖိုးချို၊ ခွေးကောင်၊ တကယ်ပေးသွားရင်ကောင်း

မယ်”

စိမ်း သူ့ကိုရင်ခွင်ထဲမှ တွန်းပစ်လိုက်မိသည်။
လင်ချို အော်ရယ်သည်။

“သွား”
“ဟား... ဟား... ဟား၊ မိတောက်တေး၊ အညာမလေး၊
အလိမ်ပေါ်လို့ရှက်သွားပြီ၊ ပြောစမ်း... ချိုကို သိပ်ချစ်တာပဲလို့၊
ချိုများ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်... ကိုရင်ကွဲရမယ်လို့ မိစိမ်းရယ်၊
လက်စသတ်တော့ နင်ငါ့ကို ငြိုင်းပိုးနေတာကို၊ စောစောတပြော
ရောပေါ့ဟာ”

“ဖိုးချို... ခွေးကောင်၊ သရဲ အစုတ်ပလုတ်၊ သွား... ငါ့ကို
မနောက်နဲ့”

စိမ်းရင်ထဲ တအားကြီးရှက်စိတ်ဝင်ပြီး သူ့နှင့်မျက်နှာချင်း
မဆိုင်ချင်။

“ဟေ့... စိမ်း... စိမ်း နေဦးလေ”
စိမ်း ထွက်ပြေးသဖြင့် နောက်ကပြေးလိုက်လေသည်။
ယေဘုယျအားဖြင့်ဆိုတော့ ချက်ချင်းလိုပင် သူ စိမ်းကို မိလာ
တာလက်ကိုဆွဲရင်...
“ဟေ့... စိမ်း... စိမ်း၊ ဘာလို့ထွက်ပြေးတာလဲ”
“ဖယ်စမ်း... လွတ်”
“အဲဒါ... စိမ်းရယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဟိုမှာ လူတွေလာ
နေပြီ၊ တို့ကို ဘာထင်မလဲ”

“ဘာထင်ထင်... လွတ်”
သူပြောသည်အတိုင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လူနှစ်ယောက် စိမ်း
ဖုန်းသို့ကပ်လာပါသည်။
“ဒါဘာဖြစ်တာလဲ၊ အချိုးသမီးကို လိုက်အနှောင့်အယှက်ပေး
မယာလား”
ထိုအခါကျမှ စိမ်း စိုးရိမ်တကြီး လင်ချိုအား တွယ်ဖက်
လိုက်...
“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါ ကျွန်ရေည်းစားပါ၊ ဟို... ကျွန်မတို့
နှစ်ယောက်စိတ်တောက်ပြီး ထွန်းမကို သူလိုက်ချောနေတာပါ”
“အဲဒါ... ဒီလိုလား၊ ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”
လူစိမ်းနှစ်ယောက်ရယ်မောပြီးထွက်သွားမှ စိမ်း သက်ပြန်
ပြန်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

၈၄ ❀ တက္ကသိုလ်ယဉ်ယဉ်လဲ

ဇင်ချိုကတော့ ပြုံးဖြဲဖြဲလုပ်နေအားသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ၊ ဟွန်း... လူကြီးကိုက မုန်းစရာကြီး... ရိုက်လိုက်ရ...”

စိမ်းက သူ့၏လက်သီးဆုပ်များနှင့် ဇင်ချို ရင်ဘတ်ကို ထုရိုက်လိုက်တော့၊ ဇင်ချိုက စိမ်း၏လက်များကို ဖမ်းချုပ်သွင်း နှိပ်နှိပ်လိုက်သည်။

“စိမ်း စကားနဲ့စိမ်း၊ တို့ စိမ်းရဲ့ရည်းစားနော်”

“သွားပါ... မဟုတ်ပါဘူး”

စိမ်းသူ့ကို တွန်းပစ်လိုက်မည်အလုပ် သူ့လက်ညှိုးထိုးပြရာသ ကြည့်လိုက်ရာ စောစောကလေးနှစ်ယောက်ပြန်လှည့်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် စိမ်း ရှက်ရယ်ရယ်ငြိုး သူ့ရင်ထဲမှ မျက်နှာကို ဝှက်ထားမိပါသည်။

ထိုစဉ်ကများ ပျော်လိုက်မည်ဖြစ်ခြင်း။

အချစ်ဆိုတာ ရင်ခုန်ပျော်ရွှင်ခံစားမှုအမျိုးမျိုး ပေးနိုင်လိမ့် တာနော်ဟု စိမ်း တွေးမိပါသည်။

အခန်း(၁၁)

“အချစ်ရေ...”

မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ်ထွယ်...

ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ အခါခါထပ်မံနေ

သောင်းသောင်းညှပ်ညှပ်ပြောတော့

အချစ်ရှူးလို့ကိုယ့်ကို ဆိုလေးဟင်”

သူ့တီတာတီး၍ သိချင်ဆိုပြပါသည်။

“အဲဒါ ချိုရေးတဲ့ သီချင်း မဆိုးသေးဘူး၊ သံစဉ်လည်း

ကိုယ်တိုင်ရှာတာ၊ စိမ်း... နားထောင်လို့ အဆင်ပြေလား”

“အရမ်းကောင်းတယ်၊ ချို အသံနဲ့လိုက်တယ်၊ ချို...

ကြီးရင်အာလုပ်မယ်”

“မိန်းမယူမယ်”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဒါပြောတာမဟုတ်ဘူး”

“သိသားပဲ၊ တမင်ပြောတာ၊ ကိုယ်လေ ဖေဖေလို့ပဲ ဂီတ သမားလုပ်ချင်တယ်”

“လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ ဒါပေမယ့် အရက်မသောက်ရဘူး။ စိမ်း ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ရဘူး”

“အင်ချို၊ မျက်နှာလေးညှိုးကျသွားသည်။”

“သိပါတယ် အချစ်ရယ်၊ ကိုယ့်ဖေဖေဘဝကို အားမကျပါဘူး၊ ကိုယ်က စန္ဒယားတီးမယ်၊ ဂီတတီးမယ်၊ သီချင်းတွေရေးချင်တယ်၊ သီချင်းတော့ ဆိုချင်ပေမယ့် ကိုယ့်အသံက သိပ်မကောင်းဘူး”

“အို... ကောင်းပါတယ်၊ ချို၊ အသံလေးကကောင်းတာ မရှိဘူး”

“ကိုယ့်လူကိုယ် ညွှန်းလှချေလား”

“စိမ်း နားထဲမှာတော့ ချို၊ အသံ အချိုဆုံးနဲ့အကြိုက်ဆုံး”

“စိမ်းက ကိုယ့်ဆိုရင်အကုန်ကြိုက်လား”

“ဟင်း... လူရော၊ အသံရော ကြိုက်တယ်ပြောတာ”

ရောက်တာရာရာပြောပြီး ကလေးကတော့ အတုတယု လျှောက်လည်ကြ၊ သီချင်းဆိုကြနှင့် ချစ်သူဘဝ ဟောပြောနေခဲ့ကြ ပါသည်။

အင်ချို သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုပြတိုင်း စိမ်းက သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ အရမ်းကောင်းတာပဲ ချိုရယ်၊ အောင်မြင်မှာ သေချာတယ်လို့ပြောပြီး သူ့ပါးကို မွှေးကြူလိုက်မိသည်ချည်းဖြစ်၏။

“တကယ်ကောင်းတာလား... ချစ်”

“ဟင်း... ”

“ဒါဖြင့် ကိုယ့်ကို မွှေးမွှေးပေးဦး”

“အို... ပေးပြီးပြီလေ”

“ဟုတ်လား၊ မသိပါဘူး၊ မပေးရသေးဘူး မှတ်လို့၊ ဒါဖြင့် ဒီနားကိုး ကိုယ့်အလှည့်”

သူ့ ထွေးပွေ့ယူယူမှုကိုခံယူရင်း စိမ်း သူ့အင်္ကျီထဲသို့ ငွေစ အနည်းငယ်ထည့်ပေးမိပါသည်။

သူက စိမ်း ဘာလုပ်မှန်းမသိ၍ ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ”

“ငိုက်ဆဲ”

“ဘာလုပ်ဦး”

“ချို၊ ဖေဖေနေမကောင်းဘူးဆို ဆေးဝယ်စရာရှိတာ ဝယ် ရအောင်”

“ဟာ... အဲဒီလို မလုပ်နဲ့၊ ကိုယ်စိတ်ဆိုးတယ်ကွာ”

“လူပါ ချိုတယ်၊ အဲဒါ စိမ်း မုန့်ဖိုးထဲကစုထားတာပါ၊ ချို တစ်ယောက်တည်းဒုက္ခရောက်တာ စိမ်း မကြည့်ရက်ဘူး၊ စိမ်းကို ချစ်ရင်လူ”

“ဟာကွာ၊ စိမ်း အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့ မယူဘူး”

“အို... ချစ်ရင်လူ”

“မယူဘူး”

“ချိုနော်၊ ခေါင်းမမာစမ်းနဲ့... စိမ်း အတွက်ဒီငွေဟာ ကကြောင်းမဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ့်အတွက်လည်း အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ စိမ်း ကိုချစ်တာ ဒီဘာမဟုတ်တဲ့ငွေအတွက် တန်ဖိုးလျော့မသွားစေချင်ဘူး”

“စိမ်းက စေတနာနဲ့ပါ။ ဒီဘာ စိမ်းနဲ့ချီ နှစ်ယောက်တည်း သိတာပဲ။ စိမ်းတို့ကြားမှာ ဒါဟာ ပြဿနာပြေစေရဘူး”

“မိစိမ်း... ပြောလို့မရဘူးလား။ မပေးနဲ့ မယူချင်ဘူး”

“လင်ချို ပြောပြောဆိုဆို ဆတ်ခနဲ သူ့အိပ်ထဲက ငွေစက္ကူ အထပ်ကိုနှိုက်ယူ၍ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

အထိမခံကြော့ပန်းကန် နန်းမတော်မယ်နုလို့ ပြောရအောင် စိမ်းကလည်း ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ မျက်ရည်မျှားပေါက်ပေါက်ကျအောင် ငိုလိုက်မိပါသည်။

“မိစိမ်း မျက်ရည်ထိုးခဲပြီးတော့ တို့စိတ်ကိုပျော့အောင်မလုပ်နဲ့၊ ဒီနေရာမှာတော့ ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ပြောလိုက်မယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းကိုချော့လည်းမချော့ဘူး၊ မင်းငွေကိုလည်း မယူဘူး ဒါပဲ”

သူ ထွက်သွားတော့သည်။

ထိုနေ့က စိမ်း ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ သူ့ကို နာကြည်းရမလို့ဖြစ် သွားရ၏။

ကြည့်စမ်း... . . .

လင်ချို ဘယ်လောက်ဆိုးလဲ။

စိမ်းကို ပြတ်ပြတ်တောက်တောက် ဆက်ဆံသွားရုံမဟာ စကားပင်ကြီးအောက်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့သည်တဲ့။

စိမ်းလည်း ဂူအပေါ်စိတ်ဆိုးစိတ်တောက်ချင်စွာဖြင့် နောက်

ဘစ်နေ့ ကျောင်းမသွားတော့။

မေမေမေတော့ ဝိုက်အောင်တယ်လို့ပြောလိုက်သည်။

ကဲ... မတ်ဘာရောပေါ့၊ ဒီလောက်မာနကြီးတဲ့ လင်ချို။

သူ့ကျောင်းသွားဖို့ စိမ်းကို စကားပင်အောက်မှာ စောင့်ချင်စောင့်လိမ့်မည်။

စောင့်ပဲလေ့စေ။

စိမ်း မလာနိုင်လျှင် သူ့ကျောင်းသို့သွားလိမ့်မည်။ ကျောင်း၌

စိမ်းကို တွေ့နှိုးတွေ့နှိုး အတန်းထဲမှာရှာပေးမည်။

မတွေ့ရင်... . .

လင်ချို ဘယ်လိုခံစားရမည်မသိ။

စိမ်းကတော့ သူ့နဲ့တစ်ရက်မတွေ့ရတာကိုပင် တစ်ကမ္ဘာလောက်အောက်မေ့ပြီး နေမထီထိုင်မသာ ဖြစ်ရပါသည်။

ဪ... . . ချစ်တဲ့စိတ်မျှားနှယ်၊ လူကိုရူးအောင်လုပ်တတ်ပါလေ့တယ်။

သုံးရက်မြောက်နေ့တွင်တော့ စိမ်း ကျောင်းတက်ရပြန်သည်။

အကြာကြီး နေမကောင်းဟန်ဆောင်လို့မဖြစ်။ စိမ်းမေမေက ဆရာဝန်ပြုမည်တတ်ကဲလုပ်နေတာ မဟုတ်လား။

စိမ်း ကျောင်းသို့အစောကြီးနေ့ က်နေသည်။

ကျောင်းတက်ခါနီးမှ အတန်းထဲသို့ခေါင်းငိုက်ကျ၍ လင်ချို ဝင်လာတာတွေ့ရပါ၏။ စိမ်း တမင်တကာ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေလို့က်သည်။

လင်ချိုက အတန်းထဲရောက်မှ စိမ်း ကိုတွေ့လိုက်ရသောအခါ

www.burmeseclassic.com

ဝမ်းသာသွားဟန်နှင့် သူ့မျက်လုံးများရွှန်းလဲ့ဝင်းပသွားခါ နှုတ်ခမ်း
လေးတွန့်အောင်ပြုံးပြငြိုးမှ စိမ်း၏ တည်တည်စူးစူးချက်နှာထား
ကြောင့် မျက်နှာပျက်သွားရပြန်သည်။

စာသင်နေချိန်တွေမှာ စိမ်း သူ့ဘက်သို့ လုံးဝလှည့်မကြည့်။

တမင်တကာ သူ့ကိုအရှုံ့ကိုက် စိတ်ကောက်ချင်၍ မခေါ်
မပြောဘဲနေရသော်လည်း စိမ်း ရင်ထဲမှာ သူ့အတွက် တသက်သက်
ခံစားနေရပါသည်။

ကျောင်းဆင်းချိန်တွင်တော့ သူ့ကို စိမ်း ဘယ်လိုရှောင်
ရမလဲ။

သူ့စောင့်နေမည်မှာသေချာသလောက် စိမ်း ယုံကြည်သော်
လည်း တကယ်ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် သူ့ကိုမတွေ့။

စိမ်း ရင်ထဲမှာဟာခနဲဖြစ်သွားပြီး ဝမ်းနည်းမိသလိုလို
ဘာလိုလို ချက်ချင်းငိုချပစ်လိုက်ချင်သလို ခံစားရပါသည်။

သူ့တကယ် စိမ်း ကိုမုန်းပြီလား။ မခေါ်ချင်တော့ဘူးလား။
ဪ... ချိုရယ်။

စိမ်း ကိုပစ်ပြီးတစ်ယောက်တည်း ပြန်သွားရက်တယ်နော်။
တကယ်ဆို စိမ်းကို စိတ်ပြေအောင် မချော့သင့်ပေဖူးလား။

သူ့ကပင် မိန်းကလေးနှင့်ပြိုင်၍ စိတ်ကောက်ချင်သေးတာ
လား။

စိမ်းက သူ့ရှိတတ်သည့်နေရာများကို ရှာကြည့်ပြီးမှ ကျောင်း
က ထွက်လာသည်။

လွယ်အိတ်ကလေးလွယ်ပြီး တစ်ယောက်တည်းခေါင်းငိုက်

စိုက်၍လာသော စိမ်းကို မောင်မောင်တို့ကပင် လှမ်း၍နောက်လိုက်
သေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲ စိမ်း၊ ဒီနေ့ ရွှေမင်းသားမပါဘူးလား”

စိမ်း ခေါင်းခါပြု၍ ပြုလိုက်သည်။

မောင်မောင်တို့အုပ်စုနှင့် စိမ်းတို့က ငယ်ငယ်က သူငယ်ချင်း
များဖြစ်၏။

“တစ်ယောက်တည်း ပြန်တယ်လား စိမ်း၊ တို့လိုက်ပို့ရမလား”
မောင်မောင်အနားကပ်၍ မေးသည်။

“မလိုပါဘူး”

“နင်နဲ့ ဇင်ချိုဘာဖြစ်တာလဲ ဟ၊ နင်တို့စုံတွဲက တို့ကျောင်း
မှာတော့ အောက်ချင်းငှက်မောင်နှံခေါ်မလား... ဟသံမောင်နှံ
ခေါ်မလား၊ ဟဲ... ဟဲ၊ အမြဲတမ်းတွဲနေတဲ့လူနှစ်ယောက် တစ်ကွဲစီ
တွေ့ရတော့ စိတ်မကောင်းလိုက်တာဟာ၊ အေးလေ လင်နဲ့မယား
လျှာနဲ့သွား အဲ... ဟုတ်ပေါင်”

“တော်စမ်းပါဟာ မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့၊ သိပ်စုတ်ပဲ့တဲ့
လူ”

မောင်မောင် အော်ရယ်ပါသည်။

“မောင်မောင်နော်၊ တို့စိတ်တိုလာရင် တစ်ခုခုနဲ့ ကောက်ရိုက်
မိလိမ့်မယ်”

စိမ်းတကယ်ပင် စိတ်ဆိုးသည်ပုံစံနှင့် ပြောလိုက်မှ
မောင်မောင် စပ်ဖြဲဖြဲမျက်နှာနှင့်အနားမှ ထွက်သွားရင်း...

“ဟဲ... ဟဲ၊ဟိုမှာ... နင့်လူလာပြီ”

ခရေပင်အောက်မှာရပ်နေသော ဇင်ချို။

မှုန်တေတေမျက်နှာနှင့် စိမ်းတို့ကိုကြည့်ရင်းမှ လျှောက်လာ
နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

မောင်မောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသောအခါ မောင်မောင်
က အလေးပြုသလိုလုပ်၍ပြလိုက်သော်လည်း ဇင်ချိုကမူ ထုံးစံ
အတိုင်း မိုက်ဂိုက်အပြည့်နှင့် ဘုကြည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဇင်ချို စိမ်း အနားလျှောက်လာသည်။

“ဟိုကောင် ဘာတွေလာပြောလဲ”

စိမ်း သူ့ကိုမျက်စောင်းထိုး၍ ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။
ဇင်ချို ရုတ်တရက် ကြောင်ငေးငေး ကျန်ခဲ့ပါသည်။

ပြီးမှ စိမ်းနောက်သို့လိုက်လာခါ စိမ်း လွယ်အိတ်တိုလှမ်းဆွဲ
ထားပြီး . . .

“ချစ်”

စိမ်း လှည့်မကြည့်။

တမင်နှုတ်ခမ်းစုကာ လွယ်အိတ်ထိုးစောင့်ဆွဲယူပြီး ဆက်
လျှောက်သည်။

ဇင်ချို စိမ်းအနားမှယှဉ်တွဲ၍လိုက်လာခါ စိမ်း မျက်နှာကို
စိုက်ကြည့်နေပါသည်။

“ချစ်ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေလား”

“.....”

“စကားမပြောချင်ဘူးလား”

ဇင်ချို စိမ်း၏လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်းက မေး

ပါသည်။

စိမ်း လက်တို့ပြန်ဆွဲယူ၏။

သို့သော် မရ။

ဇင်ချို လက်ဖဝါးများကို ပြန်မလွှတ်ပေးသောကြောင့်ဖြစ်

သည်။

“ထဲဒီလို မနေပါနဲ့အချစ်ရယ်၊ ကိုယ့်ကို မသနားဘူးလား . . .

ဟင်”

သူ့အသံက တီးတိုးညင်သာသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ
ခရေပင်၊ မရမ်း၊ သရက်စသော ကိုင်းခက်ဝေစည်၊ ပင်စည်ကြီးမား
သောသစ်ပင်ကြီးများဖြင့် အနှံ့ခိုင်းညှို့ဆိုင်းနေကာ ကျောင်းအပြန်လမ်း
တလျှောက်တွင် လူသွားလူလာနည်းပါးသည်။

ထိုအခါ သူနှင့်စိမ်းအတွက် လွတ်လပ်နေသလို ဖြစ်နေပါ

သည်။

ဇင်ချိုက စိမ်းနှင့်အသားချင်းထိနေအောင် ကပ်၍လိုက်ရင်း
လျှောက်နေပါသည်။

“ချစ်ဘာလို့ ကျောင်းမတက်တာလဲဟင်၊ နေမကောင်းဘူး
လားလို့ ကိုယ်စိုးရိမ်လိုက်ရတာကွာ၊ ကိုယ့်ကိုစိတ်ကောက်တယ်ဆိုရင်
ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ချစ်က ကိုယ်ချော့ရင်ကြည့်မှာပါ၊ သိပါတယ်၊ ကိုယ့်ကို
ကြည့်ပါဦး”

စိမ်း နုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားမိ၏။

သူ့ဒီလိုလိုက်ချော့နေတာကို ရင်ထဲမှာကျေနပ်သလို မိမိ

၏။

“ချစ်ရယ်... ကိုယ့်ကိုဒီလောက်ထိ မညှဉ်းဆဲစမ်းပါနဲ့၊
ချစ်မပါပဲကျောင်းတက်ရတာ ဘယ်လောက်ခဲစားရတယ်မှတ်လဲ၊
ကိုယ်ငိုတောင် ငိုချပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ ခြော်... ခုစ်ကံ တကယ်
စိမ်းတော့မှာကိုး”

ခုမှ... တကယ်စိမ်းတော့မှာကိုတဲ့။

စိမ်း နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ရင်း သူ့ကိုစောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်တော့
သူ စိမ်းကို ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

သူ့လက်ဝါးထဲရှိနေသော စိမ်းလက်တစ်ဖက်ကို ရုတ်တရက်
ဆောင့်ဆွဲယူလိုက်ပြီး သူ့ရှေ့မှလျှင်မြန်စွာပြေးထွက်ခဲ့ပါသည်။

“ဟေ့... စိမ်း... မပြေးနဲ့လေ”

စိမ်း သူ့ကိုပြန်မကြည့်တော့။ ကလေးသဖွယ် ခြေကုန်
သုတ်ပြေးခဲ့ပါသည်။

သူမည်သို့ မည်ပုံကျန်ခဲ့မည်နည်း။

ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင်ပြေးနေ သာ စိမ်းနောက် သူ
လိုက်မလာတာတော့ သေချာပါသည်။

အခန်း(၁၂)

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းထက်တော့လည်း စိမ်း ခပ်တည်
တည်ပင်။

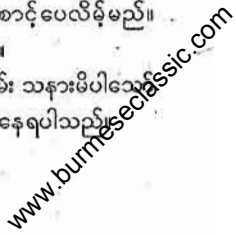
ခါတိုင်းလာနေကျလမ်းမှ မသွားပါ။ တခြားလမ်းမှနေ၍
ကျောင်းသို့သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ကျောင်းထက်ခါင်းလောင်းထိုးမှ ဝင်ချို အမောတကော
စာသင်ခန်းထဲပြေးဝင်လာတာ စိမ်းကိုတွေ့တော့ အံ့ဩဟန်လေးနှင့်

တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး သူ့နေရာသူသွားထိုင်ပါသည်။
သူ စိမ်းအလာကို လမ်းမှစောင့်ချင်စောင့်ပေလိမ့်မည်။

ထိုကြောင့်လည်း ကျောင်းနောက်ကျဟန်တူပါ၏။
အမောတကော ဇင်ချိုငုံစံကိုကြည့်ပြီး စိမ်း သနားမိပါသေး

လည်း ဘယ်လိုမှ ထူးထူးခြားခြားမခဲဝားမိဟန် နေရပါသည်။

ကျောင်းဆင်းချိန်ရောက်တော့ ကျောင်းပေါက်ဝမှ ဇင်ချို စောင့်နေတာတွေ့၏။

စိမ်းကိုမြင်တော့ သူ့ပြုံးပြသည့်။ စိမ်း၊ မျက်နှာကို ခပ် တင်းတင်းလုပ်၍ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲလိုက်ပါသည်။

“ချစ်”

စိမ်း၏အနားသို့ သူမရဲ့တစ်ဖက်ကပ်လာပါ၏။ သူ့အသံလေးက တစ်ခါမှမကြုံစဖူး တုန်ရိုနေ၏။

“ချစ် ကိုယ့်ကိုစိတ်ဆိုးနေလား၊ အဲဒီလို မစိမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ်မနေတတ်ဘူး၊ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ချစ်ရယ်၊ ကိုယ့်ကို ကျေနပ်ပါတော့”

“ဇင်ချိုနော်၊ ငါ့အနားကပ်နဲ့... သွား”

“မသွားနိုင်ပါဘူး ချစ်”

“ဒါပဲနော်၊ နင့်ကို ငါမုန်းတယ်”

“မုန်းတယ်”

“ငါ့ကိုနှောင့်ယှက်ရင် ဆရာမကြီးနဲ့ဆိုင်မယ်”

“ပြောတာ မရဘူးလား”

“မရဘူး... ”

“အဲဒီလိုမကြည့်နဲ့ ချစ်က စိတ်ကြီးလှနေလား။ သူများတွေ ကြည့်နေကြတယ်၊ မရှက်ဘူးလား”

ဇင်ချို ပြုံးတုံ့တုံပုံပုံနှင့် စိမ်းလက်ကိုဆွဲလိုက်ပါသည်။

“ဖယ်... မကိုင်နဲ့ တယ်... ငါလွယ်အိတ်နဲ့ချိတ်လိုက်ရ”

စိမ်း သူ့ကိုလွယ်အိတ်နှင့်လွှဲ၍ချိတ်လိုက်မိသောအခါ ဇင်ချို

မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏။

“နင်... ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးအောင်လုပ်နဲ့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား”

“စိမ်းရယ်၊ အပြောအဆိုရတူရင်းသီးလိုက်တာ စိမ်းက သွားဆို သွားပါတော့မယ်”

သူ ကျန်ခဲ့ပါသည်။

စိမ်း တစ်ယောက်တည်းခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ဖြည်းဖြည်း ပုန်မုန်လျှောက်နေရင်း နောက်သို့အမှတ်မထင် ကြည့်မိပါသည်။

ဇင်ချို လှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေတာတွေ့ရ၏။

စိမ်း မျက်နှာလွှဲပြီးဆက်လျှောက်လာစဉ် မိုးရေပေါက် ကလေးများတူလာတာ သတိပြုမိလိုက်၏။

သည်တော့မှ မနက်တထီးယေ့ခွဲတာကို မှားပြီးဟု တွေးမိ ပါသည်။

ထိုအခိုက် ရုတ်တရက် စိမ်းလက်မောင်းကို တင်းတင်းကြီး ကြီးဆွဲအကိုင်ခံလိုက်ရပါသည်။

“အို... လွတ်”

“မိုးရွာနေပြီ လာ”

ဇင်ချိုရယ်ပေါ့၊ စိမ်း လက်မောင်းကိုမလွှတ်တမ်းဆွဲပြီး ခရေ ကြီးအောက် ဝင်ပြေးပါသည်။ ထိုလမ်းတလျှောက် ပန်းပိတောက်

ပိုင်ခရေပင်များ သိပ်သည်းစွာပေါက်နေ၍ အရိပ်ကောင်းရနေ ပါသည်။

ခရေပင်အောက်အရောက် ဇင်ချို စိမ်း၏ပါးကို အမှတ် မထင် နမ်းရှိုက်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်... တော့”

“ရော၊ မိုးတွေစိုကုန်ပြီ သုတ်ပစ်လိုက်”

သူ့လက်ကိုင်ပဝါကိုထုတ်ပေးပြီး ဇင်ချို ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်နေပါသည်။

စိမ်း သူ့လက်ကိုင်ပဝါမယူဖြစ်ဘဲ ပူချိန်းချိန်းပါးကို ပွတ်သပ်ရင်း သူ့ကို ကြောင်စိစိလေး ငေးကြည့်နေမိသောအခါ သူ့ကိုယ်တိုင် စိမ်း ကိုယ်ပေါ်က ရေစက်များကို သုတ်ပေးနေပါသည်။

သူ၏ ယုယမှုလေးများကြောင့် စိမ်းရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲခုန်၍ နွေးတေးတေးလေး ဖြစ်သွားရပါ၏။

မိုးကပိုမို၍ သည်းလာပါသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် လူသွားလူလာမရှိသလောက်ဖြစ်နေချိန် သူနှင့်စိမ်း နှစ်ယောက်တည်း ခရေပင်အောက်မှာ ပူးပူးတပ်တပ် ရပ်နေမိကြသည်။

“ချစ်... ကိုယ့်ကို စိတ်ပြေပါပြီနော်”

စိမ်း ဘာမှမပြောတော့။ သူ စိမ်းကို ပခုံးမှသိုင်းဖက်ထားကာ...

“ချစ် တကယ်ရက်စက်တဲ့မိန်းကလေး၊ ကိုယ် ဘယ်လောက်ခဲစားရတယ်မှတ်လဲ၊ အေးလေ ကိုယ်ချင်းမစာတတ်တော့ ဘယ်သိမလဲ၊ ချစ်ရယ်... နာမည်နဲ့လိုက်အောင် တကယ်စိမ်းတော့မှာလား”

“ဘယ်သူက စိမ်းတာလဲ”

“ချစ်က စိမ်းတာပေါ့”

သူ စိမ်းကို မွှေးကြူပြန်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သူများကိုအော်သေးလဲ”

“ဘယ်မှာအော်လို့လဲ”

“ပိုက်ဆံပေးတဲ့နေ့က... ”

“ချစ်ရယ်”

“ဒီက စေတနာကို စော်ကားတယ်၊ ပိုက်ဆံကို လွှင့်ပစ်လိုက်သေးတယ်၊ ဟင်း... ချို့ကိုမုန်းတယ်”

“မုန်းတယ် မပြောနဲ့”

“ပြောမယ်”

“ကဲ... ပြောတဲ့ပါးစပ် သိရောပေါ့”

စိမ်း ဘာမှမပြောနိုင်တော့။

အချိန်ကြာမြင့်စွာပင် သူ စိမ်းကို စကားမပြောနိုင်အောင် သူ့နှုတ်ခမ်းများနှင့် စိမ်းနှုတ်ခမ်းကို ပိတ်ထားပါသည်။

“မှတ်ထား၊ ပြောဦးမလား၊ မုန်းတယ်လို့၊ ဟွန်း... ပြောရက်လိုက်တာ သူ့က၊ ဒီကောင့်အသည်းတွေ ကွဲကုန်ပြီသိလား”

“ဘယ်သို့မလဲ”

“အေးလေ... စိမ်းကချစ်မှ မချစ်ဘဲ”

“အဲလို မပြောနဲ့နော်”

“ပြောမှ သိမှာလား၊ ချို၊ စိမ်းနဲ့ ဘယ်သူပိုချစ်တတ်လဲဆိုတာ ချို သိလောက်ပြီ”

“ကိုယ်ကပိုချစ်လို့ စိမ်းကို ဒီလောက်လိုက်ချောနေတာ”

“ပိုချစ်လို့ ဟိုနေ့က စိမ်းပိုက်ဆံကို လွှင့်ပစ်တယ်ပေါ့၊ ဒီစေတနာကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ယူလိုက်ပါလား၊ တခြားဒီတွေ

၁၀၀ တက္ကသိုလ်ယဉ်ယဉ်လဲ့

မှမဟုတ်ဘဲ၊ တကယ်လိုနေလို့ပေးတာ ခုတော့ သူလုပ်ပုံက စိမ်းနာကြည်းစရာ မကောင်းဘူးလား။”

“ချစ်ရယ်... ကိုယ်မှားသွားတယ်၊ ချစ် စေတနာကို ကိုယ်သိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်လေ... ချစ်ဆီက ကိုယ့်မေတ္တာကလွဲရင် ဘာမှ မလိုချင်ဘူး။ သူများတွေသိရင်လည်း မကောင်းဘူး။”

“ဒီကိစ္စ စိမ်းတို့ချင်းသာ သိမှာပါ။ စိမ်းကလည်း ချို့ကို ဒီလောက်ငွေလေးကူညီရတာ အားမရဘူးသိလား။ ဟိုနေ့က စိမ်းငွေကို သူလွှင့်ပစ်လိုက်တော့ ဒီက ဝမ်းနည်းလိုက်တာအရမ်းပဲ”

“ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ အချစ်ရယ်၊ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခုလည်း ဖေဖေအတွက် ငွေပြေလည်ပါပြီ”

“ဘယ်လိုပြေလည်တာလဲ”

“စန္ဒယားကြီးရောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ”

“အို”

ဇင်ချို မှိုင်တွေကျသွားသည့်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး စိမ်း ရင်ထဲမှာ သူ့ကို သနားလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။

ဪ... စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါလေ။

သူတို့သားအဖ၏ အမြတ်တနိုးထားရပါသော စန္ဒယားကြီးရောင်းလိုက်ရတာ ဘယ်လောက်နွမြောရှာမလဲ။

“စောစောက ပြောရောပေါ့၊ စိမ်း အဲဒီစန္ဒယားကြီး ငယ်မှာပေါ့”

“စိမ်းမှမတီးတတ်ပဲ”

“သင်မှာပေါ့၊ ချို သင်ပေးပေါ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ စိမ်းရာ၊ စိမ်းတို့ဖေဖေက နဂိုကမှ အနုပညာ သမားဆိုတာ အထင်သေးရတဲ့အထဲ”

လေပြင်းပြင်းတိုက်ခတ်သဖြင့် ရွက်နုဝေတွေထူထဲနေသော ခရောင်ကြီးအောက်သို့ပင် မိုးကလွင့်စင်ထိမှန်လာပါသည်။

ရင်ထဲမှာအေးအနဲ စိမ့်ခနဲ ခံစားရသည်ဖြစ်သောကြောင့် စိမ်းက ဇင်ချိုဘက်သို့ ပို၍တိုးကပ်လိုက်ပါသည်။

ဇင်ချိုက စိမ်းအား ပို၍တင်းကြပ်စွာဖက်ထားခါ...

“ဦးက အဲဒီလိုအကြာကြီး ရွာလိုက်စမ်းပါ၊ ဒါမှ ဒီကောင်မလေးကို အားပေးတရကြီးဖက်ထားရမှာ”

“ချိုနော်... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ မိုးကြိုးပစ်ချမှ ဟုတ်ပေဖြစ်နေဦးမယ်၊ ကြည့်စမ်း... မိုးတွေမည်းပြီး မှောင်နေတာ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ”

“မကြောက်ပါနဲ့ချစ်ရာ ကိုယ်ရှိသားပဲ၊ ကိုယ်ကတော့ ဦးဘယ်လောက်မှောင်မှောင် ဘာကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ ချစ် မုန်းတာခံရမှာလောက် မကြောက်ဘူးသိလား”

“စိမ်းလည်း ချိုနဲ့ဆိုရင် ဘာကောင်ကြီးနဲ့တွေ့တွေ့ မကြောက်ဘူး... ဒါပေမယ့်လေ ခုချိန်ဆိုရင် ဖေဖေနဲ့မေမေ စိမ်းအိမ်ပြန်မရောက်လို့ မေမေသိပ်စိတ်ပူနေမှာကိုပဲ စိမ်းက စိုးရိမ်နေတာ”

ထိုနောက် စိမ်းတို့နှစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ကြဘဲ စစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ဖက်၍ ခရောင်ကြီးအောက် ကြာမြင့်စွာ ရပ်နေမိကြပါသည်။

၁၀၂ ❀ တက္ကသိုလ်ယဉ်ယဉ်လဲ့

ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် ဘယ်လောက်
ပင် စိုရွှံ့အေးခိုက်တုန်စေကာမူ စိမ်းတို့နှစ်ယောက်က မေတ္တာခြံ၍
လုကာ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလှပေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း(၁၃)

“အချစ်ရေ. . .
မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်ကွယ်. . .
ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ အခါခါ ထပ်မနား
သောင်းသောင်းညံ့ညံ့ပြောတော့
အချစ်ရူးလို့ကိုယ့်ကိုဆိုမလားခင်
မင်းနဲ့ ပတ်သက်ရင်
အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ရင်
ကိုယ်ရူးပါရစေတော့ခင်
စိမ်းရေ. . . စိမ်းရေ
မင်းနဲ့ဝေးမှာကြောက်လွန်းလို့
မင်းကြောင့်ဆွေးမှာ ကြောက်လွန်းလို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

မင်းကိုကိုယ် စိမ်းလို့ မခေါ်ရက်ဘူးကွယ်... အချစ်ရယ်”
သူ့အသံဩဩလေးနှင့် သူ့တေးဆွားသံလိုက်ဖက်ညီကာ
နားထောင်လို့ ကောင်းလှပါသည်။

“သိချင်းက မပြီးသေးဘူး၊ စိတ်တိုင်းကျလည်း မဖြစ်သေးဘူး
ချစ်ရဲ့မွှေးနေ့မှာ ဒီသိချင်းဆိုပြမယ်ဆိုလို့ ပြီးသလောက် ရသလောက်
ဆိုပြရတာ”

ဒီနေ့ စိမ်း၏မွှေးနေ့ ဖြစ်ပါသည်။

မနက်စောစော ဘုန်းကြီးငါးပါး အရုဏ်ဆွမ်းကပ်ခဲ့ပါသည်။
အိမ်နီးချင်းတွေကို မုန့်ဟင်းခါးချိုင့်နှင့်ထည့်၍ ပို့သည်။

“ချစ်မွှေးနေ့မှာ ကိုယ်ဘာမှမပေးရသေးလို့ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်နေတာ၊ မနေ့ညကလည်း ဖေဖေကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့နေရတာနဲ့”

“ဒါတွေပြောနေစရာလိုလား၊ ချို့ဆီက ဘာလက်ဆောင်ပဲ
မလိုချင်ပါဘူး၊ ချို့အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ရပြီပဲကွယ်”

“စကားတော်တော်တတ်၊ ဒါကြောင့် သိပ်ချစ်ရတာ”

ဇင်ချိုက လှိုက်လွဲစွာပြောရင်း သူ့နဖူးနှင့်စိမ်းနဖူးကို ဖြည့်
ဖြည်းလေးတိုက်လိုက်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင်... ဟေ့၊ ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသောအသံကြောင့် စိမ်းပျံ
နှစ်ယောက် အထိတ်တလန့်ဖြင့် လူချင်းခွာပစ်လိုက်ကြသည်။

“ကြည့်စမ်း ခွေးမ၊ အလိုလိုက် အမိုက်စော်ကား၊ ဟိုကောင်
ကရော သူများသမီးပျိုကို ဖျက်စီးမလို့”

“အို... ဖေဖေ”

မမျှော်လင့်ဘဲ စိမ်းဖေဖေဦးကျော်စွာနှင့် တပည့်နှစ်ယောက်
ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

စိမ်းတစ်သက်မှာ ဖေဖေကို ဒီလိုတင်းမာခက်ထန်ပုံမျိုးနှင့်
တစ်ခါမှ မတွေ့စဖူး။

ဖေဖေက စိမ်းကို လက်မောင်းမှနေ၍ ဆွဲခေါ်ပြီး...

“ဟင်... သမီးလေး လိမ္မာပါတယ်ဆိုပြီး အလိုလိုက်ထား
သမျှ၊ ဟယ်... ငါသတ်မိတော့မယ်၊ ဟေ့ကောင်... မင်းကို
ငါနောက်ဆုံးသတိပေးမယ်၊ ငါ့သမီးနဲ့အဆက်အသွယ်ဖြတ်”

ဇင်ချို မျက်နှာလေးငယ်နေပုံကို စိမ်း မချီတင်ကဲစွာကြည့်
ရင်း...

“ဖေဖေ... သမီးတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်”

“တိတ်... ဘာမှမပြောနဲ့၊ အဲဒါ... မင်းငါ့သမီးကို လမ်း
တွေ့လို့တောင် နှုတ်မဆက်မိဖို့သတိထား”

ဦးကျော်စွာ စိမ်း ကိုအတင်းဆွဲခေါ်သွားသဖြင့် နောက်ဆံ
တင်ငင်နှင့် စိမ်း သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ရင်း လိုက်ပါသွားရလေသည်။

အခန်း(၁၄)

ချစ် လွမ်းစိတ်ကြောင့် ပူပန်နွမ်းခွေ အသည်းတွေကြေမွ ကုန်ပြီလို့ပင် စာဖွဲ့ရအောင် စိမ်း ခံစားခဲ့ရပါသည်။

“ဒီလိုအဖြစ်မျိုး တစ်ခါမှမခံစားရဖူးတော့ မေမေသမီးလေး အတွက် ကမ္ဘာပျက်မတတ်ဖြစ်မယ်၊ နောက်တော့လည်း လူဟာ အသက်အရွယ်ရလာတာနဲ့အမျှ ရင်ကျက်တည်ငြိမ်လာမယ်၊ မေမေတို့ က သမီးကိုရက်စက်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ သမီးအပေါ် ချစ်လွန်းလို့ သမီးလေး စိတ်ရောလူပါဆင်းရဲမှာစိုးလို့ ခဏလေးပျော်ရတာကို မကြည့်နဲ့ တစ်သက်လုံးအတွက် စဉ်းစား၊ မေမေကတော့ သမီးကို ခုချိန်မှာ ဇင်ချိုနဲ့မှရယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်ယောက်ျားနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မနီးစပ် စေချင်ဘူး၊ မပေးစားချင်ဘူး၊ သမီးက သိပ်ငယ်သေးတယ်လေ၊ သမီးကို ရန်ကုန်ပို့ပြီး ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားထားမယ်”

မေမေဆန္ဒကို မပယ်ရှားချင်ပါ။
ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေပြလိုက်ချင်ပါသည်။
သို့သော် ချစ်ဦးသူ နောက်ဆံငင်အောင်လည်း မပြုရက်ပါ။
သူ့ကို အသိပေးပြီးမှ သွားချင်ပါသည်။
သူ့ကျေနပ်လောက်အောင် ရှင်းပြလိုက်ချင်ပါသည်။
အိမ်ထဲမှအိမ်ပြင် ထွက်ခွင့်မရ။ ကျောင်းလည်း မတက်ရ။
ဒီတော့ ဇင်ချိုနှင့် ဘယ်လိုဆက်သွယ်နိုင်ပါ့မလဲ။
ကံကြမ္မာမဲ့လေသောကြောင့် ချစ်ရက်နှင့်ခွဲခွာရတဲ့ စိမ်းတို့ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ရင်နာဖွယ်အဖြစ်ကား ယနေ့တိုင် မမေနိုင်ပါဘဲ အသည်းထဲမှာ အမြဲစွဲထင်မှတ်လို့နေရပါတော့သည်။

စိမ်းကို ပြင်ဦးလွင်မှာ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားပို့ခဲ့သည်။
ဇင်ချိုနှင့် လုံးဝအဆက်အသွယ်မရ။
မေတ္တာစစ်နှင့် ချစ်ကြရိုးမှန်ရင် တစ်နေ့ ဇင်ချို ဆက်သွယ် လာ မှာပဲလို့ထင်သောကြောင့် ချစ်အောက်တမေမေနှင့် စောင့်စား ရက်တွေ ကြာရည်လာခဲ့ပါသည်။
ခုတော့လည်း စိမ်းတို့မိသားစုအခြေအနေက တစ်မျိုး ပြောင်းလဲလို့ သွားရပါပြီ။
စိမ်းတို့ ဆန်စက်မီးလောင်ပျက်စီးသွားရပြီးနောက် စိမ်း၏ ဖေဖေသည် စိတ်ဆင်းရဲချို့တဲ့မှုဒဏ်ဖိစီး၍ အိပ်ရာထဲလဲပါတော့ သည်။

ထိုအခါ စိမ်းလည်း ှာတွေ၏သောကနှင့်ဒုက္ခကြားမှ အေးအေးလူလူ ပညာမသင်ရက်တော့ပါ။

www.burmeseclassic.com

ဝါသနာပါလှသော သူနာပြုသင်တန်းကို လျှောက်ထားလိုက်ပါသည်။

ဖေဖေကန့်ကွက်သည့်ကြားက စိမ်း သူနာပြုသင်တန်းတက်ခဲ့ခြင်းပင်။

သူနာပြုသင်တန်းဆင်းပြီး တစ်လအကြာ ဖေဖေသည်ချစ်လှစွာသော ဇနီးနှင့်သမီးကို ခွဲခွာလို့သွားခဲ့ပါသည်။

စိမ်းရေ... ဟေ့စိမ်း! အံ့မာ အိပ်ပျော်နေသလား... ကိုယ့်လူ”

သင်းသင်းနုက စိမ်း ကိုယ်ကိုလှုပ်ခါပြီး မေးလိုက်သဖြင့် စိမ်းသည် စီးကျလာသောမျက်ရည်များလက်ခုံဖြင့် ကပျာကသီသုတ်လိုက်ပါသည်။

“စိမ်း... ငိုနေတယ်၊ ဟုတ်လား”

သင်းသင်းနုက တအံ့တဩလေး ပြောရှာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်... စောစောက စိမ်း အမေဘာလာပြောသွားလဲ”

“မေမေက စိမ်းကို အိမ်ထောင်ချပေးချင်တဲ့အကြောင်း ပြောသွားတယ်”

“ဒါနဲ့များကွာ၊ စိမ်းက မယူချင်လို့လား”

“စိမ်း ပြောခဲ့ပြီးပါပြီကောကွယ်၊ စိမ်း မှာချစ်သူရှိတယ်လို့ စိမ်းလေ... သူ့ကိုစောင့်နေတာကြာပြီကွယ်”

စိမ်း တကယ် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲစွာခံစားနေပုံကို ကြည့်နေမိပါသည်။

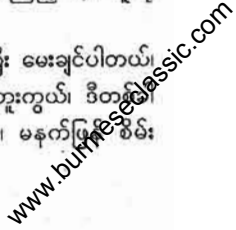
“စိမ်းရဲ့ချစ်သူကိုတွေ့အောင် ရှာချင်တယ်၊ စိမ်းလေ... မောင်ရဲ့စိမ်း သိချင်းဆိုတဲ့လူကိုသိပ်တွေ့ချင်တယ်”

“အဲဒီလူက စိမ်းချစ်သူလား”

“ဖြစ်နိုင်ဖို့များပါတယ်၊ ဖြစ်မယ်လို့လည်း ထင်တယ်၊ မောင့်ရဲ့ စိမ်းထဲကစာသားအချို့ဟာ စိမ်းကြားဖူးခဲ့တဲ့ စာသားတွေ၊ အိုကွယ်... ရှင်းရှင်းပြောရရင် စိမ်းချစ်သူရေးခဲ့ဖူးတဲ့စာသားတွေ သင်းရဲ့၊ သူ့အသံဩဩကြီးကလည်းတူတာပဲ၊ အရင်နဲ့အခု နည်းနည်း ကွာခြားတာတော့ရှိတာပေါ့”

“ဒါလောက... သေချာနေရင်လည်း သွားတွေ့ပေါ့၊ ခက်တာက အဲဒီမောင်မောင်လွမ်းပြေးဆိုတဲ့လူက စင်မြင့်ဖျော်ဖြေပွဲတွေ ဘာတွေ ပျာ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး၊ ဘာချို့ကပြောတော့ သိပ်အရပ်ဆိုးတယ်တဲ့ ပါကြောင့် လူမြင်သိပ်မခံဘူးလည်းပြောရဲ့၊ စိမ်းမှာ အဆိုတော် ရှင်ယွန်းခိုင်တစ်ယောက်လုံးရင်းနှီးနေတာပဲ စုံစမ်းကြည့်ပေါ့၊ သူတို့ အဆိုတော်ချင်းဆိုတော့ မြင်ဖူးတွေဖူးမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်... သင်းရယ်၊ စိမ်း သိပ်ပြီး မေးချင်ပါတယ်၊ ပပခိုင်ကို မေးမယ်၊ မေးမယ့်နဲ့တစ်ခါမှ မမေးမိဘူးကွယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သေသေချာချာကို သူ့ဆီသွားမေးရမယ်၊ မနက်ဖြန်စိမ်း

၁၁၀ ❁ တက္ကသိုလ်ယဉ်ယဉ်လဲ

အားတယ်လေ၊ ဘားလမ်းထဲမှာရှိတဲ့ မမခိုင်ရဲ့တေးသံသွင်းဆိုင်ကို သွားမယ်”

“ကောင်းတယ်စိမ်း၊ သင်း မအားလို့သာ နို့ဖို့ စိမ်းနဲ့အတူ လိုက်ချင်သေးတယ်”

“ရပါတယ် သင်းရယ်”

စိမ်းရင်ထဲမှာ မနက်ဖြန်အတွက် အစီအစဉ်များရေးဆွဲပြီး ကျေနပ်သလိုလိုရှိမိ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိမ်းချစ်သူကို ပြန်လည်ဆုံစည်းခွင့်လေး ပေးပါလို့။

အခန်း(၁၅)

ချိုတေးသံဝေ တေးသံသွင်းဆိုင်သို့ စိမ်း ရောက်သွားချိန်တွင် ဆိုင်မှာလူရှင်းနေသည်။

စီးရီးကြော်ငြာ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးများထောင်ထားသော ဆိုင်၏ မျက်နှာစာကိုဖြတ်၍ အတွင်းသို့ဝင်ခဲ့လေသောအခါ လှပသေသပ် ခမ်းနားစွာပြင်ဆင်ထားသော ဧည့်ခန်းကိုတွေ့ရ၏။

“ဘာကိစ္စရှိပါသလဲရှင်”

အသားဖြူဖြူ ပါးပါးလျားလျား မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် က မေးလာပါသည်။

“မမခိုင်နဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

“မမခိုင်ဟုတ်လား”

“ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင် မမရှင်ယွန်းခိုင်ပါ”

“ဪ”

အမျိုးသမီးက စဉ်းစားသလိုလုပ်နေ၍ စိမ်း သွက်လက်စွာ ပင် ပြောလိုက်၏။

“စိမ်းနုငယ်ကတွေ့ချင်ပါတယ်လို့ပြောပေးပါရှင်၊ ကျွန်မ သူ့ကိုမိတ်ဆက်စကားပြောဖို့လာတဲ့ ဧည့်သည် မဟုတ်ပါဘူး”

အမျိုးသမီးလေးက ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့တို့အနေနှင့် အဆိုတော်ကို မိတ်ဆက်ဖို့ အော်တိုရေးခိုင်းဖို့ ဓာတ်ပုံတောင်းဖို့ လာကြသူတိုင်းကို တွေ့ဆုံခွင့် မပေးနိုင်ကြပေ။

“မခိုင်နဲ့ ချိန်းထားလား”

“ဟင့်အင်း”

“ခဏနေော်”

အမျိုးသမီးလေး ဆိုင်တွင်းသို့ဝင်သွားသည်။ ချက်ချင်းလို့ ပင် ပြန်ထွက်လာပြီး...

“အထဲမှာ မခိုင်စောင့်နေပါတယ်... ဝင်သွားပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အသံသွင်းစက်များထားသည့် မှန်လုံအခန်းကိုဖြတ်၍ အတွင်းခန်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သောအခါ...

“လာ... ညီမလေး၊ မခိုင်ဖြင့် စိမ်းနုငယ် လာတယ်ဆိုတော့ အံ့ဩသွားတာပဲ၊ ထင်ကိုမထင်ဘူးလေ၊ စိမ်းကိုလွှတ်လိုက်လို့ ပြီးတော့ အရမ်းကို ဝမ်းသာတာ”

စားပွဲပေါ်ရှိ ကြော့ပန်းအိုးထဲမှ နှင်းဆီနီနီရဲရဲတို့ကို လှပစွာ ပြုပြင်ရင်းက ပြောလိုက်သော ရှင်ယွန်းခိုင်ကိုပြုရင်း စိမ်း ဆိုဖာ

ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။

“စိမ်း သီချင်းခွေလာဝယ်ရင်းက ဝင်လာတာ”

“ဪ... အေး... အေး... ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ကိုယ်တိုင် ပလာလည်းဖြစ်ပါတယ် စိမ်းလေးရဲ့၊ တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်ရင် ကိုခိုင်ကို လွှတ်ယူခိုင်းလိုက်မှာပေါ့၊ နောက်ဆို အမျိုးအရင်းကြီး တော် ရမယ့်လူတွေပဲ”

ရှင်ယွန်းခိုင် ပြောပုံကြီးက စိမ်းအတွက် တကယ်ပင် အသည်းတုန်ရင်ခုန်စရာကြီးပင်။

သူတို့ဘက်ကတော့ သေချာနေမှာပေါ့လေ။

“မခိုင်နောက်တာနဲ့ စိမ်းရှက်နေပြန်ပါပြီ၊ ကဲ... ဘာသီချင်း ခွေဝယ်ချင်လို့လဲ”

“နောက်ဆုံးထွက်တဲ့ မခိုင်ရဲ့အပျိုကြီးမမ စီးရီးထဲက မောင်မောင်လွမ်းပြေရဲ့သီချင်းရယ်၊ သူ့သီချင်းတွေချည်းသွင်းပေးလို့ ပုမလားဟင်”

“ဪ... မောင်မောင်လွမ်းပြေရဲ့ ပရိသတ်လား စိမ်းက၊ ယူတာ အဆိုထက်အရေးအားသန်တယ်”

စိမ်းရင်ထဲအေးခနဲဖြစ်သွားကာ၊ သီချင်လှသောမောင်မောင် လွမ်းပြေအကြောင်းသိရတော့မည်ဟု အားတတ်ရွှင်လန်း သွားမိ ပါသည်။

“အဲဒီ မောင်မောင်လွမ်းပြေနဲ့ မမခိုင် သိပ်ခင်သလား ဟင်”

“အဟင်း... ဟင်း”

ရှင်ယွန်းခိုင် အသံထွက်ပြီး အားပါးတရရယ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ပါးချိုင့်ကလေးများခွက်ဝင်သွားအောင် လှပစွာရယ်နေသော ရှင်ယွန်းခိုင်အား စိမ်း ငေးကြည့်နေမိ၏။

“ပေးမှပေးတတ်ပလေ၊ သိပ်ခင်သလားတဲ့ ခင်ရုံမဟုတ်ဘူး တစ်နေ့ စိမ်းနဲ့အွေ့မျိုးတော်ရမှာနော်”

စိမ်းက နားမလည်စွာ တွေ့ဝေစွာဖြင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဟော... ကောင်မလေး ကြောင်သွားပြီ မဟုတ်လား၊ စိမ်းက တစ်နေ့ မခိုင်တို့အိမ်သားဖြစ်ရမှာဆိုတော့၊ ပြီးတော့လေ မခိုင်ကလည်း စိမ်းကို မြင်မြင်ချင်း ညီမအရင်းလို ချစ်မိနေတာ၊ ဘယ်လိုရေစက်မှန်း မသိဘူး... မခိုင်နဲ့ မောင်မောင်လွမ်းပြေဆိုတဲ့လူ အကြောင်း ရင်ဖွင့်ချင်နေတာ၊ တိုးတိုးတိုင်ပင်ဖော် ညီမလေး တစ်ယောက်တောင်မရှိတော့ ခက်နေတာ၊ စိမ်းကိုပဲ ပြောရတော့မှာ အဲဒီအကြောင်း မေမေတို့တောင် မသိသေးဘူး၊ မခိုင်နဲ့ မောင်မောင်လွမ်းပြေနဲ့၊ အဲ... မောင်မောင်လွမ်းပြေနဲ့ တစ်နေ့ လက်ထပ်ကြတော့မှာ သိလား”

စိမ်း အံ့ဩတုန့်ယင်စွာဖြင့် မျက်တောင်မခပ် ရှင်ယွန်းခိုင်အား ငေးကြည့်ရင်းမှ နားထောင်နေသည်။

“အဲဒီအကြောင်းပြောရမှာ ရှက်စရာကြီး၊ မေမေက မခိုင်ကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ခဏခဏတိုက်တွန်းတယ်၊ စပ်ဟပ်တဲ့လူတွေကလည်း အများကြီး၊ မခိုင်ကလေ အိမ်ထောင်ရေး စိတ်မကူးဘူး၊ မောင်မောင်နဲ့တွေ့မှ ဟောဒီအယိုကြီး ဈာန်လျှောရတာပဲ... စိမ်းရေ”

သူ့အပြောနှင့် သဘောကျနေသော ရှင်ယွန်းခိုင်က

ကြည့်ရင်း စိမ်း၏ နှုတ်ခမ်းများတင်းစေ၍ ဆွဲအနေသူလို ဘာမှ မပြောနိုင်ဖြစ်နေတယ်။

ကိုမောင်မောင်လွမ်းပြေက မမခိုင်နှင့် လက်ထပ်တော့မှာတဲ့။

ဒီလောက်ပဲ စိမ်းနားလည်လိုက်သည်။

စိမ်းရင်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးရှုံးလိုက်သလို နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရပုံကိုဖြင့် ရယ်မောနေသော မခိုင် သိနိုင်မည် မထင်ပါ။

“မေမေတို့ကို ဖွင့်မပြောရသေးတာက သဘောမတူမှာစိုးလို့၊ မေမေက မခိုင်ကို မိုက်တယ်လို့ပြောမှာ၊ ဘယ်နှယ် တကယ်ကို ကြီးကြီးမားမား အရာရှိကြီးတွေတောင် ငြင်းခဲ့ပြီးမှ ဒီလိုသိချင်းရေးဆရာကောင်လေးငယ်ငယ်ကျတော့ အရွယ်ချင်းကလည်းကွာခြား၊ ကလေး မုန့်ပေးကြိုက်တယ်လို့ ပြောမလားမသိဘူး၊ စိမ်းကိုမိန်းမသားချင်းမို့ ရင်ဖွင့်တာ၊ စိမ်းကိုမြင်မြင်ချင်း အရမ်းခင်မိတာ၊ ခုလည်း ညီမတော်ရမှာ မဟုတ်လား၊ နေဦး... စိမ်းတို့ အချစ်တော်က အသံတင်တောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ လူကလည်း ချော၊ ဒါကြောင့် အယိုကြီး ဈာန်လျှောတာ”

ရှင်ယွန်းခိုင်က အံ့ဆွဲထဲမှ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘန်တစ်ခုကိုထုတ်ပြီး စိမ်းအားပေးလိုက်သည်။

“မောင်မောင်က ဂုဏ်ထူးရာထူးမရှိပေမယ့် မခိုင်နဲ့ဝါသနာ တူတယ်လေ၊ မခိုင်အတွက် ဂုဏ်ပကာသနတွေ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ငွေကြေးဥစ္စာကလည်း ကိုယ့်မှာပြည့်စုံနေပြီပဲကွယ်၊ အရေးကြီးတာက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်ဖို့၊ မချောဘူးလား... ကြည့်ပါဦး”

စိမ်းမျက်လုံးများပြာဝေသွား၍ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ချာချာလည်သွားသလား မှတ်ရသည်။

အသည်းတွေ ရင်တွေဆတ်ဆတ်တုန်၍ ဖျပ်ဖျပ်လူးကုန်ရခြင်းအကြောင်းကား...

ဓာတ်ပုံတွင်းမှ မိုက်ခရိုဖုန်းကိုကိုင်၍ သီချင်းဆိုနေဟန်ဖြင့် ရိုက်ထားသူမှာ ငယ်မူငယ်သွေးပြောင်းလဲ၍ တသွေးတမွှေးဖြစ်နေသော စိမ်း၏ဇင်ချို ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

မသိမသာတုန်ယင်နေသော နှုတ်ခမ်းကိုခပ်တင်းတင်းစေ့ပြီး စိမ်းမျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်လိုက်မိပါသည်။ ငိုမိမည်စိုးသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ရှင်ယွန်းခိုင်ကမူ စိမ်းကိုပင် သတိထားမိဟန်မတူ။ သူ့အာရုံနှင့်သူ တစ်စုံတစ်ရာကိုတွေးကြည့်၍ ကြည်နူးနေဟန်ရှိပါ၏။

“မောင်မောင်က ဂီတပညာဝါသနာပါရုံသက်သက်၊ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုကို မခံမင်သူ၊ အလုပ်လုပ်တာ စည်းကမ်းရှိတယ်၊ မခိုင်ရဲ့မောင်မောင်မို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဂီတနဲ့ ပတ်သက်ရင်အောက်သက်ကြေတယ်၊ ကျွမ်းကျင်တယ်၊ ဒါကြောင့် သီချင်းရေးရင် ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်ပဲလုပ်တာပေါ့၊ အခုဆို ဟစ်ဟော့လည်းရေး၊ ရုပ်စ်လည်းရေး ဘာရေးရေး ရတယ်”

မခိုင်ရဲ့မောင်မောင်... တဲ့။

စိမ်း၏ရင်တွင်းမှ လှုပ်ရှားမှုများကို ကြိုးစားထိန်းချုပ်ရင်းက မခိုင်ကို မကြည့်ဘဲ အောင် သတိထားနေရပါသည်။

အို... ကြည့်ပါဦးရှင်။

ဓာတ်ပုံကိုင်ထားသော စိမ်းလက်များက တဆတ်ဆတ်တုန်နေပါလား။

ငယ်စဉ်ကထက် မကွာခြားသော်လည်း တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ဟန်ဖြင့် သူ့သည်အရင်ကလို လူ့ချောလူ့လှတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

“အောင်မြင်တဲ့ အဆိုတော်ဆိုတော့ မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ မဆန်းဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဒါတွေကိုရှောင်တယ်၊ မခိုင်နဲ့စတွေ့တုန်းကလည်း အမုန်းနဲ့စခဲ့တာ၊ စိမ်းရေ၊ သူ့ကတစ်ဇွတ်ထိုးသမား၊ ခုတော့လည်း သူ့မခိုင်ကို နားလည်သွားပြီ”

ရှင်ယွန်းခိုင်၏ ရယ်သံများက စိမ်း၏နားကို သာယာနာပျော်ဖွယ် မချိုစေနိုင်တော့ပါလား။

အခန်း(၁၆)

“ဟင်... မေမေရောက်နေတယ် ဟုတ်လား”

သင်းသင်းနဲ့နှင်စကားပြောနေသော မေမေ့ကိုတွေ့လိုက်၍ စိမ်း အံ့ဩသွားရပါသည်။

“ဟုတ်တယ်... သမီး၊ အဖော်ကောင်းတာနဲ့ မေမေရန်ကုန် လိုက်လာတာ”

“အခုလေးတင်ရောက်တာ စိမ်း”

သင်းသင်းက ဒါပဲပြော၍ ထွက်သွားသည်။

“ကြီးကြီးခင် အလှူလုပ်ဖို့ သင်္ကန်းလာဝယ်တယ် သမီးရဲ့၊ ဒါနဲ့ မေမေလိုက်လာတာ၊ အပြန်ကို သူတို့ပဲ လာခေါ်မယ်၊ သမီးဒီနေ့ အားတယ်ဆိုတာလည်း မေမေသိတယ်လေ”

“စိမ်းက မေမေပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ၊ ရန်ကုန်ကို ခဏခဏ

ပလာစေ့ချင်ဘူး၊ ရန်ကုန်နဲ့ ပဲခူးကနီးတာ မဟုတ်ဘူး”

“မပင်ပန်းပါဘူး သမီးရယ်၊ အခုသွားရေးလာရေး သိပ် ကဆင်ပြေတာ၊ မေမေကလည်း သမီးကို ပြောစရာတွေရှိနေလို့”
မေမေ့ကို စိမ်းအခန်းထဲခေါ်လာပါသည်။

မေမေက ခုတင်ပေါ်မှာထိုင်ရင်း...

“မြို့ထဲသွားတယ်ဆို သမီး”

“ဟုတ်တယ်... မေမေ၊ စိမ်းပြန်လာတဲ့အထိတောင် ပစောင့်နိုင်ဘူး၊ ပြောစရာရှိတယ်ဆိုတော့ အရေးကြီးလို့လား”

မေမေကရယ်နေသည်။ ပြီးမှ...

“သိပ်အရေးကြီးတာပေါ့၊ မိန်းကလေးများအတွက် ဆိုရိုး ကားတောင်ရှိသေး၊ ကုန်နှုံးရင်တစ်ခေါက်၊ လင်ကုန်နှုံးရင် တစ်သက် လုံးမှောက်တဲ့”

“ဒီအကြောင်းများ မေမေရယ် ဟိုနေ့ကပြောပြီးပြီပဲ”

စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် စိမ်းပြောလိုက်မိခြင်းပင်။

“ဪ... ငါ့သမီးက စိတ်မှမဝင်စားဘဲကိုး၊ သမီးကသာ အေးနေ၊ ဟိုက နားပူလှပြီ၊ မေမေကလည်း ဒီကိစ္စမြန်မြန်ဖြစ်စေချင် တယ်၊ ဒါမှ စိတ်အေးရမှာ”

“ဘယ်လို စိတ်အေးရမှာလဲ”

စိမ်းစကားက တိုတောင်းလွန်းပေသည်။ တကယ်ပဲ စိတ်တို နှုတ်၍ ဤသို့မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“သမီးဘဝတစ်ခုလုံးအတွက်ပေါ့”

“ဒီလူကိုပု၍ စိတ်ချမ်းသာရမှာလား မေမေရယ်၊ တကယ်ဆို

စိမ်းဟာ တည်ကြည်ရင် ကျက်တဲ့ အရွယ်ပါနော်၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ကျောင်းနိုင်ပါတယ်၊ စိမ်းတို့သားအမိနှစ်ယောက်အတွက်တော့ တစ်သက်လုံးလုံလုံလောက်လောက် စားသောက်နေနိုင်ရင်တော်ပါပြီ။

“ဪ... မိန်းကလေးရယ်၊ ခုထိသဘောမပေါက်သေးပဲကိုး၊ မိန်းမဆိုတာ ဒီလိုပဲတစ်ယောက်တည်း နေလို့တင့်တယ်မလား။”

“တကယ်တော့ ဒါရွေးအယူအဆတွေပါ။ ဆိပ်ကမ်းကျွန်းသောင်ရှိလင့်ကစား ရေမရှိသောမြစ်သည် အချည်းအနီးတည်း။ မောင်တစ်ကျိပ်ပင်ရှိလင့်ကစား လင်မရှိသောမိန်းမသည် အချည်းနီးတည်းဆိုတဲ့စကားတွေနဲ့ စိမ်းကို တိုက်တွန်းဦးမယ်မဟုတ်လား။ စိမ်းက စိမ်းအတွက်ထက် မေမေအတွက် ဦးစားပေးခဲ့ပါတယ်။ စိမ်းအိမ်ထောင်ပြုမှ စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင်လည်း မေမေပေးစားတဲ့သူ့ကို စိမ်း ယူပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် စိမ်း ခုချက်ချင်းကြီး မယူချင်းသေးဘူး။ စိမ်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါရစေဦး မေမေ၊ ဒီလောက်တော့စိမ်းကို လိုက်လျော့ပါ မေမေ၊ စိမ်းတောင်းပန်ပါတယ်”

စိမ်းသည် မေမေပေါင်ပေါ်မှာ မျက်နှာအပ်ရင်း ငိုချလိုက်သည်။

မေမေကတော့ စိမ်း ဘာကြောင့်သည်းသည်းထန်ထန်ငိုကြွေးရပါလိမ့်ဆိုတာ နားလည်ရှာမည်မဟုတ်၊ အိမ်ထောင်မပြုချင်သော သမီး၊ ရိုးရိုးသားသား ဝမ်းနည်းငိုရှာသည်ဟု ထင်ကောင်းထင်ပေမည်။

စိမ်းကတော့မူ... .

ရင်ထဲထိန်းချုပ်ရသောခံစားမှုတွေ ပွင့်အန်ထွက်လာခြင်း

အဖြစ်ကို စိမ်းတစ်ယောက်တည်းသာ သိပါသည်။

မျှော်လင့်တကြီးစောင့်စားခဲ့ရသော ငယ်ချစ်ဦး သူ့ကိုတစ်ပါးသူ ပိုင်ဆိုင်ရတော့မည်ဟူသောအသိ၊ ချစ်ရသူ့ကို ဆုံးရှုံးရမည်ဟူသောအသိ။

မချစ်မနှစ်သက်သောသူနှင့် ပေါင်းသင်းရတော့မည်ဟူသော အဖြစ်ကို တပြိုင်နက်တည်း ခံစားရသော စိမ်းဘယ်မှာ မငိုဘဲရှိနိုင်ပါမလဲ။

ကိုယ်ချင်းစာခံစားမိသူတိုင်း မျက်ရည်ဝိုင်း၍ သောကတောမှာမောအောင်ငိုရွှက်မိကြမည်သာပင်။

အခန်း(၁၇)

“စိမ်း”

“ရှင်”

ဆေးရုံမှအဆောင်သို့ပြန်အလာ နောက်မှနေ၍ ခေါ်လိုက်သံကြောင့်လှည့်ကြည့်မိသည်။

သည်အသံကြားကတည်းက ကိုနိုင်ပဲဖြစ်မည်ဆိုတာသိသည်။ ကိုနိုင် စိမ်းနှင့်ယှဉ်၍ ရပ်လိုက်ပါသည်။

“စိမ်းကို စောင့်နေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လာလေ... အဆောင်ထဲဝင်ပါဦး”

“ကိုယ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား စိမ်း၊ ပြောစရာရှိလို့”

သူ့ဘာပြောမည်ကို စိမ်းသိပြီးပြီပဲ။

ကိုနိုင်က တောင်းတောင်းပန်ပန်အကြည့်ဖြင့် ဖိတ်ခေါ်သလို

ဖြစ်နေပါသည်။

စိမ်းရင်ထဲမှာ ချိတ်ချိတ်နှင့် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပါသည်။

ငြင်းပယ်လိုက်ရင် ရိုင်းရာကျမလား။

သူနှင့်အတူလည်း မလိုက်ချင်ပါ။

ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာသလို ထင်ရာမလုပ်နိုင်သောဘဝကိုဖြင့် စိတ်ပျက်မိပါသည်။

“စိမ်း ပင်ပန်းလို့ ဘယ်ကိုမှမသွားချင်ဘူးရှင်၊ ဒီမှာပဲ ပြောပါတော့နော်”

စိမ်း၏ နွမ်းနယ်ပင်ပန်းပုံရသောမျက်နှာကို ဂရုဏာသက်စွာကြည့်ရင်း...

“ဟုတ်ပါတယ်... စိမ်းပင်ပန်းနေမှာပါ။ ဒါဖြင့်လည်း စိမ်းဘယ်နေအားလဲ ဟင်”

ခက်ပါပြီ။

ဒီလူ့ကို စိမ်းရှောင်လို့မရတော့ပါ။ ပြီးတော့ သူ့ကို ပစ်ပစ်ခါခါကြိုးဆက်ဆံလို့က မကောင်းတတ်မှန်းလည်းသိနေသဖြင့်...

“ကိုနိုင်ပြောချင်တာ၊ အခုအဆောင်မှာ လိုက်ပြောလေ၊ စိမ်းကားထောင်ပါ့မယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေ စိမ်း၊ အခုပင်ပန်းနေတော့ ကိုယ့်အတွက် သက်သက်အချိန်ပေးရသလိုဖြစ်နေပြီ၊ တနင်္ဂနွေမှာ ကိုယ်စိမ်းကို လာခေါ်ပါရစေ”

“တနင်္ဂနွေ စိမ်း ပဲခူးပြန်ပါတယ်ရှင်”

သူ တွေဝေသွားပါသည်။
“ဘယ်အချိန်ပြန်လဲ၊ ကိုယ်ပဲခူးကိုလိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”
“နေပါစေ၊ စိမ်းဘာသာပြန်ပါမယ်”
ကိုးနိုင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ရွက်ရင်း မချင့်မရဲပြုံးလိုက်

ပါသည်။

“စိမ်းသဘောပါပဲဗျာ၊ စိမ်းရဲ့ဆန္ဒကို ကိုယ်မလွန်ဆန်နိုင်ပါ
ဘူး၊ သွားမယ်နော် စိမ်း၊ ဩော်... ဒီမှာ မခိုင်ကက်ဆက်ခွေပေး
လိုက်တယ်”

သူ့လက်ထဲမှကက်ဆက်ခွေကို လှမ်းယူရင်း စိမ်းသူ့ကို
မျက်လွှာပင့်၍ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုနိုင်”

ကိုးနိုင် စိမ်းကို ရွန်းရွန်းဝင့်ဝင့် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး လှည့်
ထွက်သွားပါသည်။

သူ့အပေါ်စိမ်းဆက်ဆံပုံများ တင်းမားလွန်းရာရောက်လေ
သလားဟုတွေးရင်း စိမ်း အဆောင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပါသည်။

လက်ထဲမှ ကက်ဆက်ခွေကို အမှတ်မထင်ငုံကြည့်လိုက်သော
အခါ... .

“မောင်မောင်လွမ်းပြေ”ဟူသော ရွှေစာလုံးလေးကို ထင်ထင်
ရှားရှားမြင်လိုက်ရပါသည်။

“မောင်မောင်လွမ်းပြေ”... တဲ့။

ထင်ပေါ်ကျော်ကြားအောင်မြင်လှပါသော ဂီတစာဆိုတစ်ဦး
ပေါ့နော်... .

တစ်ချိန်က စိမ်းချစ်ရပါသော ဇင်ချိုကိုဖြင့် စိမ်းရင်ထဲမှာ
ခုထိ စိုးမိုးနေတုန်းပင်။

သူ့ကတော့ မောင်မောင်လွမ်းပြေဟူသော နာမည်တစ်လုံး
နှင့်တဝသစ်၊ စိတ်သစ်၊ လူသစ်... အချစ်သစ်နှင့် ပျော်နေနိုင်ရှာ
ပြီးကိုး။

ဝေဝဲသောမျက်ရည်များကို လက်ခုံဖြင့်သုတ်လိုက်မိသော်
လည်း အသံမထွက်အောင်ရှိုက်နေမိပါသည်။

“သူနှင့်ပတ်သက်၍ စိမ်းခံစားရလွန်းပါသည်။

သူ့အပေါ်ထားသော စိမ်း၏အချစ်ကား နှစ်တစ်ရာတိုင်
ပစ်မခွာနိုင်ပါဆိုသော အချစ်စစ်မှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကြောင့်လည်း သည်နေ့သည်အချိန်ထိ သူ့ကိုစိမ်းမေ့နိုင်
စွမ်းမရှိ။

သူ့အတွက် ရင်မှာတသက်သက်နှင့် လွမ်းဆွတ်တသမော
နေရသူ ဖြစ်ပါသည်။

ခုတော့ ခဲလေသမျှ သဲရေကျက်နန်းနှင့် ကြုံနေမှတော့ မိစိမ်း
တစ်ယောက် ငိုရွက်လွှဲပြီး ဘာများတတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

အခန်း(၁၈)

တနင်္ဂနွေနေ့မို့ ထုံးစံအတိုင်း ပဲခူးသို့ပြန်ခဲ့ပါသည်။

မေမေကလည်း သမီးအလာကို တမျှော်မျှော်နှင့်ရှိချေတော့ မည်လို့ စိမ်းတွေ့မိပါသည်။

စိမ်း၏မိခင်သည် စိမ်းအတွက်တစ်သက်ပတ်လုံး မြတ်နိုး ထွယ်တာနေရသူတစ်ဦးပါ။

ဖေဖေ မရှိပြီသည့်နောက် ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ကလေး နေရရှာသော မေမေ့ကို စိမ်း သနားလို့မဆုံး ဖြစ်နေရပါသည်။

ဖေဖေရှိတုန်းကလို သွက်လက်လှုပ်ရှားဟန်များဖြင့် အမြဲ ပျော်ရွှင်ပြုံးပန်းဝေနေသော မေမေ့ကို စိမ်းမြင်ချင်လှပါသည်။

အားကိုရသော ခင်ပွန်းသည်လည်းမရှိ။

ရှိသမျှပစ္စည်းများလည်း ချွတ်ခြံကျနှင့် စိတ်အားငယ်နေမည်

* မေမေအဖြစ်ကို စာနာလွန်း၍ စိမ်း မေမေအလိုဆန္ဒကို ဘယ်အခါ မှ မငြင်းပယ်ဟု ဆုံးဖြတ်သမှုပြုထားပါသည်။

ခုတော့ဖြင့်... .

မေမေစိတ်ချမ်းသာဖို့ စိမ်း၏အသက်ကို စတေးရတော့မလို ဖြစ်နေသည်ဟု တင်စားချင်ပါသည်။

“မေမေ... ဒီနေ့ ငါးသလောက်ဥတွေ ကြော်ထားတယ်၊ သမီးလေးအကြိုက် မုန့်ဆန်းလည်း လုပ်ထားတယ်၊ ဩော်... သမီးလေးကြည့်ရတာ နည်းနည်းပိန်သွားသလားလို့၊ အလုပ်က သိပ် ပင်ပန်းသလားဟင်”

စိမ်းအား စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဘာရယ်မဟုတ် စိမ်းရင်ထဲ ဝမ်းနည်းမိလာကာ မေမေ ရင်ခွင်ထဲ တိုး၍ဖက်ထားမိ၏။

“သမီးဟာ အခုထိ ကလေးဆန်တုန်း... ဟိုနေ့ကလည်း မခိုင်က စိမ်းအကြောင်းပြောပြီး ရယ်နေတယ်၊ စိမ်းက ကိုနိုင့်နဲ့ ပေးစားမယ်ဆိုလို့ ငိုတယ်ဆိုပြီး မေမေ့ကို မေးနေတယ်”

“မေမေ ဘယ် ကုန်းက ရောက်တာလဲ”

“သမီးဆီကအပြန် ခဏဝင်လာတာပါ၊ ကြီးကြီးခင်ရဲ့ အလှူ လည်း ဖိတ်ရင်းနဲ့... ”

“အလှူက ဘယ်တော့လဲ... ”

“ရွှေ့အပတ်ထဲမှာ သမီးရဲ့... ”

စိမ်း လက်မှနာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး... .

“သမီး ရေချိုးချင်တယ် မေမေ၊ ပြီးရင် ထမင်းစားမယ်”

အခန်း(၁၈)

တနင်္ဂနွေနေ့မို့ ထုံးစံအတိုင်း ပဲခူးသို့ပြန်ခဲ့ပါသည်။
 မေမေကလည်း သမီးအလာကို တမျှော်မျှော်နှင့်ရှိချေတော့
 မည်လို စိမ်းတွေးမိပါသည်။
 စိမ်း၏မိခင်သည် စိမ်းအတွက်တစ်သက်ပတ်လုံး မြတ်နိုး
 ထွယ်တာနေရသူတစ်ဦးပါ။
 ဖေဖေ မရှိပြီးသည်နောက် ချိုချိုငဲ့ငဲ့ကလေး နေရရှာသော
 မေမေကို စိမ်း သနားလို့မဆုံး ဖြစ်နေရပါသည်။
 ဖေဖေရှိတုန်းကလို သွက်လက်လှုပ်ရှားဟန်များဖြင့် အမြဲ
 ဖျော်ရွှင်ပြုံးပန်းဝေနေသော မေမေကို စိမ်းမြင်ချင်လှပါသည်။
 အားကိုရသော ခင်ပွန်းသည်လည်းမရှိ။
 ရှိသမျှပစ္စည်းများလည်း ချွတ်ခြံကျနှင့် စိတ်အားငယ်နေမည်

ရွှေပဒေသာစာပေ

* မေမေအဖြစ်ကို စာနာလွန်း၍ စိမ်း မေမေအလိုဆန္ဒကို ဘယ်အခါ
 မှ မငြင်းပယ်ဟု ဆုံးဖြတ်သမှုပြုထားပါသည်။
 ခုတော့ဖြင့်...
 မေမေစိတ်ချမ်းသာဖို့ စိမ်း၏အသက်ကို စတေးရတော့မလို
 ဖြစ်နေသည်ဟု တင်စားချင်ပါသည်။
 “မေမေ... ဒီနေ့ ငါးသလောက်ဥတွေ ကြော်ထားတယ်၊
 သမီးလေးအကြိုက် မုန့်ဆန်းလည်း လုပ်ထားတယ်၊ ဩော်...
 သမီးလေးကြည့်ရတာ နည်းနည်းပိန်သွားသလားလို့၊ အလုပ်က သိပ်
 ပင်ပန်းသလားဟင်”
 စိမ်းအား စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။
 ဘာရယ်မဟုတ် စိမ်းရင်ထဲ ဝမ်းနည်းမိလာတာ မေမေ
 ရင်ခွင်ထဲ တိုး၍ဖက်ထားမိ၏။
 “သမီးဟာ အခုထိ ကလေးဆန်တုန်း... ဟိုနေ့ကလည်း
 မခိုင်က စိမ်းအကြောင်းပြောပြီး ရယ်နေတယ်၊ စိမ်းက ကိုနိုင်နဲ့
 ပေးစားမယ်ဆိုလို့ ငိုတယ်ဆိုပြီး မေမေကို မေးနေတယ်”
 “မေမေ ဘယ် ဘုန်းက ရောက်တာလဲ”
 “သမီးဆီကအပြန် ခဏဝင်လာတာပါ၊ ကြီးကြီးခင်ရဲ့ အလှူ
 လည်း ဖိတ်ရင်းနဲ့...”
 “အလှူက ဘယ်တော့လဲ...”
 “ရှေ့အပတ်ထဲမှာ သမီးရဲ့...”
 စိမ်း လက်မှနာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး...
 “သမီး ရေချိုးချင်တယ် မေမေ၊ ပြီးရင် ထမင်းစားမယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အေး... အေး... ဟုတ်ပြီ၊ မေမေ ဟင်းနွေးလိုက်ဦးမယ်”

စိမ်း မေမေအနားမှ ထလာခဲ့ပါသည်။
လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် အခန်းထဲဝင်လာရင်းက ဖေဖေရယ်၊ မေမေရယ်၊ စိမ်းရယ် မိသားစုသုံးဦး တပျော်တပါးနေလာကြသည့်အဖြစ်ကို သတိရမိပါသည်။

ယခုတော့ အမေရယ်၊ သမီးရယ် နှစ်ယောက်တည်း။
ပျင်းခြောက်ခြောက်နှင့် ငြီးငွေ့စဖွယ်... .

အတယ်၍ စိမ်း ရန်ကုန်မှာရှိနေသောအခါ မေမေ တစ်ယောက်တည်း ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးနေပါသနည်းလို့ တွေးမိပြန်တော့ မေမေအား သနားသောစိတ်ဖြင့် စိမ်း ငိုချင်လာပါသည်။

ဆက်မတွေးချင်တော့ပါ။ ခုတလောလွမ်းဆွေးဝမ်းနည်းစဖွယ်အကြောင်းတွေချည်း စိမ်းရင်ထဲမှာ တွေးမိနေသည်ကိုပင် အံ့ဩရပါသည်။

စိမ်း ပင်ပန်းတော့ လူကလည်း နွမ်းလာသည်။ မလှုပ်ချင်၊ မရှားချင်နှင့် ဘာကိုမှ စိတ်မပါသလိုလိုပါလား။

ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးသွေးနေစဉ် အိမ်ရှေ့မှာ လူသံများကြားလိုက်ရပါသည်။

“စိမ်း ရောက်နေပြီ ကိုနိုင်၊ ဒီလိုမှန်းသိ ကိုနိုင်ကားနဲ့ စိမ်း ကို ခေါ်ခဲ့ရောပေါ့”

“ခေါ်ပါတယ်... ဒေါ်ဒေါ်၊ စိမ်းက သူ့ဘာသာသူ သွား

မယ်ဆိုလို့... .”

“ဩော်... ဒါဖြင့် အေးအေးဆေးဆေးမှပြန်၊ အခု ဒေါ်ဒေါ် ထမင်းပြင်နေတာကွယ်၊ စိမ်းတော့ အထဲမှာရေချိုးပြီးလို့ သနပ်ခါးလိမ်းနေတယ်တင်ရဲ့”

ပဲခူးထိအောင်လိုက်လာသော ကိုနိုင်ကို စိမ်း ငြိုငြင်မိပါသည်။

တစ်ဖက်သားရဲ့ဆန္ဒက ဘယ်လိုဆိုတာမသိ၊ သူတို့ ဖြစ်ချင်တာတစ်ခုတည်းကြည့်ပြီး လူကို အတင်းလိုက်နှောင့်ယှက်ရန်ကောဟု မကျေမနပ် တွေးလိုက်ပါ၏။

“ကျွန်တော် စိမ်းပြန်တော့မှပြန်မယ် ဒေါ်ဒေါ်”

“ဒါပေါ့... တစ်လက်စတည်း အတူပြန်တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ သားကို ဒေါ်ဒေါ် ပြောရဦးမယ်၊ စိမ်းက ကလေးစိတ်မပျောက် တပျောက်နှင့် အိမ်ထောင်သားမွေးကိစ္စကိုလည်း စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး... ဒါကြောင့် စိမ်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မကျေမနပ်များရှိရင် အပြစ်မယူဘို့ တောင်းပန်ပါတယ် သားရယ်... .”

အို... ဘာဆိုင်လဲ... လို့ စိမ်းရင်ထဲပြောပြီး ဒေါသဖြစ်နေရပါသည်။

မေမေကိုလား၊ ကိုနိုင်ကိုလား စိမ်းကိုစိမ်းပဲ ဒေါသဖြစ်ရတာလားတော့ သေချာမသိ။

မေမေကလည်းနော် သမီးရှင်ဖြစ်ပြီး ဟိုဘက်ကို အောက်က နောက်ကျခံ တောင်းပန်မနေစမ်းပါနဲ့လို့ တစ်ယောက်တည်း ပြောနေပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်... စိမ်းကို မကျေနပ်စရာအကြောင်း ဘာမှမရှိဘူး၊ စိမ်းလောက် ရိုးသား အေးဆေးတဲ့ မိန်းကလေးကို ကျွန်တော် ဘာလို့မကျေနပ်ရမှာလဲ”

“သားနဲ့တွေ့တာ စိမ်းကုသိုလ်ကောင်းပါတယ်”

အမယ်... သားတဲ့...။

တို့မေမေကလေ... မတော်ရသေးတဲ့သမက်လောင်းကို သားတဲ့။

ဪ... မေမေ... မေမေ... ကိုနိုင်ကို သိပ်သဘော ကျနေတာကိုးလို့တွေးပြီး ကရုဏာသက်မိရပြန်သည်။

ပစ္စည်းဥစ္စာပေါကြွယ်တဲ့ လူတန်းစားထဲက စိန်မရှား၊ ငွေ မရှား အလွန်ပင်များပါတဲ့ ဒေါ်မမခင်ရဲ့သားမို့ စိမ်းနဲ့ သိပ်ကိုရစေ ချင်တာနဲ့မှ...။

အဲဒါဟာ မေမေရဲ့ သမီးပေါ်ထားတဲ့စေတနာလို့တွေးပြီး မျက်လုံးအိမ်ထဲကလျှံထွက်လို့ ပါးပြင်ပေါ်စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်စ နဲ့ရောပြီး သနပ်ခါးလိမ်းလိုက်ရပါသည်။

“စိမ်းရေ... သမီးလေး... ဟောဒီမှာ ကိုနိုင်ရောက်နေ တယ်၊ မြန်မြန်လုပ်ကွယ်၊ ခမျာ စောင့်ရတာ အားနာစရာကြီး”

မေမေအသံ ပေါ်လာပြန်ပါသည်။

စိမ်း ဘာမှမဖြေတော့ဘဲ သွက်လက်စွာ သနပ်ခါးလိမ်းတဲ့ စခန်းသိမ်းလိုက်ပါသည်။

ရိုသားနှင့်ချုပ်ထားသော ဘလောက်စ်အင်္ကျီ ဖားဖားလေးကို ပါတိတ်ထဘီတစ်ပတ်နွမ်းကိုဝတ်၍ အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“အတော်ပဲ သမီးရေ... ကိုနိုင်ကို ထမင်းကျွေးလိုက်ပါ၊ ထမင်းပြင်ထားပြီးပြီ၊ ဟောဒီမှာ မမခင်က ကြီးကြီးခင်အလှူ အတွက် မှာထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ ပေးလိုက်လို့ မေမေသွားပို့ဦးမယ်”

“ထမင်းစားပြီးမှသွားပါလား... မေမေ”

“ခဲသွားလိုက်ချင် သမီး... နို့မို့ ကြီးကြီးခင်က သူ့မှာတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အချိန်မီရပါမလားလို့ စိတ်ပူနေမှာ”

ပြောပြောဆိုဆို ဒေါ်မြအေးက ကိုနိုင် ယူလာသောပစ္စည်း များယူ၍ ထွက်သွားပါသည်။

ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ မေမေ တမင်ရှောင်ပေးဟာ သိသာ လိုက်တာလို့ ပြောလိုက်ချင်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် စိမ်းက သူတို့ကြီးဆွဲရာ ကရမည့် မင်းသမီး ပဟုတ်လား။

ဘာများပြောနိုင်မှာလဲ။

ပြောလည်း မပြောရက်ပါဘူး မေမေရယ်...။

မေမေ စိတ်ချမ်းသာတယ်ဆိုရင် ပြီးရောပေါ့။

“ကိုနိုင် ပဲခူးကို လာမယ်မှန်းမသိလို့၊ စိမ်းနဲ့တွေ့တုန်းက ပြောပါတော့လား”

“ဪ... ကိုယ်လည်း မသိဘူး စိမ်းရယ်”

“က... လာ... ထမင်းစားကြရအောင်၊ မေမေပြင်ထား ပြီးပြီတဲ့”

စိမ်းက သူ့ကို ခေါ်သွား၏။

“မှန်တာပြောရရင် ကိုယ်က ပဲခူးကို အကြောင်းရှာပြီး လူနာ

“စိမ်းက ချက်ချင်းလက်မထပ်ချင်သေးဘူးဆိုရင် စေ့စပ်ပွဲလေး လုပ်ထားမလား။”

“အို... ဒါတွေ မလိုပါဘူးရှင်၊ စိမ်းက ကတိတည်ပါတယ်။”

“စိမ်းကို စိတ်မချလို့ မဟုတ်ဘူး။”

“ရှင်ကိုရှင် စိတ်မချလို့လား...။”

“ဟာ... မဟုတ်တာ စိမ်းကလဲ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာယုံကြည်သေး၊ စိမ်းကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ကိုယ်မယူနိုင်ပါဘူး... ဒါတော့စိတ်ချ”

စိမ်းကောား စိမ်းရယ်ချင်သလိုဖြစ်သွားမိ၏။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ သူ့ကို ရန်လိုသည်စကားတွေသာ ပြောနေမိပါသည်။

“အများလည်းသိအောင်၊ ကိုယ်တို့ချင်း တရင်းတနွီးနေတဲ့ အခါ တင့်တယ်အောင် စေ့စပ်ထားချင်တာပါ။ ရှေ့လထဲမှာ မေပေ့မွေးနေ့ရှိတယ်။ နှစ်တိုင်း ကျွေးမွေးနေကျလေ၊ အဲဒီအခါကျရင် စိမ်းနဲ့ကိုယ် စေ့စပ်ဖို့ တစ်ခါတည်းစီစဉ်လိုက်မလို့...။”

စိမ်း မျက်လုံးများ ဝိုင်းသွားရ၏။

ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် သူ့စိစဉ်ချင်တာလား။

“ကဲပါလေ... မေမေနဲ့ တိုင်ပင်ပါဦးရှင်၊ ဒါတွေ နောက်တော့ပြောကြတာပေါ့၊ ထမင်းစားပါဦး၊ စကားတွေများနေတာထမင်းတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိဘူး။”

ကိုလေအိုးကို ထမင်းစားခိုင်းရပါသည်။

သူမည်မျှ ပျော်နေသည်မသိ၊ စိမ်းမျက်နှာကို ပြုံးစိစိလုပ်။

ကြည့်ကာ ထမင်းစားနေပါသည်။

ယောက်ျားများဟာ ဒီလိုပါပဲ၊ အဖြစ်သည်း၊ အချစ်သည်းချင်လည်း သူတို့အပြင်မရှိဘူး။

တွယ်တာပြီးဆဲ သံယောဇဉ်တွေ ဖြတ်ရမှာလည်း တိခနဲဖြတ်နိုင်တာ သူတို့ပေါ့။ သစ်စိမ်းချိုး ချိုးတဲ့အလုပ်မျိုး သူတို့ယောက်ျားများပဲ လုပ်ရက်ကြတာပါရှင်။

ဒီတစ်ပတ် ပဲခူးပြန်ရတာ စိမ်းအတွက် သက်သက်ပြိုဟ်ဝင်တာပဲလို့ တွေးမိပါသည်။

တစ်နေ့လုံး ဇင်ချိုအနားမှာရှိနေတော့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဘယ်မှာနေထိုင်ခွင့်ရပါတော့မလဲ။

စိမ်း၏ မေမေကတော့ မတော်ရသေးသည့် ရွှေသမက်ကို ဖူးဖူးမှတ်လို့။

တစ်ခုပြီးတစ်ခု စိမ်ကျွေးမွေးလို့။

သူတို့ချင်း ကျေနပ်နေကြတာကိုကြည့်ပြီး စိမ်း စိတ်ညစ်တာကလွဲပြီး ဘာများတတ်နိုင်မှာလဲ။

အခန်း(၁၉)

မဖြစ်ချင်တာလည်း ဖြစ်ရ။

ဖြစ်ချင်တာလည်း မဖြစ်ရ။

လူ့ဘဝ လောကကြီးတွင် အရာခပ်သိမ်း ပြီးပြည့်စုံအောင် မဖန်တီးနိုင်၍ နေသလိုဖြစ်ကြရသောသူများသည် ဖြစ်သလိုနေခဲ့ကြရပါသည်။

စိမ်းကိုပင်ကြည့်။

ဖြစ်စေချင်တာက တစ်မျိုး။

ဖြစ်လာတာက တစ်မျိုး။

စိတ်တိုင်းကျဖြစ်မလာတဲ့ဘဝကြီးကို သံဝေဂရပါဘိလို့ အော်ဟစ်လိုက်ချင်ပါသော်လည်း တကယ်တမ်းလက်တွေ့တွင်မူ စိမ်းသည် အလွန်ပျော်ရွှင်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို အလှအပ

ရွှေပဒေသာစာပေ

တွေ မွန်းမံချယ်သ၍ ပျော်ရွှင်ဟန်ဆောင်နေရပေသည်။

စိမ်း၏ အပေါ်ယံဟန်ဆောင်ပြီးကိုကြည့်၍ အများက ပစ္စည်းဥစ္စာပညာပြည့်စုံ ပေါ်ကြွယ်ဝသူ၊ ရုပ်လည်းချောသူ ကိုနိုင်နှင့် စေ့စပ်ခြင်းအမှုကိုပြု၍ ကံကောင်းလေစွဟူသော ဝိတိဖြင့် ကြည့်နူးနေသည်လို့ ထင်ကောင်းထင်မည်။

ဟန်ဆောင်ပြီး၏ ကန့်လန့်ကာ လှန်လှောကြည့်ပါမှ နောက်ကွယ်တွင် သေချင်လောက်အောင် ရှုပ်ထွေးစွာ ခံစားရသောအဖြစ်ကို သိကြပါလိမ့်မည်။

“အလှပဆုံး ပြင်ပေးပါနော်. . . မာမီ”

ရှင်ယွန်းခိုင်က မိတ်ကပ် ဆံပင်အလှဖန်တီးရှင်အား သေချာ ဟောကြားနေသည်။

“စိတ်ချ. . . အလှဆုံးဖြစ်ရမယ် မခိုင်”

ရဲရဲကြီး အာမခံ၍ ပြင်ဆင်ပေးပါသည်။ ကျွမ်းကျင်သော အလှပြုပြင်မှုကြောင့် ထူးထူးခြားခြားလှသည်ဟု အများက ဆိုကြသော်လည်း စိမ်းကတော့သိပ်ပြီး ပျော်ရွှင်ခြင်းမဖြစ်မိ။

ရှင်ယွန်းခိုင်ကိုယ်တိုင် စီမံဝယ်ယူအပ်နှံပေးသော အဝတ်အစားများကိုလည်း စိတ်မပျိုတပါနှင့် ဝတ်လိုက်ရပါသည်။

နဂိုထက် များစွာပြောင်းလဲထူးခြားသည်လို့တော့ ထင်မိပါသည်။

“ကိုခိုင်က မခိုင်ကို တာဝန်ပေးထားတာနော် စိမ်းရဲ့. . . ဟိုဆန်ဆန်နဲ့ လှလှကလေးတဲ့၊ တကယ်လက်ထပ်တော့ မြန်မာ့ဆန်ဆန်ဖြစ်ရမယ်တဲ့၊ သူကလည်း ကိုဖိုးသည်း စိမ်းရဲ့။”

ရွှေပဒေသာစာပေ

စိမ်း ဘာမှမပြောလိုဘူးဟေ့။

စိမ်း မေမေကတော့ သမီးဖြစ်သူ မှတ်နားကိုကြည့်ရင်း ကျေနပ်လို့သာ နေပါတော့သည်။

ရှင်ယွန်းခိုင်၏ အခန်းထဲမှာပဲ စိမ်းကို ပြင်ဆင်နေခြင်းဖြစ်၏။

အောက်ထပ်မှ လှသံများ၊ ခုံရွှေသံများ၊ နေရာထိုင်ခင်း ပြင်ဆင်ခြင်းများ ပြုလုပ်နေသံများ ကြားနေရပါသည်။

စိမ်း ကိုပြင်ပေးပြီး နှင်သွန်းခိုင်းအားပြင်နေစဉ် စိမ်းက ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ခြံထဲသို့ အမှတ်မထင်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“အို... ဟင်...”

ဟု စိမ်း နှုတ်ဖျားကရေခွတ်လိုက်မိသလို အလွန်အမင်း အံ့ဩတုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်သွားရပါသည်။

ခြံထဲမှာ ရောင်စုံမီးလုံးများ တပ်ဆင်ပြီးဖြစ်ပါသည်။

ဒါကတော့ စိမ်း အတွက်မဆန်းပါ။

ထိုင်ခုံများ အစီအစဉ်ခင်းထားပုံ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားပုံ၊ ပန်းစက္ကူများဖြင့် တခမ်းတနား မွမ်းမံပုံတွေသည်လည်း အထူးတုန်လှုပ်စရာမဟုတ်။

ခြံထောင့်စွန်းတစ်နေရာမှ အိမ်ဘက်ဆီသို့ မှတ်နားပြု၍ တည်ဆောက်ထားသည့် စင်မြင့်တစ်ခု။

စင်မြင့်ပေါ်မှ တူရိယာပစ္စည်းများ ဆက်စပ်တွေးကြည့်လိုက်မိသည့်အကြောင်းက စိမ်း ရင်ကိုဖျပ်ဖျပ်ခါအောင်ကို လှုပ်ရှားသွားစေပါသည်။

“ခါထိုင်းတော့ မနက်ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေး၊ ညနေဘက် လူတွေကို အကျွေးအမွှေးလုပ်ရုံပဲ၊ ဒီနှစ်တော့ ထူးထူးခြားခြားလေးတွေ ခွဲနေတော့စပါသံရှယ်ကို စီစဉ်ရတာ... မခိုင် အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း သိပ်ကူညီချင်တာနဲ့ တီးဝိုင်းတွေဘာတွေ လုပ်ရတာလေ... အစားအသောက်ကလည်း ဘူဖေးလဲ”

စိမ်း တစ်စုံတစ်ရာကိုပြောဖို့ နှုတ်ခမ်းကိုလှုပ်လိုက်ပေမယ့် လည်ချောင်းဝမှာပင် အသံဖျောက်သွားပါသည်။

မခိုင်ရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း သိပ်ကူညီချင်တာနဲ့ တီးဝိုင်းတွေဘာတွေ လုပ်ရတာတဲ့။

မေတ္တာနဲ့ကူညီကြတဲ့ လူတွေထဲမှာ ဘယ်သူတွေပါကြမလဲ။ စိမ်းရင်ထဲမှာ အပူမီးတွေ တပြီးပြီးတောက်လောင်နေပါပြီ။

စိမ်း ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘာလုပ်ရမလဲ။

စိမ်း ရင်မဆိုင်ရဲသည့်အချိန်၊ မရောက်စေချင်သည့်အချိန်နဲ့အခြေအနေကို မလွှဲမရှောင်သာ ရောက်လာပါပြီ။

ခြံထဲမှာ မီးရောင်စုံထွန်း၍ တီးဝိုင်းမှ တူရိယာသံများ စတင်တီးမှုတ်နေပါပြီ။

ကားကြီးကားငယ်အသွယ်သွယ်ဖြင့် ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ထားသူများ ခြံထဲမှာ ပြည့်လျှံနေပြီ။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခေါ်ကြ၊ ပြောကြ၊ နှုတ်ဆက်ကြ၊ စားသောက်ကြ။

ဪ... သူတို့ကြည့်ရသည်မှာ အပူအပင်ကင်းမဲ့ပေလို့ ပျော်နိုင်ကြပါသည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာပင် လူကြီးများနှင့် စိမ်းတို့ဓမ္မစပ်ခြင်းကို ပြုလုပ်ပါသည်။

တော်ပါသေးရဲ့။

လူလယ်ခေါင်မှာ ပွဲထုတ်ပြီ ဧစုစပ်ခြင်းမလုပ်လို့။

သို့သော် ကိုနိုင်က သူ့အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေများကို ခေါ်လာပြီး သူနှင့် လက်ထပ်မည့်မိန်းကလေးအဖြစ် မိတ်ဆက်ပေးနေသည်မှာ စိမ်းအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်တစ်ခုလို ဖြစ်နေပါသည်။

“ဟော... စိမ်းရေ၊ ဒီမှာ ခေိုင် မိတ်ဆက်ပေးမလို့”

စိမ်း ရင်တွေ တုန်ခနဲဖြစ်သွားပါသည်။

မခိုင်နှင့်အတူ ပါလာသူ...

သူ... သူ့ကို စိမ်း တုန်တုန်ယင်ယင် ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“မခိုင်ရဲ့ ယောင်းမချောလေ မောင်မောင်ရဲ့၊ ဒီခနဲ ဧစုစပ်ပွဲ

က သူ့တို့ပွဲပေါ့၊ စိမ်း... မခိုင်ရဲ့ မောင်မောင်လွမ်းမပြေလေ... ဒါက ကိုနိုင်”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ”

ကိုနိုင်က စတင်လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

သူကလည်း ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်၍ စိမ်းကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပါသည်။

အို... သူ့လက်တွေ အေးစက်လို့ပါလား။ စိမ်းရင်ထဲမှာ တော့ နုံးချည့်နေပါသည်။

“စိမ်းက မောင်မောင်သီချင်းတွေ သိပ်ကြိုက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့... အခုလို ကျွန်တော့်ကို အားပေးတဲ့ပရိသတ်

နဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

သူ သက်သက်ရွံ့တာ၊

စကားနာထိုးလိုက်တာလေ။

စိမ်းမျက်နှာ ဘယ်လိုထားရမှန်းပင် မသိ။ ဟန်ဆောင်၍

ပြုံးပင်ပြုံးပြုလိုက်လေသလားပင်။

“ဒီည မောင်ရဲ့စိမ်းဆိုနော်... ကိုမောင်မောင်လွမ်းမပြေ”

ကိုနိုင်က ထပ်ကုန်လို့ကိုသေးသည်။

“လာ... မောင်မောင်၊ မေမေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

မခိုင်က သူ့ကိုဆွဲခေါ်သွားတော့သည်။

ကိုနိုင်က သူ့ထံကိုကြည့်ပြီး စိမ်း၏လက်ဖဝါးကို အသာအယာ ဆွဲကိုင်ကာ...

“တွေ့လား၊ တို့အစ်မအပျိုကြီး... ဟိုလူ့ကို မောင်မောင် မောင်မောင်နဲ့ ရိုးမှရိုးရဲ့လား မသိဘူး”

စိမ်း၏ အသည်းတွေအူတွေ ဖျပ်ဖျပ်ခါတုန်နေပြီထင်၏။

လှုပ်ရှားရသောစိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစား၍ မရနိုင်ပေ။

တစ်သက်တာလုံးမျှော်လင့်ရသော စိမ်း၏အချစ်ကိုပြန်လည် တွေ့ဆုံရသောပွဲက ရင်ကွဲနာကျလောက်ပါပေသည်။

စိမ်း၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူသံ၊ ပန်းကန်သံ၊ သီချင်းသံ လှုပ်ရှားမှုတွေအမျိုးမျိုးမှ သံစုံများတိုးဝင်နေသော်လည်း ဘာမှသံ ကွဲခြင်းမရှိ။

မူနီရီဝေဝါးလို့ နေပါသည်။

“ရွှေပွဲလာညီပရိသတ်များရှင်၊ ယခုဆက်လက်ဖျော်ဖြေမယ့် သူကတော့ မောင်မောင်လွမ်းပြေဖြစ်ပါတယ်”

“ဖျောင်း... ဖျောင်း... ဖျောင်း”

ဆူညံစွာတီးနေသောလက်ခုပ်သံများ တိတ်ဆိတ်သွားသော အခါ သူ့ကိုစင်မြင့်ပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

မောင်မောင်လွမ်းပြေ... တဲ့။

တကယ်ပဲ သူ့မှာ ချစ်အလွမ်းစိတ်တွေ ပြေပြေနိုင်ပါပြီကော။

အချစ်သစ်နှင့်ဘဝသစ်တည်ဆောက်နေသူကို စိမ်းအနေ နှင့် မမေ့နိုင်စွမ်းရှိသည်နှင့်အမျှ သူ့အတွက် ရင်မှာခံစားနေရသမျှ သည် ကြေကွဲမှုတွေနှင့် အတိပြီးပါသတည်း။

အချစ်ရေ...

မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ်ကွယ်...

ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ အခါခါ ထပ်မနား

သောင်းသောင်းညည်ညည်ပြောတော့...

အချစ်ရူးလို့ ကိုယ့်ကိုဆိုမလားခင်...

အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ရင်

မင်းနဲ့ ပတ်သက်ရင်

ကိုယ်ရူးပါရစေတော့ခင်...

သူ့အသံသည် ပရိသတ်အားလုံးကို ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်စွမ်း

ရှိပါသည်။

စိမ်းရဲ့နားထဲမှာ စွဲနေတဲ့သီချင်း...

စိမ်းရဲ့အသည်းမှာ စွဲလွှဲတဲ့သီချင်း...

ယခုတော့...

စိမ်း ရင်တွေကွဲအောင် လုပ်နေပြီကော။

သူကတော့ စင်မြင့်ပေါ်ကနေ အသံဝါကြီးနဲ့ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် မင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် ကိုယ်ရူးပါရစေတော့ခင်လို့ ဆိုပေမယ့် တကယ်ရူးရမ္မာက စိမ်းပါရှင်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ချစ်ခဲ့သူရေ...

စားအတူသွားအတူ အမြဲကြည့်ဖြူမယ်တဲ့...

မင်းအပြောလေးက လွမ်းလောက်ပါရဲ့...

အို... ခင်ရယ်...

ချိုပလီ မုသားသစ္စာတွေ ယုံခဲ့မိသူပါကွယ်။

ချစ်သံယောဇဉ်အမျှင်တန်းနေသရွေ့တော့

လွမ်းနေရမှာပေါ့နော်

အချစ်ရယ်... စိမ်းရယ်

လွမ်းရသူက ခေါ်နေပါတယ်...

ကြားပါရဲ့လားကွယ်...

မင်းကို ချစ်ရဲ့နို့လို့...

မင်းနဲ့ ဝေးရမှာကြောက်လွန်းလို့...

မင်းကို စိမ်းလို့ကိုယ်မခေါ်ရက်ဘူးကွယ်...

ခုတော့ စိမ်းရယ်... စိမ်းရယ်

မင်းရဲ့အသည်းတွေ စိမ်းခဲ့ပြီကော

ပစ်ပစ်ခါခါ လုပ်ခဲ့ပြီကော စိမ်းရေ...

စိမ်းရင်မှာ သောကပင်လယ်ဝေနေရပြီ။

မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်းက မျက်ရည်စတွေကို ထိန်းသိမ်းပေမယ့် ခံစားမှုစွမ်းအင်ကြီးသမျှ လွမ်းမျက်ရည်တွေ ဝေလျှံလာရပြီ။

“ချစ်သူမျက်နှာ ပွင့်ရွှေကြာကို စဉ်သာမြင်တွေ့ ကြည်မွေ့ချစ်ခြင်း ပျက်ယွင်းခဲ့ရပြီ”

“ချစ်သူရယ်ရွှင် လွင်သံဆည်းလည်း သဲကွဲမပီ ဝေးဆီဖွေးမိန့်စိတ်ပျက်ခဲ့ရပြီ”

“ချစ်သူသံသာ တေးတံတျာသည် သည်းလွှာနှလုံး ချိုမြဲဆုံးလည်း ဆိတ်သုဉ်းခဲ့ပြီ”

“မြကျွန်းမှာ မမွေးဖွားသော်လည်း စိမ်းကားသူခင်”

“မြစိမ်းနွယ်မြရည်စိမ်းသလို စိမ်းမြမြသွင် အစိမ်းဘုရင်သခင်လို့တင်စား

မြကျောက်လိုနဂိုစိမ်းတာမို့ စိမ်းရက်နိုင်အား...”

အသံ၏ကောင်းခြင်း အဆိုပါရမီထူးရှိနေခြင်းတို့ကြောင့် သူ၏ပညာရှိနှိပ်စက်ခြင်းဝယ် စိမ်းကိုနာနာကျင်ကျင်ကြီး ထိခိုက်စေပါသည်။

ဪ... ပညာသားပါလှချေလားရှင်။

ပင့်သက်ပြင်းပြင်းရှိက်၍ ခုပင်ချလိုက်တော့မလို သူ့ဆိုဟန်ကြောင့် သူသည်စင်မြင့်ပေါ်မှာတော့ တကယ်ခံစားမှုဖြင့် သနားစရာကောင်းလေသူ...။

တကယ်တမ်း ရင်ထဲမှာ လူမသိ သူမသိ ငိုရွိုက်နေသူက

စိမ်း...။

မြကျွန်းမှာ မမွေးဖွားသော်လည်း စိမ်းကားသူခင်တဲ့။ သူ့စွပ်စွဲပုံက...။

မြစိမ်းနွယ် မြရည်လိမ်းသလို စိမ်းမြမြသွင်တဲ့...။

ဪ... ဒီကနာမည်က စိမ်းနုငယ်ဆိုတော့ သူ့ပြောမယ်

ဆိုလည်း ပြောစရာ။

ဒါပေမယ့်...။

အစိမ်းဘုရင် သခင်လို့ခေါ်တင်စားရမှာက စိမ်းမဟုတ်ဘူး။

သူပါရှင်... သူပါ။

မြကျောက်လို နဂိုစိမ်းတာမို့ စိမ်းရက်နိုင်အားသူ ဘယ်သူဆိုတာလည်း သူ့အသိဆုံးပါ။

“ဟာ... တကယ်ကောင်းတဲ့ သီချင်းပဲ၊ သူ့ဆိုပုံပညာသား

ပါတယ်နော်၊ ကိုယ်ဖြင့် လွမ်းတောင်လာပြီကွာ”

ကိုခိုင်ချီကျူးသံကို စိမ်းရင်နာအသည်းနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလှိုက်ပါသည်။

ပြောရက်ပါပေကွယ်လို့ စိမ်းသူ့ကို ပြောလိုက်ချင်ပါသည်။

သူ စိမ်းတဲ့အဖြစ်ကို သူကမေ့၍ ဒီကအချစ်ရူးမလေး၊ အချစ်

ပျောက်မလေးကို အမျိုးမျိုးယိုးစွပ်ပြောဆိုရက်ပါပေချီရယ်...။

တကယ်ဆို ချီကို သိပ်ချစ်သိပ်တွယ်တာခဲ့တာတွေ မသိ

တော့ဘူးလား။

ဟောဒီ မိစိမ်းဟာ အချစ်ကြီးတဲ့မိန်းကလေး၊ လူတန်

ယောက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်ရလွန်းလို့ ရူးမတတ်ခံစားရတဲ့အကြောင်း

www.burmeseclassic.com

၁၄၆ ❀ တက္ကသိုလ်ယဉ်ယဉ်လို့

တွေ ဘယ်လိုစာဖွဲ့ပြရမှာလဲကွယ်။

ချစ်သံယောဇဉ်အမှင်တန်းနေသရွေ့ လွမ်းနေရမှာပေါ့နော်
ဆိုတဲ့သူသိချင်းက လွမ်းရမှာကြောက်လို့ စိမ်းအပေါ် ချစ်သံယောဇဉ်
တွေပြတ်ပြတ်သားသား ဖြတ်တောက်လိုက်တာလား။

ခုတော့ ချစ်ကမ္ဘာသစ်မှာ ပျော်နေတာကမင်းပါ ချိုရယ်
... မင်းပါ။

စိမ်း၏စေ့စပ်ပွဲကား စိမ်း၏ရင်ကို ခွဲလိုက်သလိုခံစားရပါ
လေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း(၂၀)

ညကပင်ပန်းနှင်းမောမူဒဏ်ကြောင့် အတော်ကလေး နေမြင့်
မှ အိပ်ရာက နိုးပါသည်။

ဒီတော့မှ မေမေ ပဲခူးပြန်ရဦးမယ်ကို သတိရကာ တပျာ
ကယာ မျက်နှာသစ်ရပါသည်။

ပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းပြီးနေသော ဒေါ်မြအေးက စိမ်းအနီး
မှာ ထိုင်ရင်းတီးတိုးညင်သာစွာ ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“သမီး... စိမ်း”

“ရှင်... မေမေ”

ဒေါ်မြအေးမျက်နှာသိပ်မကောင်းပါ။

“ညက ဟိုသူငယ်ကိုတွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ တွေ့မှာပေါ့
သမီးက မေမေထက်ပိုသိမှာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟိုသူငယ်ဆိုတာ ဇင်ချိုကို ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း စိမ်း
ချက်ချင်းနားလည်ရပါ၏။

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာ သမီးရယ်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ဒီနေ့
ညမှ သူ့ကိုတွေ့ရတယ်၊ သူကအဆိုတော်ဖြစ်နေတာကိုး၊ မေမေဖြင့်
ရင်တွေတုန်နေတာပဲ၊ ဘာတဲ့... သူ့ဆိုတဲ့ သီချင်းတစ်စုံစမ်းတဲ့
ဟုတ်လား၊ ဒီကောင်လေးသက်သက်များ လိုက်နှောင့်ယှက်တာလား
ကွယ်”

မိခင်ဖြစ်သူရင်ထဲမှ စိုးရိမ်စိတ်ကို စိမ်းဘယ်လိုဖြေဖျောက်
ရမလဲလို့ စဉ်းစားနေမိပါသည်။

“မေမေတော့ ဒီကောင်ရန်က မအေးဘူးထင်တယ်၊ ဘုရား
သိကြားမလို့ ငယ်ငယ်ကအကြောင်းတွေ ကိုခိုင်တို့သိသွားမှဖြင့်၊ သမီး
ကတော့ သွားမပြောလိုက်နဲ့နော်”

“ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မေမေရယ်၊ စိမ်းနဲ့သူ ဘာဆိုင်တာ
မှတ်လို့၊ စိမ်းက မေမေစကားနားထောင်ဖို့ ကတိပေးထားပြီးပြီပဲ၊
စိမ်းကို ယုံပါ”

“ယုံတယ် သမီး၊ ဒါပေမယ့် မေမေက မမျှော်လင့်ဘဲသူ့ကို
တွေ့ရတော့ ရင်ထဲမှာထိတ်သွားတာ မေမေသမီးဘဝကို ထိခိုက်မှာ
စိုးတာကြောင့်ပဲ၊ သူက ရန်ကုန်မှာရှိတယ်၊ အဆိုတော်တစ်ယောက်
ဖြစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ မခိုင်ရဲ့အပေါင်းအသင်းဖြစ်နေတယ်ထင်ရဲ့၊
မတတ်သာလို့ တွေ့ရတာတောင် သတိထားဆက်ဆံ၊ သမီးရဲ့ ဘဝ
သစ်ကိုစုရမယ့်အချိန်မှာ အတိတ်ကအကြောင်းတွေကြောင့် အနှောင့်
အယှက်မဖြစ်ပါစေနဲ့ သမီးလေးရယ်... ခုချိန်ထိ သမီးသူ့အပေါ်

သံယောဇဉ်ထားတုန်းပဲလား... မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ခုနေ့ သမီးနဲ့
သက်ဆိုင် တာက ကိုနိုင်၊ အဲဒါတစ်ခုပဲ ခေါင်းထဲစွဲစွဲမြဲမြဲမှတ်ထား”

“စိမ်းနားလည်ပါတယ် မေမေရယ်၊ စိမ်းရင်ထဲမှာ
ဘယ်လောက်ပဲခံစားရခံစားရ၊ မေမေတို့အလိုကျဖြစ်အောင်
နားထောင်မယ့် ဆန္ဒနဲ့ အားလုံးထိန်းသိမ်းချုပ်တည်းထားပါမယ်၊
စိမ်းဘဝမှာ စိမ်းစိတ်ချမ်းသာမှုထက် မေမေစိတ်ချမ်းသာဖို့ ဦးစားပေး
မယ့် သမီးပါ၊ စိမ်းနဲ့သူဟာ ဘာမှမဆိုင်တော့ပါဘူးဆိုတာ သိပါတယ်၊
စိမ်းကို စိတ်ချပါ၊ စိမ်းကို စိတ်ချစမ်းပါ မေမေရယ်”

စိမ်းရင်တွေပွင့်ထွက်သွားမတတ်ခံစားလိုက်ရ၍ မေမေ
ရင်မှာဖျတ်နှာငှက်တာ အားပါးတရ တနင့်တန့်ကြီး နှိုက်ငိုမိပါ
သတည်း။

အခန်း(၂၁)

အတိတ်၏ မှန်မှိုင်းပြာရီဖြစ်ရပ်များကို မေ့ပျောက်နိုင်သလောက်မေ့ပျောက်ထားပြီး အလုပ်ခွင်မှာ စိတ်ဝင်တစား အားသွန်ကြိုးပမ်းရပါသေးသည်။

အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ လွမ်းဆွတ်နေလို့ချည်းမပြီးလို့ ခံသူထားပါသည်။

ထိုအခါ နှလုံးသားကိစ္စကိုသေးဖယ်၍ အလုပ်ခွင်မှာပျော်ရွှင်ရန်ကြိုးစားလင့်ကစား ရင်တွင်းအပူမီးကင်း တငွေငွေ လောင်ကျွမ်းနေဆဲပါပင်။

စိမ်းတို့သူနာပြုဆရာမများမှာ တူသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝသော အလုပ်ဖြစ်သလို တော်ရုံတန်ရုံနှင့်တော့ သူနာပြုလုပ်ငန်းကို ကြာရှည်လုပ်ကိုင်နိုင်မည်မထင်။

ရောဂါဝေဒနာ သည်းသည်းထန်ထန်ခံစားနေရသူများ၊ ရောဂါကြောင့် စိတ်ဓာတ်ညိုငယ်သနားစဖွယ် လူနာများကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမည့်သူများအဖြစ် သူနာပြုလုပ်ငန်းကို စိမ်း ဂုဏ်ယူပါသည်။

လူနာ၏ကျန်းမာရေးမှာ ဆရာဝန်သည်သာ အရေးကြီးသည် မဟုတ်။ စိမ်းတို့သူနာပြုများလည်း အရေးပါအရာရောက်သော အဓိကအခန်းမှ ပါဝင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟွန်း... မောလိုက်တာကွာ”
“အေမနေနဲ့ မိရွှေစိမ်း၊ ရွှင်လူရောက်နေတယ်”
“ဟင်... သူ့ရောက်နေတယ်”

“ရွှင်လူ” ဆိုတည်းက ဘယ်သူ့ကိုပြောတယ်ဆိုတာ သိပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ပစ္စည်းများ ကယာကယာသိမ်း၍ ဆေးရုံပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်နှင့် စိမ်းလာမည်လမ်းကို တဖျော်ဖျော်ရှိနေတဲ့ ကိုနိုင်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ကိုနိုင်ကိုတွေ့တာနှင့် စိမ်းရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုလက်လွတ် ဆုံးရှုံးရသလို ကြေကြေကွဲကွဲ ခံစားလိုက်ရပါသည်။

“စိမ်းတို့ တွေ့ချင်လွန်းလို့ ဒီကိုလိုက်လာတာ”
“အဆောင်ကနေ စောင့်ရှောက်ပေါ့ ကိုနိုင်ရယ်”
“ဟင်အင်းကွာ... မစောင့်နိုင်လွန်းလို့ပေါ့”

သူတို့ စိမ်း ဒါပဲပြောနိုင်ပါ၏။ အဆောင်ကနေ စောင့်ပါဆိုတာပဲပေါ့။

မလာနဲ့။

စိမ်းဆီကို လာမတွေ့ပါနဲ့လို့ ပြောပိုင်ခွင့်ပင် မရှိပါ။

သူနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။

သူ့လာချင်လာမှာပေါ့။

စိမ်းသူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ ချွန်းတင်နေသော သူ့
အကြည့်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရပြီး ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲခုန် သွားပါသည်။

သူ စိမ်းလက်ထဲက ခြင်းတောင်းကလေးကို အတင်းဆွဲယူပြီး

စိမ်းနှင့်တွဲကာ အဆောင်သို့ လျှောက်လိုက်လာပါသည်။

“စနေနေ့မှာ စိမ်းအော့ပဲရတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုနိုင်”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်နဲ့ လျှောက်လည်ရအောင်”

“ပဲခူးပြန်...”

“တော်... တော့? ပဲခူးပြန်မလို့ဆိုတဲ့စကားရပ်၊ ပဲခူးကို
ဆန်းဒေးမှပြန်၊ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ တော့နပ်ပြီလား”

ငြင်းစရာအကြောင်းမဟုတ်၍ စိမ်းခေါင်းညိတ်ပြုရပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကတို့ယုံကို တစ်ဝက်ပိုင်ဆိုင်ပြီပဲ။

အခန်း(၂၂)

သူ၏ပထမဆုံးအစီအစဉ်က ဘုရားဖူးမယ်တဲ့။

ရေစပ်ပြီးသည့်အမှတ်တရအဖြစ် ကိုနိုင်က စိမ်းနှင့်အတူ
ဘုရားဖူးခြင်းလို့ ပြောပါသည်။

နောင်တစ်သက်ဝတ်လုံး ဘုရားသွားကျောင်းတက်လုပ်ရ
မည့် ဇနီးမောင်နှံလောင်း၏ပဏာမ ဘုရားဖူးခြင်းဆိုပါတော့။

ရွှေတိဂုံ၊ ကမ္ဘာအေး၊ ကျောက်တော်ကြီး၊ အာလိန်ငါးဆင့်
အစရှိသော ဘုရားများဖူးပြီး နံနက်စာကို ရှမ်းကန်မှာစားဖြစ်ကြ
သည်။

နေ့လယ်သူ့အိမ်မှာ ပြန်နားသည်။ တိရစ္ဆာန်ရုံ သွားမလား
လို့ မေးပါသေးသည်။

မနက်က ဘုရားစုံထူးခဲ့ရသဖြင့် ပင်ပန်းနေ၍ စိမ်းက

ငြင်းလိုက်ပါသည်။

“တိရစ္ဆာန်ရုံဆိုတာ ဒီအချိန်သွားရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ် တို့ သားတွေသမီးတွေနဲ့ကုမ္ပဏီနော်... နော်”

လို့ပြောပြီး၊ ကိုနိုင်သူ့အဖေ့နှင့် သူ တဖားဖားအော်ရယ် နေပြန်သည်။

စိမ်းမှာလည်း ရှက်သွေးလေးမစို့ပေမယ့် မှတ်လွှာချ၍ ငြိမ်နေ ပါမိသည်။

“ရုပ်ရှင်လေး ဘာလေးကြည့်ပါလား”

မခိုင်က ပြောသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ စိမ်း”

“စိမ်းဘယ်မှ မသွားချင်ဘူး၊ မခိုင်”

“ဟုတ်တယ်၊ စိမ်းပင်ပန်းနေပြီ၊ အိမ်မှာပဲ နားတော့နော်၊ မနက်ဖြန် စိမ်းကို ပဲခူးလိုက်ပို့ပေးရမယ်”

“ဒါဆို မခိုင်ရဲ့ကားယူသွားမယ်ပေါ့... ဟုတ်လား”

“မခိုင် သွားစရာရှိလား”

“မရှိပါဘူး၊ ယူသွားပါ၊ မေမေကားနဲ့မေမေ အလှူသွားမှာ”

“မခိုင် အဆက်ကြီးကော လာမယ်မဟုတ်လား”

“အို... ဟဲ့၊ မောင်လေး”

ရှင်ယွန်းခိုင် ဒါပဲပြောပြီး ထွက်သွားသည်။

“တွေ့လား အပျိုကြီးရှက်သွားပြီ၊ ကိုယ်တို့အစ်မအပျိုကြီး လည်း တစ်သက်လုံး လင်မယူတော့ဘူးလို့လို့နဲ့ ခုတော့ မခိုးတော့ဘူး စိမ်းရဲ့၊ အဆိုတော် မောင်မောင်လွမ်းပြေနဲ့ ပြေလည်နေပြီလေ”

စိမ်းသိပြီးသော အကြောင်းအရာတစ်ခုကို သူက တစ်ခု တကြ ပြောပြနေလေသည်။

“မေမေ့ကို ပြောပြနေတာ ကိုယ်သေချာကြားလို့ပြောတာ၊ မေမေက သိပ်တော့ သဘောမတူဘူး၊ ဒါမေမယ့် မေမေက သားသမီး စိတ်ချမ်းသာပို့ ဦးစားပေးတတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်တို့ထက်အရင် သူတို့ ကိစ္စများစောနေလား မသိဘူး၊ ကိုယ်တကွာ စိမ်း စိတ်ချမ်းပါစေ ဆိုပြီး လိုက်လျောရတာ၊ တကယ်တော့ခုပ် ခိုးပြေးလက်ထပ်လိုက် ချင်ပြီ”

ကိုနိုင်ပြောပြောဆိုဆို စိမ်းပဲခူးကိုဖက်၍ ရုတ်တရက် စိမ်း ပါးတိုနမ်းရွိုက်လိုက်ပါသည်။

“အို... ကိုနိုင်”

စိမ်းရှက်လန့်တကြား အော်လိုက်ပုံကို သူကပြုံးထေ့ထေ့လုပ် ကြည့်နေသည်။

“ဘာလဲ မကြိုက်ဘူးလား၊ စိမ်းကလည်းကွာ၊ ကိုယ်က ချစ်လို့နမ်းတာပဲဟာ”

သူ စိမ်းပါးလေးကို မနာအောင်ညင်ညင်သာသာ လိမ်ဆွဲ ရင်း ငြောလိုက်ပါသည်။

“စိမ်းမကြိုက်ပေမယ့်... ကိုယ်ကမနမ်းဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ သိပ်ချစ်တော့ သိပ်နမ်းချင်တာပဲ”

သူ့အပြောများ ရှက်စရာလို့ စိမ်း ခံစားမိပါသည်။

“မရှုတ်ပါနဲ့ကွာ၊ လင်မယားထဲ ကရှက်ကုန်၊ သမီးရည်းစား တဝမှာ အချစ်ကုန်တဲ့”

“ဒါသမီးရည်းစားမှ မဟုတ်ဘဲရှင်”

“ဟင်... ဒါဖြင့်ဘာလဲ၊ လင်မယားလား”

“မဟုတ်တာတွေပြောမနေပါနဲ့၊ ကိုနိုင်နဲ့စိမ်းဟာ လူကြီးတွေ သဘောတူစေ့စပ်ထားတာပဲရှိသေးတယ်၊ တကယ် သမီးရည်းစားလည်း မဟုတ်ဘူး”

ကိုနိုင် မျက်နှာဖျက်သွားပါသည်။

စိမ်းစကားမှားသွားပြီလို့ သိပေမယ့် ဒီလိုပြောလိုက်ရတာကိုပဲ ကျေနပ်သလိုလို။ သူ့ကို ဘာကြောင့် ဆန့်ကျင်ပြီး တပ်စိုးကပ်ပဲ ပြောချင်နေရပါလိမ့်နော်။

တကယ်ဆို သူ့အကြိုက်အလိုက်သင့် ပြန်ပြောဖို့မတောင်းပါလား။

တစ်နေ့ယူကြရမယ့် လူတွေပဲ။

“လူကြီးတွေပေးစားလို့သာ ယူရမယ်လို့သဘောထားတယ်ပေါ့လေ၊ စိမ်း ဟုတ်လား၊ အေးပေါ့လေ... ကိုယ်က ချစ်ရတဲ့သူဆိုတော့ အစစအရာရာ စိမ်းကို အနှိုးပေးရမှာပဲ၊ ဘာတဲ့... ဟိုစကားကြိုက်မရက် ငတ်မရက်ဆိုတာလို စိမ်း ဘယ်လိုပဲငြင်းငြင်း ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်ဇနီးလောင်းဆိုပေမယ့် အတင်းလိုက်ပြီး ချစ်စကားပြောရမှာပဲ၊ စိမ်းကို သိပ်ချစ်တယ်၊ အရမ်းကို ချစ်တယ်၊ ကဲ... ”

ဟောလုပ်ပြန်ပြီ။

သူက စိမ်းကိုရင်ခွင်ထဲအတင်းဆွဲပွေ့ပြီး ဘယ်ပြန်ညာပြန် မနားတမ်း အကြမ်းဖက်လို့ နမ်းရှုံ့နေပြန်သည်။

ရုတ်တရက်တော့ ကြောင်စီစီနှင့် သူပြုသမျှနုနုပြီးမှ စိမ်း

သတိပြန်ဝင်လာကာ သူ့ကို တွန်းမယ်လိုက်သည်။

“ကိုနိုင်... နော်”

သူ လွှတ်ပေးပါသည်။

ပြီးတော့ စိမ်းမျက်လုံးထဲ စိုက်ကြည့်၍...

“စိတ်ဆိုးသလား... စိမ်း”

သိပ်စိတ်ဆိုးတယ်၊ ရှင့်ကို ပါးရိုက်ချင်တယ်လို့ ပြန်ပြောဖို့ စိတ်ကူးပြီးမှ စိမ်းကြမ်းပြင်ကို ဝေးကြည့်၍...

“အဲဒီလို အကြမ်းပတမ်းလုပ်တာမျိုး စိမ်း သိပ်မုန်းတယ်၊

သူ့မျှားတွေတွေ့သွားရင်လည်း မကောင်းဘူး”

“ဘယ်သူတွေ တွေ့မှာလဲ”

“အိမ်ကလူတွေပေါ့”

“ဟား... ဟား... ဟား... စိတ်ချ၊ ဘယ်သူမှ တက်မလာဘူး၊ တမင်တောင် ရှောင်ပေးနေကြတဲ့ဟာ၊ စိမ်းရယ် ရိုးလည်း နိုးပါတော့၊ သူ့မျှားတွေ တွေ့မှာစိုးလို့ ဟုတ်လား၊ ကိုယ် နမ်းတာကိုတော့ စိတ်မဆိုးဘူးပေါ့”

စိမ်းသူ့ကိုကြည့် လိုက်ပါသည်။

ကရုဏာရေကြည်စေ့ဝေ့လည်နေသော သူ့မျက်လုံးများသည် စိမ်းရင်တိုနွေးနွေးထွေးထွေးရှိပါစေသော်လည်း စိမ်း ဘာကိုဝမ်းနည်းမှန်းမသိဘဲ ငိုချင်နေပါသည်။

“ကိုနိုင်နဲ့စိမ်းဟာ တစ်နေ့အကြင်လင်မယားဖြစ်ကြမှာပါ၊

ဒါပေမယ့် ခုနေခါတော့ စိမ်း... စိမ်း”

“ဟောဗျာ... ငိုနေတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

www.burmeseclassic.com

၁၅၈ တက္ကသိုလ်ယဉ်ယဉ်လဲ

စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွာ၊ ကိုယ်တော့ စိမ်း ပျော်ပါစေဆိုပြီး အတူတူသွားလည်ပတ်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့တာ၊ နောက် စိမ်းမကြိုက်ရင် ကိုယ်မနမ်းတော့ပါဘူး”

သူ့ဘက်က ချောတော့လည်း စိမ်း စိတ်တွေအလိုလို လျော့လာသည်။

“ကိုနိုင်နမ်းလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် စိမ်း ရင်ထဲမှာ ခံစားရတယ်သိလား၊ တစ်ခုခု ဝမ်းနည်းသလိုလိုနဲ့”

“ဟာ... ဒါဆို စိမ်းရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားနေတာ ကိုယ့်ကို ချစ်လို့ပေါ့ ကြည့်စမ်း... ဒေါ်စိမ်းနုငယ်... ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူး၊ မချစ်ဘူးနဲ့၊ ဟား... ဟား အညာမိပြီကွာ”

သူထပ်၍ နမ်းပြန်သည်။

ဪ... ထိုနေ့က အနမ်းမိုးတွေချည်း ဆက်တိုက်ရွာ၍ အနမ်းသံသရာကြားထဲ စိမ်းဝဲလည်နေရပါပြီရှင်။

အခန်း(၂၃)

ကိုနိုင်ကြောင့် စိမ်းပဲခူးသို့ မှန်မှန်မပြန်ဖြစ်တော့ပါရှင်။ စိမ်းမေမေကလည်း စိမ်းအတွက် စိတ်အေးရသလိုဖြစ်တာ အေးအေးဆေးဆေးတရားအေးထုတ်မည်ဆိုပြီး စစ်ကိုင်းသို့ ဘုရားဖူးခရီးရင်ရှည်ထွက်နေသောကြောင့်၊ စိမ်း အလုပ်နားရက်များတွင် ကိုနိုင်တို့အိမ်တွင်သာ အချိန်ကုန်လျက်ရှိပါသည်။

စိမ်း မသွားဘူးဆို၍လည်း မရပါ။ ကိုနိုင် အမြဲလာခေါ်နေသည် မဟုတ်လား။

စိမ်းနှင့်အတူတူ၍ သွားလာနေရသည်ကို သူပျော်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူ့အိမ်ကလည်း သူ့အတွက် ကျေနပ်နေကြပါသည်။

စိမ်းကမူ ကိုနိုင်တယုတယ ပြုစုဆက်ဆံပုံများကို ကျေနပ်မိသလိုဖြစ်သော်လည်း အလွန်အမင်း ပျော်ရွှင်ခြင်း မဖြစ်မိပါ။

www.burmeseclassic.com

ရင်ထဲမှာ တာသသခံစားနေရသော ချစ်ဝေဒနာပွဲမီးတား တမြေ့မြေ့လောင်ကျွမ်းနေဆဲ မဟုတ်လား။

ငယ်ငယ်တုန်းက ချစ်ခေ့ဝင်ကို လွမ်းမောတမ်းတဆဲရှိလှ သော စိမ်း၏ချစ်စိတ်ခိုင်မြဲမှုသည် စိမ်းအသည်းတွေကဲ့ကြောက်နီ အောင် ဖန်တီးနေသလိုရှိပါတော့သည်ရှင်။

ပို၍ခံစားရသည်ကတော့ ဝမ်းသွေကို မကြာခဏဆိုသလို မတွေ့ချင် မမြင်ချင်ပါမှ တွေ့မြင်နေလျက်သား ဖြစ်နေခြင်းပင်။

တချိန်က စွဲစွဲလန်းလန်းချစ်ခဲ့ရသူ၊ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝ ချစ်သူငယ်ချင်းလို စိတ်တူကိုယ်တူ တွယ်တာသံယောဇဉ်ထားလာရာမှ မေတ္တာတွေ အလွန်အကျွံပိုကာ ချစ်သူများအထိ ကျွမ်းချစ်ရပါတဲ့ ငယ်ကျွမ်းချစ်သူ သူ့ကို စိမ်းရင်မှာထာဝစဉ် ငြီးငွေ့တမ်းတလွမ်းမော နေဆဲပါ။

ချစ်သူအတွက် တသက်သက်ရင်မှာခံစားနေရတဲ့ စိမ်း။ ချစ်သူမျက်နှာကို ထာဝစဉ်မြင်ချင်တွေ့ချင် မနေဘဲရှိပါ့ မလားရှင်။

ဒါပေမယ့်လေ... .

မကောင်းလှတဲ့ ကံကြမ္မာကြောင့် စိမ်းတို့ အတိတ်ဟောင်းကို မမေ့ချင်ဘဲ မေ့ထားရတော့မည်။

မဆုံစည်းနိုင်သော အချစ်မျိုးပြိုင်မှာ လျှောက်လှမ်းနေကြရ တဲ့ လူသားနှစ်ဦးမှာဖြင့် ကိုယ့်ဘဝခရီးလမ်းကို ကိုယ့်ခရီးဖော်နှင့် ဆက်လျှောက်ကြရမည့် တာဝန်ဝတ္တရားတွေ ကိုယ်စီနှင့်ပါ။

မလွမ်းသာ မလွမ်းဝံ့တဲ့ ဘဝမှာတောင် စိမ်းခမျာ သူ့ကို

ရင်နာနာနှင့် တမ်းတမိပါသေးသည်။

ချစ်ရသူနှင့် ပေါင်းပါရစေဆိုတဲ့ဆုကို အခါခါတောင်းဆိုခဲ့ သော်လည်း ဘဝအကျိုးပေးနဲ့နဲ့မှာ ဆုတောင်းမပြည့် အကျိုးမပေးရှာ လေသော စိမ်းဘဝတို့ပင် အသည်းနာနာနှင့် ယူကျုံးမရဖြစ်ရပါသည်။

သူ့အတွက်... .

ငယ်ချစ်အတွက် ရင်ထဲမှာ မချီတင်ကဲ အလွမ်းဝေဒနာကို ဆွဲပုန်းလှူမသိအောင် တစ်ယောက်တည်း ကြိုတင်မှိတ်ခံစားနိုင်ပါသော် လည်း သူ့တို့ရုတ်တရက် အမှတ်မထင် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဆုံလိုက် ရပါလျှင် တစ်ကိုယ်လုံးဆတ်ဆတ်တုန် ဖျပ်ဖျပ်ခါအောင်ပင် လှုပ်ရှား ရလွန်းပါသည်။

ဣန္ဒြေဆည်မရအောင် ပင်ပန်းမှုများနှင့် ပျက်ရည်များက တာတကျိုး၍ ကျလာသလို အတုန်လျင်မြန်စွာ စီးကျမတတ်ဖြစ်ရပါ သည်။

ထိုသို့သောအဖြစ်ဆိုးကို ချပ်တည်းတားဆီး၍မရသည့် စိမ်း နီရင်သည် မည်မှနာကျင်ပါဦးနည်း။

စဉ်းစားကာ တွေးဆကြည့်ပါတော့ရှင်။

ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခတ်နေသောဝေဒနာကို မျက်လုံးမှာ အရိပ် ပထင်အောင် ကြိုးစားရသည်မှာ ပင်ပန်းပါတီကွယ်။

ဪ... သူနဲ့ကိုယ်သာမှမဆိုင်တော့ပါဘူး။ ကိုယ့်မှာ လည်း ရည်ရွယ်ထားသူနှင့်။

သူ့မှာလည်း ချစ်ခရီးဖော်နှင့်ဟူ၍ တွေးဆပါသော်လည်း... မြေသာ။

www.burmeseclassic.com

ထိုနေ့အဖြစ်ကို ကြည့်ပါဦး။

ထုံးစံအတိုင်း တနင်္ဂနွေအားရက်မို့ စိမ်း မနတ်စောစောကလဲ ကိုနိုင်အိမ်ရောက်ခဲ့ပါ၏။

အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲချက်စားမည်ဟုသော အစီအစဉ်လည်းမို့ နေသဖြင့် စိမ်း မီးဖိုထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေရပြန်ပါသည်။

စိမ်းအနားမှာလာ၍ ဟိုစင်စပ်ဒီစင်စပ် ဝင်ပါနေတတ်သော ကိုနိုင်ကို မျက်စိအေးနားအေးအောင် စာသွားကျက်နေပါ။ ချက်ပြုစု စားဖို့အခေါ်လွတ်မယ်ဟူ၍ ချောမောနှစ်သိမ့်ပြီးမှ သွတ်လို့က်ရပါ သည်။

“ဖိုးနိုင်... ဖိုးနိုင်၊ အတော်တဲပိုတဲ့ကောင်း၊ ဒီနှစ်ယောက် ကြားထဲ ငါအဖျိုကြီးနေရထိုင်ရ အတော်ခက်တာပဲ၊ ကြာတော့ မျက်စိ နောက်လာပြီဟေ့၊ ငါလည်း လစ်အရင်ယူမှ အေးမယ်”

ရှင်ယွန်းခိုင် ပြောလိုက်ပုံကြီးကြောင့် မီးဖိုခေါင်းထဲကလူများ ခွက်ထိုးခွက်လန်ပင် ရယ်နေကြပါသည်။

မရယ်နိုင်တာက စိမ်း။

“သိပါတယ်၊ မခိုင်ကတွေ့နေမှကိုး၊ ဟဲ... ဟဲ... ယူခင် လည်း မြန်မြန်ယူကြဉ်၊ နို့မို့ ဒီကောင်မျက်စိထဲ အမြင်မတော်တာတွေ တွေ့နေရတာ၊ နှမလင်နေမောင်ဖင်ကြိမ်းတဲ့”

“ခွေးကောင် ဖိုးနိုင် ဖင်ကြိမ်းဦး”

ရှင်ယွန်းခိုင်တွေ့ကရာနှင့် ကောက်ပေါက်မည်လုပ်နေသော ကြောင့်၊ ကိုနိုင်မီးဖိုခန်းမှ ပြေးထွက်သွားပါတော့သည်။

“တွေ့လား စိမ်း၊ အနိုင် အရှက်မရှိမျက်နှာပြောင်တဲ့ကောင်၊

ဟိုကလာရင် သူ့မှာ ကြွေကြွေခရ၊ တော့ကံကျောရေပက်ထားတဲ့ မျက်နှာနဲ့ မခိုင်ဖြင့် သူ့အစားရှက်လိုက်တာ၊ မောင်မောင်က သူ့နဲ့တူ တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအိမ်ကို လိုက်လာရတာ မခိုင် အိမ်သားတွေကို မျက်နှာပူသတဲ့၊ မလွဲသာလို့လာရတာ၊ မခိုင်က သူ့ကို မေမေတို့နဲ့ ရင်းနှီးအောင်လို့ အထင်းလာခိုင်းနေတာ”

မခိုင်ပြောသည် မောင်မောင်သည် စိမ်း၏ ဇင်ချိုပေပို့ စိမ်း အပိုမျက်လုံးအေးနှင့် မျက်နှာတို့ ပြုံးယောင်ယောင်လုပ်၍ နားထောင် နေရပါသည်။

“ကဲ... ကိုနိုင်လည်း မီးဖိုချောင်ထဲ မလာတော့ဘူး၊ မခိုင် လည်းသွားချင်သွားလေ၊ စိမ်း အသားချက်လိုက်ပါမယ်၊ မကြည်စိန်တို့ အလှတို့အားလုံး အဆင်သင့်လုပ်ပေးထားတာပဲ”

တစ်ခါမှ မီးဖိုချောင်မဝင်ဖူးသော ရှင်ယွန်းခိုင်ကို စိမ်း ဤသို့ပြော၍ လှက်လိုက်ပါသည်။

“ဝါဖြင့်လည်း မခိုင်ရေချိုးဖို့မယ်နော် စိမ်း”

ဝမ်းသာအားရ ကော့နှပ်ခွာပင် ရှင်ယွန်းခိုင်ထွက်သွားမှ စိမ်း အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲဟင်းရည်ကို ဝတင်ချက်ပါသည်။

ခေါက်ဆွဲအဆင်သင့်ဖြစ်လျှင် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ လေးဆင့် ချိုင့်နှင့်ထည့်၍ ဒေါ်မမခင်က သွားပို့ပါသည်။

စိမ်းရေချိုးရန်အပေါ်ထက်လာချိန်တွင် ရှင်ယွန်းခိုင် တစ်ယောက်ကျော့နေအောင် အလှပြင်ပြီးသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ရှင်ယွန်းခိုင်အိမ်အနားထဲရှိ ရေချိုးခန်းမှာပင် ရေချိုးလိမ့်မည် သည်။

www.burmeseclassic.com

ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးလိမ်းပြင်ဆင်နေဆဲ ကိုနိုင် အခန်းဝမှာ လာရပ်သည်။

“ဟေး... ခုထိ မငြိုးသေးဘူးလားကွ”

စိမ်း ရှက်လန့်တကြား သူ့ကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာသုတ်ပဝါ ကိုယ်ပေါ်တင်လိုက်ပါသည်။ ကိုနိုင်က ပြုံးထေ့ထေ့လုပ်နေသည်။

“အဝတ်အစားလဲရုံပဲ ကိုနိုင်ရေ အောက်ကသွားစောင့်နေလေ”

“ဟင့်အင်း... ဒီကပဲ စောင့်မယ်”

“ဟာ... ကိုနိုင်ကလည်း ရှိခိုးပါရဲ့ အပြင်ထွက်ပါ... ရှင့်”
သူ မလှုပ်မယှတ်ရပ်နေပြန်ပါသဖြင့် စိမ်းငိုခဲ့မဲ့ မျက်နှာထား နှင့်...

“ကိုနိုင်နော်၊ အဲဒီလို မဆိုးနဲ့၊ စိမ်းငိုလိုက်မှာ နောက်တော့ သာ စိမ်းအပြစ်မပြောနဲ့၊ စိမ်းဘယ်တော့မှ ဒီဒီမိကို မလာတော့ဘူး”

“ငိုတော့ မငိုလိုက်ပါနဲ့ မိရွှေခိုင်းရယ်၊ ကျွန်တော် အောက်က သွားစောင့်နေပါမယ်၊ တကယ့် သူ့စိမ်းတွေကျလို့၊ ရုတ်တတ်နေ လိုက်တာ မြန်မြန်လုပ်နော်”

တော်ပါသေးရဲ့။

တစ်ခွက်ထိုးလုပ်တတ်သည့်ပုံစံရှိသော်လည်း စိမ်း၏ ဇာတ်လိုက်ကြီး ကိုနိုင်က သည်လိုပြောစကား နားထောင်တတ်သူ လည်းဖြစ်ပါသည်။

စိမ်းက သနပ်ခါးခြေကြမ်းမျက်နှာတို့ တို့ပတ်ခိုက်ပြီး ဘလောက် ရုပ်အင်္ကျီပွလေးကို ကောက်စွပ်လိုက်ပါသည်။

ဆံပင်များပြန့်ချက်ကာ ဘီးနှင့် တစ်ချက်နှစ်ချက်မျှ ပြီးသင်ပြီး ထဘီလဲကာ အောက်သို့ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

လှေကားရင်းမှာ စောင့်နေသောကိုနိုင် စိမ်းလက်ကိုဆွဲခေါ်ကာ နှာခေါင်းကို ရှုံ့ချည်ပွချည်လုပ်နေပါသဖြင့်...

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သနပ်ခါးနဲ့လေးက မွေးနေတာပဲ၊ မှန်းစမ်း... ဟောဒီ ပါးတ ထင်တယ်”

“အို... ကိုနိုင်”

စိမ်း ဖျက်ခနဲရုန်းထွက်လိုက်ပြီး ထမင်းစားခန်းသို့ ပြေးဝင် လာခဲ့ပါသည်။

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဧည့်ခန်းမှာနေ၍ မခိုင်လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့် လိုက်စဉ်ပင်...

“ဟင်... သူ... သူရောက်နေပါလား”

မခိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေသော ဇင်ချိုကို မမျှော် လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရ၍ စိမ်းရင်များတုန်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။

တို့နိုင်ပြုံးစိစိနှင့် စိမ်းအနားလာထိုင်ပါသဖြင့် သူစားရန် အတွက် အုန်းခိုခေါက်ဆွဲပန်းကနဲ ပြင်ပေးနေမိပါသည်။

ဧည့်ခန်းနှင့် ထမင်းစားခန်းသည် တစ်ဆက်တည်းလိုဖြစ်နေ ၍ ဇင်ချို ထိုင်သောနေရာမှ စိမ်း ရှိရာနေရာကို တန်းခနဲမြင်နေရပါ သည်။

ကိုနိုင် စိမ်းလက်ကို ဖျက်ခနဲဆွဲ၍ နမ်းလိုက်ပါသည်။ ဒီလူ

www.burmeseclassic.com

အဖြစ်သည်းနေပုံကြောင့် စိမ်း၊ ဝိတ်ညစ်ရပါလေပြီ။
 “စိမ်းတွေ့လား၊ မခိုင်အဆင်ကြီး ရောက်နေတယ်”
 ကိုခိုင်တီးတီးပြောလိုက်သဖြင့် စိမ်းက လင်ချီရီကို ဖုတ်ခနဲ
 လှမ်းကြည့်မိပြန်သည်။
 လင်ချီနှင့် မခိုင်လည်း စိမ်းတို့ဆီသို့ကြည့်နေသဖြင့် အကြည့်
 ချင်းဆုံမိပါသည်။
 အထူးသဖြင့် လင်ချီ၏ စိန်စိန်ကြော့ခိုက်ကြည့်နေပုံသည် စိမ်း
 ရင်ဖျပ်ဖျပ်ခနဲမတတ် လှုပ်ရှားစွာ ခံစားလိုက်ရပါသည်။
 “စိမ်းရေ... မောင်မောင်ဖို့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကျွေးရအောင်
 လုပ်ပါဦးကွယ်”
 ဒီအပျိုကြီးသည် သူ့မောင်မောင်ကို ချိန်းဆို့ထားသဖြင့်
 မနက်က စိမ်းတို့အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲချက်ရာမှာ ကနဲလန့်ကနဲလန့်ပါဝင်
 နေကြောင်း ယခုမှရိပ်မိသည်။ ယခုလည်း နို့မိုးတွေအပြည့်နှင့်
 ဧည့်ခန်းထဲမှာ ချစ်သူကို ဧည့်ခံနေပေပြီ။
 စိမ်းအုန်းနို့ခေါက်ဆွဲပန်းကန်နှင့် ဟင်းရည်ပန်းကန်ကို
 လင်ပန်းတစ်ချပ်တွင် သပ်ရပ်ခွာငြင်၍ သူတို့ထိုင်နေရာသို့ သူ့ဘူး
 ပေးလိုက်ပါသည်။
 သူ စိမ်းကို မော့ကြည့်သည်။
 “အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲက စိမ်းကိုယ်တိုင်ချက်ထားတာလေ၊ မခိုင်
 ယောင်းမက အချက်အမြတ်ကောင်း”
 မခိုင်ကတော့ လင်ချီနှင့် စိမ်း မည်သို့ပတ်သက်ခဲ့မှန်း မသိရာ
 သူမို့ စကားတွေ ရယ်ရွှန်းပတ်ရွှန်းပြောကာ သူ့စားဖို့အတွက်

မုန့်ပန်းကန်ထဲ ဟင်းရည်ဆမ်းပေးနေသည်။
 သူနှင့် စိမ်း အကြည့်ချင်းဆုံမိကြခိုက် သူ့မျက်လုံးများထဲမှ
 အမိပွယ်ကို စိမ်းရှာဖွေကြည့်မိပါသည်။
 “အလှူရှင်မှန်းသိအောင် မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြမနေပါနဲ့
 စိမ်းရယ်၊ ဒါစိမ်းရဲ့အိမ်မှန်းသိပါတယ်” လို့များ ခနဲတုံတဲ့ စကားတွေ
 ရင်မှာဆို့နေမလား။
 “မင်းဦး အရှက်မရှိ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ငါ့ရှေ့လာပုံ
 သေးတယ်နော်၊ ဒီမှာ စိမ်းနုလေး၊ မင်းတင် သူဌေးသားကို ယူနိုင်တာ
 မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်လည်း သူဌေးမကြီးကို အပိုင်ချိုင်ပြနိုင်တယ်ဗျ” လို့
 မခဲချင်စကားတွေ ပြောနေလေမလား။
 “ငယ်က သံယောဇဉ်တွေတိုမေလို့ ကိုယ့်ကို ငယ်စာရင်းက
 ဖျက်လိုက်ပြီလား၊ စိမ်းရယ်” လို့ ကြေကွဲသံနှင့် သူ့လည်းနေရှာမလား။
 ထွေပြားသော အနက်အမိပွယ်အကျယ်အဝန်းများစွာနှင့်
 သူ့အကြည့်ကို စိမ်းနားမလည်နိုင်ပါသော်လည်း စိမ်း၏ မျက်ဝန်းညိုညို
 များတွင်...
 “စိမ်းကို ဝှင့်လွတ်ပါ ချီရယ်၊ စိမ်းဟာ သစ္စာရှိတဲ့ မိန်းကလေး
 အဖြစ် ငယ်ချစ်ကိုစောင့်မြှင့်နေခဲ့ပေမယ့် မဆုံစည်းနိုင်တဲ့ ကံကြမ္မာ
 ကြောင့် တို့များသေးတာရမယ့်အဖြစ်နဲ့ ကံကြံ့ရတောင် ဘယ်သူ့အပေါ်
 မှ အဖြစ်မမြင်ဘဲ မောင်နှမအချစ်၊ သူငယ်ချင်းအချစ်နဲ့ ချစ်ခင်ပြီး
 နေကြရအောင်ပါကွယ်” လို့ တောင်းပန်းစကားဆိုနေကြောင်း မျက်
 နက်ဝန်းများမှတစ်ဆင့် သူ့ကိုပြောကြားခဲ့ပါသည်။
 စိမ်းထမင်းစားပွဲသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“စိမ်းရေ... ကိုယ့်အတွက်ရော”

ကိုနိုင်အတွက် ခေါက်ဆွဲပြင်ပေးရပြန်သည်။

“ဟ... ကိုယ့်ဖာသာမစားချင်ဘူး စိမ်းရော အရင်တုန်းက လို့ ကိုယ့်ကိုခွဲပေးပါလား”

“အရင်က မျက်စိဒဏ်ရာကြီးနဲ့ကိုး”

“အဲသလို သဘောထားပြီးခဏ္ဍား”

အရေးထဲ အယုယခံချင်နေသော ကိုနိုင်က တစ်မျိုး။

သူ့ဆန္ဒအတိုင်း သူ့ကိုခေါက်ဆွဲတစ်စွန်းခွဲ ကျွေးမိပါသည်။

“အင်း... အယုအယ အဖြူအစု ကြိုက်တဲ့အိုးနိုင်နဲ့မှ သူ့နာဖြူ ဆရာမလာတွေ့နေတာကိုး။ လိုက်လံလိုက်ပါ”

ညှော်ခန်းမှနေ၍ ကိုနိုင်နဲ့ ဆိုးဆိုးပုံကို ကြည့်နေသော ရှင်ယွန်းခိုင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စိမ်း ရှက်အမ်းအမ်းလေးဖြစ်ကာ မျက်လွှာချပြီး နေလိုက်ပါသည်။

သူလည်း ကြည့်နေပါသည်။

“ဒါကတော့ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့တိုက်ဖြစ်တာ မခိုင်ရ၊ မနာလို စရာ ဟဟတ်ပါဘူးနော်၊ ဒီလိုအဖြူအစုခံချင်လို့ သူနာပြုဆရာမကို ရွေးထားတာပါနော်၊ ဟဲ... ဟဲ”

သူတို့ချင်း ပျော်စရာအဖြစ် နောက်ပြောင်နေသော စကားများသည် စိမ်းအသည်းနှလုံးကိုအင်နှင့်ဆွ့သကဲ့သို့ နာနာကျင်ကျင် ဝေဒနာများခံစားနေရပါလား။

လင်ချို၏ အကြည့်မျက်ဝန်းနှင့် တင်းတင်းစေ့ထားသော

နှုတ်ခမ်းအစုံသည် စိမ်းကို ကဲ့ရဲ့မြစ်တင်တောင်းများဆိုချင်နေပါလား သေး။

“သိပ်လည်တဲ့မိန်းမ၊ တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့မိန်းမ၊ မျက်နှာ များတဲ့မိန်းမ၊ ရည်းစားဟောင်းရှေ့ အသစ်တစ်ယောက်နဲ့ ကလူ တို့စယ်ပြန်တဲ့မိန်းမလို့များ ပြစ်တင်နှဲ့ချမည်ဆိုလျှင် စိမ်း ရင်တွဲ၍ သေဥွဲဝင်လိုက်ချင်သည်။

“စိမ်းဆိတ်နဲ့ စိမ်းကိုယ်တစ်သားတည်းမဖြစ်ဘဲ သူတို့အလိုကျ လှုပ်ရှားနေရတဲ့ စိမ်းကိုခွင့်လွှတ်ပါ ချိုရယ်”လို့ တောင်းပန်အကြည့် မြင့် သူ့အားကြည့်မိပါသည်။

“တော်ပြီ မခိုင်၊ ကိုယ် အိမ်ကမုန့်ဟင်းစားလာသေးတယ်၊ ဗိုတ်ကိုတင်းနေတာပဲ”

သူ့ခေါက်ဆွဲ မစားတော့ပါ့ရွတ်။

“ဟယ်... ကြည့်စမ်း၊ နည်းနည်းလေးစားတယ်၊ မခိုင်က သူ့လာမယ်ဆိုလို့ တင်ချက်ခိုင်းထားတာ”

“တကယ့်ကို မစားနိုင်တော့လို့ပါ မခိုင်ရယ်နော်”

သူက မခိုင်လက်ကလေးကိုဆွဲ၍ တောင်းပန်ပြောလိုက်တဲ့ များကို စိမ်း မြင်တွေ့နေရသည်။

၁၇၀ တက္ကသိုလ်ယဉ်ယဉ်လို့

“အေးလေ၊ သူတို့လည်း မကြာခင် ယုမှာပဲ၊ ခြောက်... သူတို့ အကြောင်း၊ ငါဘာလို့ တွေးနေတာလဲ၊ ဇင်ချိုကို ခေါင်းထဲကထုတ် ပစ်လိုက်၊ ထုတ်ပစ်လိုက်၊ ငါရင်ထဲမှာ ခွဲနေရမှာက ကိုနိုင်ပဲ၊ ကိုနိုင် ဟာ ငါတစ်သက်တာ တစ်ဘဝလုံးအတွက် ခန့်မှန်း”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို တည်ငြိမ်အောင် အသိစိတ်ဓာတ်တွေ မွေးနေ ရသည်မှာလည်း ပင်ပန်းလေစွ။

ဦးနှောက်ရဲ့အန္တနဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်က နှလုံးသားအလိုကို မပါ တော့ ရင်ထဲမှာတနင့်တန့်ကြီး ခံစားလာရပါတော့သည်ရှင်။

အခန်း(၂၄)

ကိုနိုင်နှင့် စိမ်း ဒီနေ့ရင်ရှင်ကြည့်ရန် အစီအစဉ်ရှိပါသည်။ တစ်နာရီခွဲခွဲကြည့်မည်မို့ စိမ်းတို့ အေးအေးဆေးဆေးပင် စားသောက်ပြီး စကားပြောနေကြပါသေးသည်။

ကိုနိုင်သည် စိမ်း၏အပြုအစုကို ကလေးတစ်ယောက်လို ခံသူချင်သလို သူကိုယ်ဘိုင်ကလည်း စိမ်းအနား ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ် ၍ ယူယနေထက်သူပင်တည်း။

စိမ်းကို အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ပေး၊ အရသာအရှိဆုံးဆိုတဲ့ အစားအစာများ ရောင်းချသောဆိုင်များသို့ ခေါ်တွေ့၊ လိုလေသေးမ၍ စေတနာဖြိုးဖြိုးဝေတတ်သူပင်။

သည်မျှကောင်းသော သူ့အပေါ် စိမ်းဘာလို့ နှစ်နှစ်ကာလ မဖြစ်နိုင်တာလဲဟူ၍ သွေးကာ မိမ်းကိုယ်စိမ်းအပြစ်တင်မိပြန်သည်။

ရင်ထဲမှာတွယ်ပြီနေသော အချစ်ဟောင်းအပေါ်သံယောဇဉ် မကုန်နိုင်သေးသရွေ့ ကိုနိုင်ခမျာ တစ်ဖက်သတ်မြတ်နိုးမှုများဖြင့်ပင် သနားစရာကောင်းပါတော့သည်။

ထိုကြောင့် ရှေ့ဆက်ရမည်ခရီးတွင် စိမ်းသည် မေတ္တာနှင့် သစ္စာတရားကို သူ့အပေါ်သာ ကြင်ကြင်နာနာနှင့်ပုံထား၍ လက်တွဲ သွားပါတော့မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဒီနေ့လည်း ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ရေခဲသေတ္တာ ထဲမှ စတော်ဘယ်ရီထုတ်ကာ နွားနို့နှင့်ဖျော်၍ ဖေးနေပါသည်။

ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ဝှန်းနှင့်ခပ်၍ ခွဲတော့ပြန်ပါသည်။ မကျွေးပါနှင့် ဆိုလည်းမရ။

သူက တစ်ခါတလေ ကလေးတို့အပြုအစုခံချင်၍ တစ်ခါ တလေ သူ့ကပြန်ပြီး ယူသေ့ချင်သူ။

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ ကောင်းလား”
“ကိုနိုင်စေတနာကြောင့်လားမသိဘူး... စတော်ဘယ်ရီ ဖျော်ရည် ကလေးက ချိုမွှေးနေတာ၊ ရင်ထဲကိုအေးသွားတာပဲ”

“ဟဲ... ဟဲ”
သူ့ကျေနပ်သွားပါသည်။

“လင်နဲ့ မယားဆိုတာ”
“ဘယ်က လင်နဲ့ မယားလဲ ကိုနိုင်ရဲ့”

“တစ်နေ့တော့ ကိုနိုင်ဟာ စိမ်းရဲ့လင်၊ စိမ်းဟာ ကိုနိုင် မယားဖြစ်တော့မှာပဲကွာ၊ အဲဒီအခါဆိုရင် ဒီလိုပဲ တစ်ယောက် တစ်လှည့်ကြင်နာမယ် သိလား၊ ကိုနိုင် ပင်ပင်ဝန်းပန်းအလုပ်က

ပြန်လာတဲ့အခါ စိမ်းရဲ့ အပြုအစုခံပြီး စိမ်းပင်ပန်းတဲ့အခါ ကိုယ်က ပြန်ပြုစု အဲ... ဒါပေမယ့် စိမ်း၊ ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် အလုပ် မလုပ်ရတော့ဘူး”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“ကိုယ့်မိန်းမဖြစ်ပြီပဲ၊ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း စိမ်းကပြုစု ထိုသို့အတွက် စိမ်းပဲဖြစ်ရမယ်၊ ကိုယ်ရှာကျွေးတာ အေးအေး ဆေးဆေး ထိုင်စား”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲရှင်ရဲ့၊ စိမ်းက ဝါသနာနဲ့ စေတနာကြောင့် သူ့နားပြုအလုပ်ကို ဝင်လုပ်နေတာပါ။ စိမ်းရဲ့သန့်စင်တဲ့စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုရင် စိမ်း အလုပ်ဝင်လုပ်ပါရစေကွယ်... နော်”
“အေးလေ... လုပ်ချင်လုပ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မိန်းမလူနာကို ပဲ ပြုစုရမယ်”
“အဟင်း... ဟင်း၊ ကိုနိုင်ရယ်၊ ကြံဖန်ပြီး သဝန်ကြောင် ထတ်လိုက်တာနော်”

“ချစ်တာကဲ့ စိမ်းရဲ့၊ တော်ကြာ ကိုယ့်ရင်ထဲကနေ တခြား တစ်ယောက်ယောက်နေ ဘဲ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားမှ ဒီတောင်ဆွေးရမယ့် အဖြူမျိုး”

“တော်ပါတော့ ကိုနိုင်ရယ်၊ အဲဒီလို သဘောထားမှသေးစမ်း ပါနဲ့၊ ကိုနိုင်ကတော့ စိမ်း လာပြုစုရတာ”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ ကိုယ်လိုလူမျိုးနဲ့တွေ့မှ ဟုတ်ပေ ဖြစ်နေမယ်”

“စိမ်းတို့ သူ့နားပြုစုရာမများဟာ... လူနာတိုင်း အနုပါ

သက်သာပျောက်ကင်းအောင်ပြုစုရမှာပဲ။ လူနာအပေါ်ထားတဲ့ စေတနာကတစ်မျိုး၊ ကိုနိုင်အပေါ်ထားတဲ့ စေတနာကတစ်မျိုး။”

“ကိုယ့်အပေါ်ထားတဲ့ စေတနာဆိုတာက...”

“ဪ... ကွယ်၊ ကိုနိုင်တို့တော့ ချစ်သူတို့ထားတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့။”

“ဘာ... ကိုယ့်ကို စိမ်းချစ်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား၊ ပြန်ပြောစမ်း၊ ပြောစမ်း၊ ကိုယ်ထပ်ကြားချင်တယ်”

“ကိုနိုင်ကလဲ”

“ပြောစမ်းပါ စိမ်းရယ်၊ ချစ်တယ်လို့”

သူ စိမ်းကိုရင်ခွင်ထဲထဲဝေ့ရင်းက သူ့လက်များဖြင့် စိမ်းမေးဖျားလေးကို ကိုင်မော့လိုက်ပါသည်။

“ပြောကွာ...၊ စိမ်းက တကယ်တပ်ဆေးနည်းတယ်၊ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုတောင်ပြောဖို့ နှမြောသေးတယ်နော်၊ ကိုယ့်ကို ချစ်လား။”

သူ့ကို ချစ်တယ် မပြောမချင်း လူနာအဖဲခြောက်တောင်းသလို တောင်းနေတော့မည့်ပုံစံမျိုးမို့ သူ့ကြားချင်းသည်စကားပြောရန် ပါးစပ်များ ဖွင့်ဟလိုက်စဉ်...

“ကလင်... ကလင်... ကလင်”

“ဟာ... အရေးတောင်းတုန်း ဒီနန်းဒေါင်းဖျက်ပြီ”

သူ့မျက်နှာကြီးစူးပုတ်ပြီး တယ်လီဖုန်းရုံရာ ထားသွားပါသည်။ ဟယ်လို... အမိနဲ့ရုံပါ”

“.....”

“အင်း၊ ဘာလဲ၊ ဦးလှမြင့် ကားနဲ့ပြန်လာမယ်ဆို”

“.....”

“မခိုင်က သိပ်လောတာပဲ၊ အဲဒီကားနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်လာခဲ့ပေါ့၊ ခုတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ရုပ်ရှင်သွားရမှာ”

“.....”

“ဒါပေါ့၊ သူနဲ့ပဲဖြစ်ရမယ်၊ စိမ်းနဲ့အတူတူ သွားမှာပေါ့၊ ခု... ဒီမိ အနားငှာရှိတယ်”

“.....”

“အခုလာခဲ့မယ်”

ယူတယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်ပြီး...

“ကဲ... စိမ်း၊ ဧကစောင့်ဦး၊ မခိုင်ကို သွားကြိုရမယ်”

“ဟင်... မခိုင်ပြောတော့ အလှူအိမ်ကကားနဲ့ ပြန်လာမယ်ဆို”

“အဲဒီလိုပြောသွားတာပဲ၊ ခုတော့ အလှူအိမ်ကကား မအားတာနဲ့ ကိုယ့်ကိုလာကြိုခိုင်းနေတယ်၊ မခိုင်က အဲဒါမျိုးချည်းပဲ”

“သွားလိုက်ပါ၊ ဒီခိုင်ကလည်း ဘယ်နှယ့် ဒေါသဖြစ်နေတာလဲ”

“မထုတ်ဘူးကွ၊ မခိုင်လုပ်ရင် ဒီအတိုင်းချည်းပဲ၊ ဒရိုင်ဘာကလည်း ခွင့်ယူထားတယ်”

“အိမ်စောင့်နေရလို့ ဘာမှအပန်းမကြီးပါဘူးကွယ်၊ သွားလေ”

သူ စိမ်းပခုံးကို တစ်ချက်ဖျစ်ညှစ်ပြီးမှ နေကာမျက်နှာနဲ့ကို

www.burmeseclassic.com

ကောက်တပ်၍ ထွက်သွားပါသည်။

ရှင်ယွန်းခိုင်တို့မှာ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဃာ ပေါများသည့်အပြင် အဆိုတော်လည်းဖြစ်နေ၍ သွားစရာပွဲလမ်းအလှူ မင်္ဂလာကိစ္စတွေက မအားမလပ်ရအောင် များပြာလှသည်။

ဒေါ်မမခင်ကလည်း သားရေးနားရေးကိစ္စတွေ သွားသမျှ သမီးကြီးကိုတော့ မအားသည့်ကြားတ ဓာနေခေါ်သွားထတ်ပါသည်။ ကိုနိုင်ကိုတော့မူ ဘယ်လောက်ခေါ်ခေါ်လိုက်မည်မဟုတ် သည့်အတူတူ ချန်ထားခဲ့သည်သာများ၏။

ကိုနိုင်က လူထူထပ်ရာနေရာများကို ရှောင်တတ်၏။

သူ့ဖာသာ အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်သူ။

အစားကောင်းကောင်းကြိုက်သူ၊ အဝတ်အစားတို့ သန့်ပြန့်နေမှ၊ နေရာထိုင်ခင်း သန့်ရှင်းမှ... .

“အဟမ်း... အဟမ်း”

ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့် စိမ်း စဉ်းစား တွေဝနေမိရာမှ အလန်တကြားနောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိပါ၏။

ညှော်ခန်းအလယ်မှာရပ်နေသော သူ့ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူဆိုသည်ကား ကိုနိုင်မဟုတ်။

မောင်မောင်လွမ်းပြေဟု နာမည်ကြီးနေသော ဇင်ချိုပင်ဖြစ် ပါသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သောမျက်လုံး များဖြင့် ခေတ္တခဏ ကြာအောင်ငေးကြည့်မိကြပေသည်။

သူကားအရင်လိုပုံစံမပျက်၊ နုငယ်ချောမောသော ရုပ်ရည်

ပိုင်ရှင်တစ်ဦးပင်တည်း။

ရုပ်အချည်လက်ရှည်အသားရောင်၊ ပုဆိုးအညိုကွက်နှင့် သပ်ရင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

စိမ်းကအရင် စတင်ပြောလိုက်ပါသည်။

“မမခိုဦးနဲ့တွေ့ချင်လို့လား”

သူ့ခေါင်းညိတ်ပြီးမှ... .

“ဟုတ်ပါဘယ်၊ သီချင်းရေးပြီးသားလာပို့တာ”

“မခိုင်ရေပိုပါဘူး၊ စောင့်ချင်စောင့်ပါလား၊ ခုပဲ... ပြန်လာ

မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူဒါပဲပြောပြီး ထိုင်ခုံတစ်ခုံမှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

စိမ်းလည်းသူနှင့် စကားဆက်ရန်အကြောင်းမရှိ၍ ထိုင်နေ ရာကောင်းနိုးစဉ်းစားတာ ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပါ သည်။

“စိမ်း”

သူ စိမ်းကို ခေါ်လိုက်ပါသည်။

သူ့အသံသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တုန်ယင်နေပါသည်။

စိမ်းရင်များလည်း ခုန်နေပါသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရင်းအလိုလို

ငမ်းနည်းလာသည်ဟု ထင်ပါ၏။

“ကိုယ့်ကိုစကားတောင် မပြောချင်တော့ဘူးလား”

ဇင်ချိုပင်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ မပြောရက်လို့၊ ပြောရခက်လို့၊ ခိုတာ သူသိအောင် ပြောမထွက်ဖြစ်နေပါသည်။

“ဒါပေါ့လေ၊ သူ့ဌေးကတော်ကြီးဖြစ်တော့မယ့်သူဆိုတော့ ကိုယ်တို့လို ဂီတသမားအညကြကို စကားမပြောချင်အောင်ဖြစ်ပြီး စိတ်ကြီးဝင်နေတော့မှာပေါ့နော်”

“ဟင်”

စိမ်းဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားပါသည်။

ကြည့်စမ်း...။ သူ့စကားက ဘာစကားလဲ။ လူကို သက်သက်ငေါလိုက်တာနေမှာပေါ့။

သူ့ဌေးကတော်ကြီး ဖြစ်တော့မယ့်သူတဲ့။

စိမ်းကို မာနတွေကြီး၊ နားထင်သွေးရောက်အောင်ဘဝင်မြင့်နေလို့ သူ့ကိုစကားပြောဖော်မရတာလို့ ခနိုးခနဲထွေလိုက်တဲ့စကားက စိမ်းအသည်းကို ဆတ်ဆတ်ခါနာကျင်စေပါသည်။

“ရှင်... ဘာစကားပြောတယ် ကိုမောင်မောင်လွမ်းပြေ၊ မိန်းမလို မိန်းမရခနိုးခနဲ မပြောပါနဲ့၊ ကျွန်မတင် သူ့ဌေးကတော် ဖြစ်တာလား၊ ရှင်ကော သူ့ဌေးမနဲ့ယူတော့ သူ့ဌေးကြီးဖြစ်မှာပဲ မဟုတ်လား”

ထွက်လာသော ဒေါသအရှိန်ကြောင့် စိမ်း ပက်ခနဲ ရန်စကား တွေ ပြောမိတော့သည်။

ဇင်ချိုသည်လည်း မေးကြောကြီးထောင်အောင် ဒေါသထွက် နေပါသည်။

တောက်တစ်ချက်ခေါက်ရင်း...

“ဒီမှာ... မင်းလို ဂုဏ်ပစ္စည်းငွေအရှိန်ကြောင့် မခိုင်ကို ယူမယ်အောက်မေ့လို့လား”

“ဪ... အဲဒီလိုအောက်မေ့တယ်လို့ မပြောရဲပါဘူးရှင်၊ မခိုင်ကို တကယ့်မေတ္တာစစ်နဲ့ချစ်လို့ယူမယ်လို့ပဲ ထင်ပါတယ်နော်၊ ရှင်ရဲ့တစ်ချစ်ကနှစ်ချစ်ပြောင်းလွဲပြီး ချစ်တတ်တဲ့ မေတ္တာကိုလည်း လေးစားမိပါရဲ့၊ အဟင်း... ဟင်း”

“မင်း၊ ငါ့ကိုမစော်ကားနဲ့၊ မင်းကျတော့ကော တစ်ယောက် ကနှစ်ယောက်မပြောင်းလဲဘူးလား၊ ပြော... ပြောလေ”

ဇင်ချို ဒေါသတကြီး စားပွဲကိုလက်နှင့် ထုကာအော်ပါတော့ သည်။

“ပြောပါမယ်၊ ရှင်ထင်သလို ကျွန်မကတစ်ချစ်ကနှစ်ချစ်၊ အသစ်အသစ်တွေပြောင်းလဲချစ်တတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ရင်ဘတ်ထဲမှာ နှလုံးသားတစ်ခုနဲ့ အချစ်တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ခုတော့ အဲဒီ အချစ်လည်း မရှိဘူး၊ မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်မမှာ အချစ်မရှိတော့ဘူး သိရဲ့လား၊ ကိုနိုင်ကို လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာ သူ့ကို ပစ္စည်းမက် လို့ ကျွန်မအလွယ်တကူလက်ခံခဲ့တယ်လို့ မယူဆလိုက်ပါနဲ့၊ ကျွန်မချစ် ကဲ့သူကို အနှစ်နှစ်အလလစောင့်ခဲ့ပြီး အတန်တန်ငြင်းခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်မချစ်သူဟာ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ယူတော့မလောက် သေချာ နေတယ်ဆိုမှ ကျွန်မ မေမေစကားကို ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရတာပါ၊ ဒါကို ရှင်သိရဲ့လား၊ သစ္စာမရှိတာကရှင်”

ဒေါသအရှိန်သေသွားပြီဖို့ စိမ်း ငိုချင်လာပါသည်။

ဇင်ချိုကလည်း စိမ်းမျက်နှာကို သေချာကြည့်ပြီး...

“အေး၊ မင်းအဲလိုထင်တာမှားသွားပြီ၊ မင်းအိမ်ထောင်ကျ ပျက်လို့ မင်းအတွက်သောကတွေပျောက်မလားလို့အစားထိုးအချစ်

ကိုရှာခဲ့တာ၊ ဒီမှာ စိမ်း၊ ငါဘဝနာခဲ့ရတဲ့အကြောင်း မင်းဘယ်လောက် သိလို့လဲ၊ မင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မချစ်ခဲ့တာမင်းသိမှာပါ၊ မင်းဟာ အစအနာရှာမရအောင် ပျောက်သွားခဲ့ပြီး ကိုယ်ရှားမတတ်ခံစားခဲ့ရ တယ်၊ နောက်တော့ ဖေဖေဆုံးတယ်၊ ကိုယ့်ဘဝ ခြေလှမ်းအိမ်တိုင် ဘဝနဲ့ လေလွင့်ခဲ့ရတယ်၊ မင်းကို မမေ့နိုင်လို့ တမ်းတတဲ့စိတ်နဲ့ မောင့်ချစ် စိမ်းသိချင်းကို ငါဆိုခဲ့ရတာပေါ့”

စိမ်း ဘာမှမပြောနိုင်သော။

ချစ်သူဘဝ ရင်နာရင်နာခံရတဲ့နဲ့ ကြုံခဲ့ရမှာပဲလို့ တော့ ရင်း ဇင်ချိုလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို မချီတင်ကဲ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ကိုင်တွယ်မှီထားလိုက်ပါသည်။

“စိမ်းသိပါပြီ ချိုရယ်၊ ချိုကို စိမ်းသနားတယ်”

လွမ်းမောရသောရက်များနှင့် ထိန်းချုပ်ရသော သောက ဝေဒနာများ ပေါက်ကွဲထွက်ကြကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့...

ဇင်ချိုက စိမ်းငိုနေတာကို မကြည့်ရက်စွာ သူ့ရင်ခွင်မှာ ထား၍ စိမ်းအားချော့မော့နှစ်သိမ့်သလို ပခုံးကို ပွတ်ပေးမိ၏။

“စိမ်းဟာ လွတ်လပ်တဲ့ဘဝမှာချစ်သေးတယ်ဆိုရင် ကိုယ် မခိုင်ကို သံယောဇဉ်ဖြစ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ စိမ်းကို ဘယ်လောက်လဲ ချစ်တယ်ဆိုတာ စိမ်းသိမှာပါ၊ စိမ်းအတွက် ခံစားတဲ့ဝေဒနာတွေ ပျောက်လေမလားလို့ အစားထိုးအချစ်နဲ့ မခိုင်ဘို စချစ်ခဲ့မိတာပါ၊ ဒီအချိန်ကျမှ စိမ်းကိုလာတွေ့ရတာ ဘယ်လောက်ရင်နာဖို့ ကောင်း လဲ”

ကြေကွဲမှု အထွတ်အထိပ်ကိုရောက်သောအခါ စိမ်းနဲ့

ဝင်ချီညို့မှာ မလိုဘဲ ပနေနိုင်ကြပါ။

မျက်ရည်များစီးကျနေသော ဇင်ချိုပါးပြင်ကို စိမ်းက လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် အသာတို၍ ပွတ်ပေးမိပါသည်။

“မငိုပါနဲ့ ချိုရယ်၊ မငိုပါနဲ့ တို့များချစ်သူနှစ်ယောက် တကယ် ချစ်ကြပါလျက်နဲ့ လမ်းလွဲခဲ့ကြတော့ အသည်းနှုတ်ရာကောင်းပါတယ်၊ ဘဝကကြမ္မာဆိုးကြောင့်လို့ ပြောရမှာပေါ့နော်၊ ချိုကို အငိုစေချင် ဘူး၊ စိမ်းကြောင့် ချီမငိုရဘူး”

စိမ်းသည် စိတ်ကိုလွှတ်ပေးမိသည်အဖြစ်ကို သတိတရ ပြန်လည်ချစ်ထိန်းကာ မသင့်တော်သောအခြေအနေကို ဆင်ခြင်မိ သဖြင့် ဇင်ချိုရင်ခွင်မှ ရုန်းထွက်လိုက်ပါသည်။

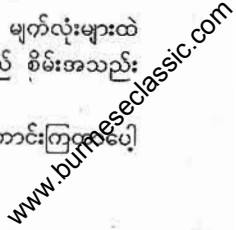
ဇင်ချိုကလည်း သာသာကြည့်ကြည့် လွှတ်ပေးပါသည်။

“ဥနေခဲ စိမ်းတို့မှာ ဝိုင်ဆိုင်ရမယ့် သူတွေကိုယ်စီနဲ့ စောင့် ထိန်းရမယ့် သစ္စာကို မပျောက်ဖျက်ကြရအောင် ကြိုးစားကြပါစို့ ကွယ်... နော်... ချို၊ စိမ်း... ချိုအတွက် ဝမ်းသာပါတယ်၊ လူလတ်တဲ့ အချစ်တွေကိုမပြုပြီး သန့်ဝင်တဲ့မေတ္တာနဲ့ မောင်နှမတွေလို ထက်ပြီးချစ်နိုင်ကြပါစေတယ်ကွယ်၊ စိမ်းကို သူငယ်ချင်းလုပ် ချစ်ပါ”

“ပြောရက်တယ် စိမ်းရယ် အေးလေ... အဲဒီလိုပဲ ပြင်ရမှာပေါ့”

ဇင်ချို စိမ်း၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုဖွဲ့ဖွဲ့ကိုင်ရင်း မျက်လုံးများထဲ ချို ဇိုက်ကြည့်တာ မချင့်မရဲလေးပြောလိုက်ပုံသည် စိမ်းအသည်း ထွက် ကို ဖျပ်ဖျပ်ခါ တုန်လှုပ်စေပါသည်။

“ဪ... ကောင်းကြတယ်၊ သိပ်ကို ကောင်းကြပေါ့

လေ”

ဖျတ်ခဲနဲ စိမ်းတို့လှချင်းခွာလိုက်မိပါသည်။ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော အသံနှင့်အတူ ဒေါသတကြီး အမှုအရာများနှင့် စိမ်းတို့ဆီလျှောက်လာနေပါသော ဒေါ်မမခင်နှင့် ရှင်ယွန်းခိုင်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“တော်တယ်၊ တော်ကြတယ်၊ အများကြားလို့မြင်လို့မှ မကောင်း၊ သင်းတို့မို့ အရှက်မရှိဖောက်ပြန်ကြတာ ခွေးတိစ္ဆာန်တွေ ခွေးဇာတ်ခင်းကြဟာ”

ရင်ရင့်သီးသီးစကားများပြောဆိုလာသော ဒေါ်မမခင်ကို စိမ်းတို့မှင်သက်ငေးကြောင်ကြည့်နေမိကြပါသည်။

ရှင်ယွန်းခိုင်၏ပေးမှာမူ မျက်ရည်စတွေနှင့် တုန်ယင်နေသော နှုတ်ခမ်းလှလှကို ငိုကြွက်ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

စိမ်း စိုးရိမ်တကြီး ကိုနိုင့်ကိုရွာနေမိ၏။ သူတို့နှင့်အတူ ကိုနိုင်ပါမလား..

“ဘုရားခလို့ ဒီအဖြစ်ကို စောစောစီးစီးသိရတာ၊ နို့မို့ ငါတို့ ပိသားစုကိုယ်ကျိုးနည်းရတော့မှာ ဒီမှာစိမ်း... ညည်းကို အဝေး ရိုးရိုးအေးအေးလေးလို့ တိုအထင်တကြီးနဲ့ သားနဲ့ပေးစားဖို့ စီစဉ်ထား တာ တော်ပါသေးနဲ့၊ ဒီပုံနဲ့ ဒီအဖြစ်ကို ငါ့သားမတွေ့လို့”

“ကျွန်တော် ရှင်းပြပါရအေ ဒေါ်အေ”

“ဘာမှ မရှင်းနဲ့ မကြားချင်ဘူး သစ္စာမရှိတဲ့လူ၊ တော်ပါ သေးရဲ့၊ စောစောက သို့တာ ဂီတသမားလူဦးလူအေးပါ မေမေရယ်၊ သမီးကို ကြင်နာပါတယ်ဆိုအေး... မခိုင်... ညည်းလူဘက်”

ရွှေနေလိုက်ပါဦးလားအေး၊ အစကတည်းက ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အသျှင်စလို မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့၊ ညည်းအဖြစ်ဟာ ကလေးမုန့်ပေးကြိုက် သလိုဖြစ်နေပြီ၊ အရွယ်နှင့် မတူတဲ့အထဲ အဆင့်ချင်းလည်းမတူ၊ ခုတော့ အပျိုကြီးဘစ်သက်လုံးလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမ၊ ခုတော့ ကောင်း သေးရဲ့လား ရှက်လိုက်တာအေး၊ ရှက်လိုက်တာ...”

“မခိုင်... ကျွန်တော် ရှင်းပြ...”

“စိမ်းပြောတာနားထောင်ပါဦး မခိုင်”

“ဘယ်သူ့ဘာမှ မပြောမနေနဲ့၊ တို့ကို အနိစ္စအတွေ့မှတ်လို့ လား၊ တော်ပါပြီ မိစ္ဆာစိမ်းရယ်၊ ညည်းကစကားလေးချိုချို လျှာဖျားနဲ့ စားလာတာ၊ ငါတို့ ညည်းအပြောကောင်းတာတွေကြောင့် သား နဲ့တောင် ပေးစားမလို့”

“မခိုင်... မောင်ရှင်းပြ...”

“တောင်ပါသက်ဆုတ်လက်ကိုင်မိနေမှ မုန်လာဥလုပ်မနေပါနဲ့ တော့၊ တို့မြင်လည်း မမြင်ချင်ဘူး၊ ကြားလည်း မကြားချင်ဘူး”

အခြေအနေတွေ ရှုပ်ထွေးလွန်းနေပြီ။

စိမ်းဘိစကားကို အယုံအကြည် မရှိကြ။ တစ်ယူသန်စိတ်နဲ့ စွပ်စွဲပြောဆိုသမျှ ငြိမ်ခံနေရသော်လည်း စိမ်းမှာ ဖြေရှင်းနိုင်စွမ်းပင် မရှိတော့၊ ဆိုးရွားသောကြံများနှင့် ရင်နှင့်ဖွယ်ရာအဖြစ်ကိုသာ နာကြည်းမဆုံး ဝိုရိုက်နေမိပါသည်။

“မခိုင်... ရှင်းပြတာ သေချာနားထောင်ပါဦး”

“နားမထောင်ချင်ဘူးလို့ ပြောနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆင်သေကို ဆိတ်သားရေနဲ့ဖုံးလို့ရဘူး”

ဟင်း... စကတည်းက မပြောဘူးလား၊ ညည်းထက် အသက်ငယ်တဲ့
ကောင်လေးက ညည်းကို ကြိုက်တယ်ဆိုတာ ပစ္စည်းမက်လို့၊
ခု... သိပြီလားဟင်၊ အပျိုကြီးမရဲ့”

“ဟာ... ဒီစကားထည့်ပြောမနေပါနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ ငွေရှင်
ကြေးရှင်တွေဟာ ဒီလိုပဲ၊ တစ်ဆိတ်ရှိငွေ... ငွေနဲ့ ငွေစကား၊
ရွှေစကားကလဲ့ရင် တခြားဟာ မပြောတတ်ဘူးလား၊ ဒီမှာ ငွေမက်တဲ့
ကောင်မှတ်နေလား၊ ကြည့်ထား... ကျွန်တော်ဟာ အနုပညာက
လွဲရင် ဘာမှတန်ဖိုးမထားဘူး၊ ဒီလောက်တောင် မာန်တက်ခနေပါနဲ့၊
ဒေါ်ဒေါ်တို့ ဘယ်လောက်ချမ်းသာသာ ကျုပ်အတွက် အကြောင်း
မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ မခိုင်၊ ကျွန်တော့် မေတ္တာကို သံသယဖြစ်နေရင်
လမ်းခွဲရဲ့ပဲ”

“ဟင်... သူကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး၊ ကြာ... ကြာ၊
မြန်မြန်ကြွ၊ တို့သမီးကလည်း မင်းလို သီချင်းရေးပြီး ထမင်းစားနေ
ရတဲ့လူကို ဘာမက်မုမှာလဲ”

ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီးပုံစံနှင့် ဇင်ချိုထွက်သွားပါတော့သည်။

အခန်း(၂၅)

“စိမ်း”

ကိုနိုင်ပြန်လာသောအခါ ဒေါ်မမခင်က အိမ်မှာပြဿနာ
ဖြစ်နေပုံကို ပြောပြနေသဖြင့် ကိုနိုင်ဒေါသမီးတောက်နေပါသည်။

“မေမေတို့ ပြောတာ ယုတ်လား”

စိမ်း၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ပြီး မေးလိုက်သော
ကိုနိုင်မျက်လုံးတွေသည် မခံချင် မကျေနပ်စိတ်တွေဖြင့် ဝင်းဝင်း
တောက်နေလေသည်။

ဖြေရှင်းခွင့်မပေး စွပ်စွပ်ခွဲခွဲ ပြောချင်တိုင်းပြောနေကြသော
ကြောင့် စိမ်း ဝမ်းပန်းတနည်းငို ကြွေးနေမိသည်။

“စိမ်းနဲ့ ကိုလွမ်းပြေ အရင်ကချစ်ခဲ့ကြလား”

စိမ်း ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်နှင့် ကိုနိုင် ပေါက်ကွဲတော့သည်။

“ငယ်ရည်စားတွေပေါ့ ဟုတ်လား”

“စိမ်းတို့ ပဲခူးမြို့မှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“ဒါတွေ မလိုချင်ဘူး၊ မင်းတို့ ချစ်ခဲ့ကြတာ အမှန်ပဲပေါ့”

“ချစ်... ချစ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုနေခါ စိမ်းသူ့ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို့ပဲ သံယောဇဉ်ထားပါတယ်၊ စိမ်းက ကိုနိုင်ကိုပဲ လက်ထပ်မှာပါ”

“တော်ပါတော့၊ ငါနဲ့လက်ထပ်မှာက လူကြီးတွေကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ မဟုတ်လား၊ မင်းသဘောနဲ့ မင်းဆိုရင် မင်းငါ့ကို မယူပါဘူးကွာ၊ ဘာကြောင့်ငါ့ကို ငြင်းခဲ့သလဲဆိုတာ ငါ့မှ နားလည်တယ်၊ မောင်မောင်လွမ်းပြေရဲ့ စိမ်းသိချင်းဟာ လက်စသက်တော့ ဒီမရွှေစိမ်းကိုကွာ၊ ဒါနဲ့များ တို့ရှေ့ကျတော့ မသိကြသလိုလို့နဲ့ မင်းတို့သိပ်ပိုင်တယ်ကွာ၊ ကြာကြာဟန်မဆောင်နိုင်လို့ မေမေတို့ သိကုန်ကြတာပေါ့၊ ရက်စက်ပါပေမကွာ”

“မေမေတို့ အမြင်လွဲတာပါ ကိုနိုင်ရယ်”

“မပြောနဲ့... မပြောနဲ့၊ စကားပြောကောင်းလို့ပြီ ချိုသာလှချည်ရဲ့လို့ ငါထင်ခဲ့တဲ့ မင်းပါးစပ်က အလိမ်အညာတွေနဲ့ပလီဦးမလို့လား၊ မေမေက မဟုတ်ဘဲ မပြောဘူး၊ ခွေးကောင်မောင်မောင်လွမ်းပြေ၊ အနုပညာပန်းပြုပြီး မိန်းမတွေကို ဖျက်ဆီးနေတာ၊ ငါ့အစ်မကိုလည်း လှည့်စား၊ ငါ့ကိုလည်းစော်ကား၊ ကိုနိုင်တို့ကို ဒီလိုလှည့်စားလို့ ဘယ်ရမလဲ”

ကိုနိုင်သည် စိမ်းကို တွန်းပစ်ခဲ့ပြီး လျှင်မြန်စွာထွက်သွား

တော့သည်။

တွန်းပစ်သည့်အရှိန်နှင့် စိမ်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားတော့၏။

သို့သော် နာကျင်ရမှန်းမသိ။ ကိုနိုင်ကို ဆွဲထားမိ၏။

“ကိုနိုင်ဒေါသရှေ့ထားရင် မှားလိမ့်မယ်၊ စိမ်းရှင်းပြတာ နားထောင်ပါဦး၊ စိမ်းအပေါ်မှာ သံသယစိတ်တွေ မဝင်ပါနဲ့၊ စိမ်းပြောတာနားထောင်ပါဦး ကိုနိုင်ရယ်နော် ခဏလေးနေပါဦး”

“ဖယ်စမ်း၊ ဘာမှ မှုယာမာယာတွေပြုပြီး မပလီပါနဲ့၊ ဒီကောင်နဲ့တွေ့ကိုတွေ့ရဦးမယ်”

ကိုနိုင်သည် စိတ်ဆတ်သူ၊ စိတ်မြန်သူဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ စိမ်းစကားတွေ နားမဝင်၊ ကမူးမူးထိုး ကားမောင်းပြီး ထွက်သွားတော့၏။

စိမ်းရင်တို့သည် အထိတ်တလန့် ခံစားနေရသလို တဖျပ်ဖျပ် တုန်ကာ ကတုန်ကယင်နှင့် ခေါင်းတစ်ခုလုံးလည်း အပူမီးတွေလျှံဝေနေပါပြီ။

ကြီးမားသောစိုးရိမ်စိတ်တို့ဖြင့် စိမ်းခြုံပြင်သို့ ပြေးထွက်လာမိ၏။

စိတ်ကယောက်ကယက်နှင့် စိမ်းအဖြစ်မှာ စိတ်မမှန်သူ စိတ္တဇဝေဒနာသည်တစ်ယောက်နှင့် တူနေပါလိမ့်မည်ကိုပင် သတိမထားနိုင်။

စိမ်း ရှေ့ရောက်လာသောအငှားကားကို လက်တားရုံနှင့် နှင့်ကားနောက်လိုက်ခဲ့ရသည်။

၁၈၈ တက္ကသိုလ်ယဉ်းယဉ်း

ရှင်ယွန်းခိုင်ပြောပြ၍ ဇင်ချိုဘယ်မှာနေသည်ဆိုတာသိသည်။ အဲဒီကိစ္စ ကိုခိုင်သွားမှာ မဟုတ်လား။

စိမ်းငှားစီးလာသောကားက စက်သိပ်မကောင်းလှဘဲ ဖြည်းလေးစွာ မောင်းနေပါ၏။ ကားပေါ်မှာ ဝနာမမြီမိလိုက်ပါရင်းက စိမ်းအတွက် တစ်ကမ္ဘာမျှလောက်ကြာသည်ဟု ထင်ရသည်။

စိတ်တိုစိတ်ဆတ်စိတ်မြန်သူ ကိုခိုင်၏အပြုအမူကို လှည့်ဖြာ၍ စိတ်တိုဇင်ချိုက မည်သို့တုန့်ပြန်လိုက်မည်နည်း။

နှစ်ဦးစလုံး၏ဒေါသအရှိန်ကြီးနားလာလေလေ ပြဿနာကြီးထွား၍ ခြေလှန်လက်လှန်ဖြစ်ပါက မည်သို့မျှအကျိုးမရှိ။ နှစ်ဦးထိခိုက်ကြမည်အကြောင်းများသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဇင်ချိုနေသောအိမ်ကို အလွယ်တကူရှာမတွေ့သေး၍ စိတ်ရှုပ်ထွေးရပြန်ပါသည်။

“ဟော... အဲဒီအိမ်ပဲ၊ ရပြီ... ရပြီ”

ကိုခိုင်ကားရပ်ထားခါ ခြံဝင်းလေးထဲသို့ စိမ်း ပြေးဝင်ခဲ့သည်။

“အို... ချို”

တံခါးမကြီးမှ စိမ်းအဝင် တစ်စုံတစ်ခုသောအရာက စိမ်းခြေရင်းသို့ ဝုန်းခနဲပစ်ကျလာပါသည်။

ထိုသူမှာ ဇင်ချိုဖြစ်ပါသည်။

စိမ်း ဇင်ချိုအားပေးထူလိုက်ရင်း ဒေါသကြီးဖြစ်နေသော ကိုခိုင်ကို မော့ကြည့်မိကာ... “ကိုခိုင်... စိမ်းတောင်းပန်ပါတယ်၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်

ရင် အားလုံးမှာကုန်မယ်၊ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်မှာစိုးလို့ စိမ်း ပြောနေတာ”

ကိုခိုင် တဟားဟားအော်ရယ်နေပါသည်။ နာကြည်းခံပြင်းစွာ ပေါက်ကွဲထွက်လာသောရယ်သံမျိုး။

တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောင်လှောင်ထွေထွေလိုသည့် ရယ်သံမျိုး။

ကိုခိုင်မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့ရ၏။

“မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်မှာစိုးတာက မင်းလူအထိနာမှာ စိုးငြိုမဟုတ်လား။ တော်ပါပြီ... မိရွှေစိမ်း၊ မင်းတို့အကြောင်းခုမှ ဝိုင်းပေါ်ပြီ၊ မင်းလို သစ္စာမရှိတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ငါတမေ့မြေ့ဆွေးပြီး ဒုက္ခရောက်စရာမလိုဘူး။ ကိုခိုင်ဆိုတဲ့ကောင်က သိပ်ပြတ်တယ်ကွ မှတ်သား မိရွှေစိမ်း မင်းလိုအသည်းစိမ်းတဲ့ မိန်းမကို ချစ်ခဲ့တာမှားတယ်၊ သိပ်မှားတယ်၊ ငါ့ဘဝမှာ မင်းမရှိတော့ဘူး။ မင်းနဲ့ငါ ဘာမှမပတ်သက်တော့ဘူး၊ ဒါပဲ”

သူ ဒေါသတကြီးပြောဆိုပြီး ထွက်သွားတော့၏။

အိမ်လှေကားမှ ခြေသံပြင်းပြင်းနင်း၍ ဒေါသတကြီးဆင်းပြေးသံ၊ ကားတံခါးကိုဆောင်၍ ဖွင့်သံပိတ်သံ၊ ကားစက်နိုးကာ အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းထွက်သွားသံများကြားနေရသည်အထိ စိမ်းနှင့် ဇင်ချိုစကားတစ်လုံးမှမပြောဖြစ်သေး။

ဇင်ချိုသည် ပါးစပ်မှစီးကျလာသော သွေးစများ ကန်နှစ်အောင် သုတ်ပစ်ရင်းမှ စိမ်းကိုကြည့်လိုက်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

၁၉၀ ❀ တက္ကသိုလ်ယဉ်ယဉ်လို့

“စိမ်းလိုက်လာတာ ခြန်လို့၊ နို့မို့ လူ့ဘတ်ပွဲဖြစ်ကုန်ပြီ”

“စိမ်းတောင်းပန်ပါတယ် ချီရယ်၊ ကိုနိုင်တို့မိသားစု စိမ်းတို့

ကို အထင်လွှဲနေကြပြီ”

“ဘာတတ်နိုင်မလဲ၊ အေးအေးသာအေး၊ နောက်တော့လည်း

သူ့အလိုလို ရှင်းလာလိမ့်မယ်၊ စိမ်း လိုက်သွားလေ”

စိမ်း သူ့အနီးမှထပြေး သူ့ကိုနှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“စိမ်းသွားမယ်နော်”

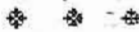
သူဘာမှ မပြော။

ကြေကွဲသောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်ရင်း ဆေးညှိတံပြပါသည်။

ဪ... တစ်ချိန်က တစ်ခါက အုသည်းနှင့်အောင်ချစ်

ရပါသော ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ကြေကွဲစရာအဖြစ်များက ဘယ်သောအခါ

မှ ကုန်ဆုံးပါမည်နည်း။

အခန်း (၂၆)

မင်းနိုင်မရုန်းနိုင်သော ဘဝအတွေ့ထွေသံသရာအထပ်ထပ်
၌ သတ္တဝါများစွာတို့သည် ထူးထွေဆန်းပြားသော အပြစ်မျိုးစုံနှင့်
ကြုံကြရလေသည်။

စိမ်းတို့ဘဝကိပ်ကြည့်...။

မမြော်လင့်သောအဖြစ်ဆိုးတို့ ဆက်တိုက်ကြုံရလေပြီ။

စိမ်း ဇင်ချို ဆီမှအပြန်တွင် လမ်းဆုံ၌ ယာဉ်တိုက်မှုတွေကြုံ
လိုက်ရ၏။

ဆုံကြတကြီး အထိတ်တလန့် အသည်းတုန်ခံစားရပုံမှာ ထို
ကားတိုက်မှုသည် ကိုနိုင် ဖြစ်နေ၍ပင်။

တာ့ရှေ့ပိုင်းတစ်ခုလုံးကြေမှုပျက်စီးနေ၍ ကိုနိုင်ကို
အလိမ်းလိမ်းဖြင့် ကြည့်ရက်စရာမရှိအောင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်

ဖြစ်လျက် မေ့မောနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ရဲနှင့်ပြည်သူ့အကူအညီသို့ တိုက်ခိုက်ပြီး ဆေးရုံသို့ အမြန်ဆုံး ပို့ဆောင်ပေးပြီး ရှင်ယွန်းခိုင်တို့ဆီ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြား ရပါသည်။

မျှောင်လင့်စရာမရှိသော ကိုနိုင်အခြေအနေကို စိမ်းသိပြီး ဖြစ်ပါသော်လည်း ကိုနိုင်အတွက် မျှော်လင့်ချက်ငွေငွေထားကာ ဆုတောင်းနေမိပါသည်။

ရှင်ယွန်းခိုင်တို့ရောက်လာသည်မှာ တိုနိုင်အသက်မီရုံလေး ရှိပါသည်။

“သား... ကိုနိုင်”

“ကိုနိုင်... မောင်လေး၊ ပြစ်ဒုပြစ်ရလေတယ်ကွယ်၊ မခိုင်ဖြင့် မမြင်ရက်ပါဘူး”

မိခင်နှင့် အစ်မဖြစ်သူကို ချက်လုံးလေးများဖြင့်ကြည့်သော် လည်း မြင်တွေ့နိုင်စွမ်းမရှိပါ။ မလား။ စိမ်းကောင် သူ မသိသလိုနေ သည်။

တကယ်ပင် အသိဉာဏ်မရှိတော့လို့ မသိတာလား။

နာကြည်းချက်များကြောင့် စိမ်းကားသွေဖီဆတ်ဆတ်တာလား။ အို... ကိုနိုင်ရယ်၊ စိမ်းကိစ္စငွေလွတ်ပါ။ ခွင့်လွှတ်လိုက်စမ်း ပါရှင်လို့ စိမ်းရင်ထဲမှာ အခါခါကောင်းပန်နေမိပါသည်။

အလွန်ပင်လှ၍ ရွန်းလက်နေတတ်သော ကိုနိုင်မျက်လုံးများ မှေးမှိန်၍ အဝါရောင်သစ်နေသည်။

“သား... သား၊ ကိုကိုနိုင်၊ မေမေခေါ်နေတယ်လေ။

သားလေးနားမှာ မေမေရှိတယ်၊ သားရဲ့မေမေခေါ်တာ ကြားရဲ့လား သားရယ်”

ထဆက်ဆတ်တုန်နေသောနှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ ထားရင်း စိမ်း အသံမထွက်အောင် ငိုနှိတ်နေမိပါသည်။

မကြည့်ရက်စရာအဖြစ်နှင့် သနားစေဖွယ် ကိုနိုင်ကို စိမ်းတို့ ဆုံးရှုံးရမည့်အချိန်ပိုင်းလေး နီးကပ်သထက် နီးကပ်လာသည်။

ဝါယောင်ယောင်မျက်လုံးအိမ်အတွင်းမှ မျက်ရည်စများ စီးကျနေပုံမှတစ်ပါး ကိုနိုင်ဘာမှပြောဆိုနိုင်ခြင်းမရှိ။

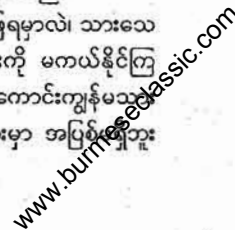
ကိုနိုင်လက်မဝါးကို ထင်းထင်းကျပ်ကျပ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း ခေါ် နေသော ဒေါ်မမခင်အဖြစ်က ကြေကွဲစရာ။ သားအတွက် ကမ္ဘာ မီးလောင်မတတ်ခံစားနေရသော မိခင်၏ရင်တွင်းမှအပူဓိးကို စိမ်း ချင့်ထွက်၍ သနားစိတ်တွေ ဝေနေမိပါသည်။

ခြေရင်းမှာ တိတ်တိတ်ကြိတ်၍ ငိုနှိုက်နေသောစိမ်းကိုဖြင့် ဒေါ်မမခင်တို့ ဝရုထားမိကြဟန်မရှိ။

“ကိုနိုင်... ကိုနိုင်၊ ဟင်... သူမရှိတော့ဘူး၊ ကိုနိုင်ဆုံးပြီ မေမေရဲ့၊ ကိုနိုင်ရယ်... မခိုင်ဖြင့် ယုံတောင်မယုံချင်ဘူး၊ ငါ့မောင် လေး အေ... နဲ့သေရခြင်း၊ ကိုနိုင်... ကိုနိုင်ရယ်”

ရှင်ယွန်းခိုင်၏အော်ငိုသံပျံ့လွင့်ထွက်လာသည်။

သား... သားလေး၊ မေမေတယ်လို့ဖြေရာမှာလဲ၊ သားသေ မယုံအစား မေမေသေပါရစေတာရဲ့၊ သားလေးကို မကယ်နိုင်ကြ တော့ဘူးလား၊ လေးတကြီးမတရားဘူး၊ သူတော်ကောင်းကျွန်မသို့ လေးကိုမှ ရွေးပြီး သေခိုင်းရက်တယ်၊ တွန့်မသားမှာ အပြစ်မရှိဘူး

ရှင်တို့ရဲ့ ကျွန်မသားကို မတယ်နိုင်ကြတော့ဘူးလား ဆရာဝန်ကြီး
တို့ရဲ့ ဟင်... စိမ်းကို လက်ထပ်ရမယ့်နေ့မှာ သားအဖျော်ဆုံးနေ့
ဆို၊ ခုတော့ ဒီစကားတွေ မင်းမပြောနိုင်တော့ပါလား သားရယ်၊
မင်းသိပ်ချစ်တယ်ဆိုသောမိန်းမက မင်းကိုသတ်လိုက်ပါပကောတဲ့၊
မေမေတစ်သက် ဘယ်လိုပြောရမလဲသားရယ်၊ ကျွန်မရှိတဲ့စည်းစိမ်တွေ
ကုန်ပါစေ၊ ကျွန်မသားအသက်ကို ပြန်ရအောင်လုပ်ပေးကြပါ
ဆရာဝန်ကြီးတို့ရဲ့”

သည်းအူပြတ်မျှ ဝေဒနာဖြင့်မချီထင်ကဲ အော်ငိုလိုက်ရှာ
သော အသံများကား ဆူညံလို့သွားပါတော့သည်။

အခန်း(၂၇)

နုနယ်ရုပ်ဆင်းပျိုမြစ်ခြင်းကား ဝှိုမင်းနောက်ဆုံးရှိချေ၏။
ဥစ္စာဆင်ခြင်းပေါများခြင်းကား ယိုယွင်းနောက်ဆုံးရှိချေ၏။
ချစ်ခင်ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းကား ကွေကွင်းနောက်ဆုံး

ရှိချေ၏။

ဒီဝိန့်ထိန်လင်း သက်ရှင်ခြင်းကား သေခြင်းနောက်ဆုံးရှိ

ချေ၏။

ထိုသံဝေဂ တချားကိုလူတို့နှားလည်ကြပါသော်လည်း
တတယ်တမ်းချစ်ခင်သူ သေဆုံးပျက်စီးကြပါလျှင် ဖြေဆည်၍မပြေ
နိုင်အောင် ခံစားရသည်ချည်း ဖြစ်ကြပါသည်ရှင်။

သတ္တဝါတစ်ခု တံတစ်ခုပါလား။

သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့။

ကိုနိုင် ဒီနေ့သေဆုံးသလို စိမ်းတို့လည်း တစ်နေ့နေ့ သေခြင်း တရားကိုရင်ဆိုင်ကြရမည် မဟုတ်ပါလား။

စိမ်း ပဲခူးဆေးရုံကြီးသို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် အမိန့်ကျလာ ပြီဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့် ပစ္စည်းများသိမ်းဆည်း၍ မခိုင်တို့ကို နှုတ်ဆက် ကန်တော့ရန်လာခဲ့ပါသည်။

ကိုနိုင်သေဆုံးပြီး သုံးလကျော်အချိန်ဖြစ်ပါသည်။

မခိုင်တို့ရင်ထဲမှာ ကိုနိုင်အတွက် အပူမီးတွေငွေ့တွေ လောင် ကျွမ်းဆဲ ရင်ထဲမှာတပြေ ခပြေ ဆွေးနေဆဲဆိုတာလည်း စိမ်းသိပါသည်။

စိမ်း ခြံထဲသို့ဝင်လာသည်နှင့် တွဲနေသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ကိုနိုင်နှင့်အတူ လျှောက်ခဲ့သောပန်းခြံထဲမှ ပန်းပင်များကို တအောက် မေ့မေ့ကြည့်နေမိသည်။

ကိုနိုင်မျက်စိဒဏ်ရာနှင့်ရှိမည် သူ့လက်ကိုဆွဲ၍ စိမ်းတွဲခေါ် လာပုံများကို အချိန်ထင်မြင်နေဆဲပါလား။

စိမ်းအိမ်ထဲသို့ဝင်လာသည်နှင့် ဒေါ်မမခင်သည် ဖတ်လက်ဖက် သတင်းစာကို မျက်ခနဲချပြီး မျက်နှာလှဲလိုက်ပါသည်။

ရွှင်ယွန်းခိုင်က မိခင်သောမျက်လုံးများဖြင့် အံ့ဩစွာစမ်း စွာကြည့်နေ၏။

စိမ်းကိုသူတို့လက်ကမ်းကြည့်နိုင်အောင် စိတ်နာကြပေမည်။ ထို့အတွက် စိမ်းဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့မိ။ စိမ်းကြောင့် ကိုနိုင်သေဆုံး ရခြင်းလို့ ခံယူထားသူမို့ မခိုင်တို့အမုန်းကို စိမ်းပြုံး၍ ခံယူနိုင်ပါသည်။

စိမ်းက ဒေါ်မမခင်တို့ရှေ့ကြမ်းပြင်မှာ ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်လိုက်

ပါသည်။

ရွှင်ယွန်းခိုင်က စိမ်းအား နားမလည်သလို တွေဝေစွာကြည့် နေဆဲ။

လွမ်းမောဖွယ်ခံစားမှုအချိန်ကြောင့် စိမ်း၏ရင်သည် ကြေကွဲ လျက် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ဖွင့်ဟ၍ပင် မရနိုင်အောင် တုန်ယင်နေ ပါသည်။

“အန်တီခင်... မခိုင်”

ထိတ်ဆိတ်နေသောအညွှန်းသည် ပို၍တိတ်ဆိတ်သွားသည် ဟု ထင်ရ၏။ စိမ်း၏အသံတိုးတိုးသည်ပင် ပို၍ကျယ်လောင်သွား သယောင်။

ပျော်ရွှင်စွာနေထုတ်ပါသော ဒီမိုသားစုလေးဝယ် ကိုနိုင် တစ်ယောက်ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းကြောင့် တစ်ခါမျှမပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူး သလို ခြေငှက်သွေတိတ်ဆိတ်လျက် ဆွေးမြည့်စဖွယ်ဖြစ်နေ၏။

“စိမ်း ပဲခူးကို ပြောင်းရတော့မယ်။ အန်တီခင်နဲ့မခိုင်ကို နှုတ်ဆက်ရင်း ကန်တော့ပါထယ်။ စိမ်းမှာရှိသမျှအပြစ်တွေကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဒေါ်မမခင် စိမ်းတို့လွန်စွာမုန်းတီးဆုပ်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း...

“ညည်းဆိုအရှက်မရှိမျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ဒီအိမ်ကိုလာရ သေးတယ်နေနဲ့။ အားနာပေးမှုမရ ငါ့မှာတော့ သားကိုနိုင်အတွက် တန်ဖိုးခံစားနေရတယ်။ ညည်းစနက်ကြောင့်သေရတဲ့သားကို ဘယ်တုန်းမှ မေ့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ညည်းကိုခြင်တိုင်း ငါ့သားလေးအဖြစ်ကို

လွန်းလို့ ညည်းကိုနှလုံးနာတယ်။ သွားစမ်းပါအော၊ မြန်မြန်သွားစမ်းပါ။

ဒေါ်မမခင် ထိုနေရာကနေ ထသွားပါတော့သည်။

စိမ်း အသံထွက်အောင် ငိုရွှိတ်လိုက်မိပါသည်။

ပြောပါစေ။

စိတ်ရှိသလောက် ပြောပါစေ။

အစားထိုးမရတဲ့ သားတစ်ယောက်ဆုံးရှုံးခြင်းမို့ စိမ်းကို

ပြောချင်သလောက်ပြောပါစေ။

စိမ်းကိုယ်တိုင်လည်း ကိုနိုင်အတွက် မပြုဆည်လို့မရသေးဘာ

မို့ ကြေကွဲလို့ မဆုံးနိုင်ပါဘူး အန်တီခင်ရယ်။

“စိမ်း”

မခိုင်၏တိုးတိုးညှင်သာ ခေါ်လိုက်သံကြောင့် စိမ်းမျက်ရည်များလက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်ရင်းက မော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“စိမ်းအပေါ်မှာလို့ပါ။ မခိုင်စိမ်းကို နားလည်ပါတယ်”

အလွမ်းမျက်ရည်ခဝဲခဝဲလည်နေသော မခိုင်၏မျက်လုံးခိုင်းလေးများသည် စိမ်းကို ကရုဏာသက်စွာကြည့်နေကြပါသည်။

“စိမ်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ မခိုင်ရယ်။ မိမိ သစ္စာတရားကို စောင့်ထိန်းပါတယ်။ အဲဒီနေ့က အဖြစ်အပျက်ကတော့... ”

“ရပါတယ်။ မတောင်းပန်ပါနဲ့တော့ သတ္တဝါတစ်ခုတစ်စုံခုလို့ မခိုင်မှတ်ယူပါတယ်။ ဖြစ်ဖို့ကံပါလို့ ပြစ်တာပါကွယ်။ မခိုင်အရင်ကလိုပဲ စိမ်းအပေါ်မှာ အခင်မင်မယုက်ပါဘူးကွယ်”

“စိမ်းလည်း မခိုင်တို့ အစ်မတစ်ယောက်လိုချစ်ပါတယ်။ စိမ်း

တစ်ခုတောင်းပန်ပါတယ်။ ဇင်ချိုနဲ့ စိမ်းဟာ ခုနေခါ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်တော့ပါဘူး။ မမခိုင်ရဲ့မာနတွေလျော့ပြီး နာကြည်းစိတ်တို့ ပြေလျော့လိုက်ပါ။ ဇင်ချိုနဲ့မမဟာ ဝါသနာတူတဲ့ချစ်သူတွေအတွက် လက်တွဲကြဖို့ တိုက်တွန်းပါတယ်”

မခိုင်ဘာမှ မပြော။

သူ့ရင်ထဲမှာ ချစ်သူကို အောက်မေ့တမ်းတနေသေးသလား။

စိတ်နာနေဆဲလားဆိုတာ စိမ်းဘယ်လိုသိနိုင်မှာလဲရှင်။

လေပြည်ကလေးဆွေးနုမုကြောင့် စိမ်း၏ထာဘီအနားသည်
ထာမျှင်လှိုင်ခါနေသည်။ စိုစွတ်သောပြေပေါ်မှ ပန်းများကို စိမ်း
ခွံကြည့်မိပါသည်။

ပန်းကလေးများကို သွမ်းမျက်ချည်ပြည့်နေသော မျက်လုံး
များဖြင့်ကြည့်ရင်း ငယ်ကအကြောင်းများ အောက်မေ့တမ်းတနေမိ
ပါသည်။

စိမ်းရပ်နေရာမှ ထိုင်လိုက်ပြီး ပန်းကလေးများကို တစ်ပွင့်
ချင်းကောက်ယူနေမိပါသည်။

တစ်ပွင့်၊ နှစ်ပွင့်၊ သုံးပွင့်၊ လေးပွင့်၊ ငါးပွင့်...
အိ...
စိမ်းရင်ထဲမှာ တုန်ခန်ဖြစ်သွားကာ မော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ခြောက်ပွင့်မြောက်ပန်းကိုဆက်ကူးယူ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်
သောသူက စိမ်းလက်ထဲသို့ ပန်းကလေးထည့်ပေးပါသည်။

ဘယ်သူရှိဦးမှာလဲ။
သူ...
စိမ်းငယ်ချစ်ဦး ဇင်ချိုပင်ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ရောစိမ်းပါပြိုင်တု မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြပါသည်။
"တို့ဩသလား စိမ်း"

"ချို ဒီတိုလာမယ်လို့ စိမ်း မထင်မိဘူး"
"ဘာလို့ မထင်ရတာလဲ စိမ်းတောင် ဒီနေရာရောက်ခဲ့ပြီပဲ"

ငယ်ဘဝကို ဘမ်းတဘယ် မတွက်လား စိမ်း"
စိမ်းရင်ထဲက အကြောင်းများကို သုမသိအောင် ဖမ်းမိချင်

အခန်း(၂၈)

ကြည်လင်သာယာသော ရာသီဥတု မဟုတ်ပါချေ။

ဝန်းကျင်တစ်ဝှမ်း အနှံ့အပြားမျိုးစုံလုံး မိုးဦးရာသီအခါမယေဇို့
အရာရာသည် စိုစွတ်နေပေသည်။

သစ်ပင်များစိမ်းစိုနေပုံနှင့် မိုးကောင်ကင်ကြီးညှို့မှိုင်းနေပုံ
မှာ လွမ်းချင်ဆွေးချင်စရာကောင်းနေပါသည်။

စံကားပင်ကြီးအောက်ကို စိမ်းလျှောက်ခဲ့ပါသည်။

အပွင့်တွေအပင်မှာ ဝေနေသလို၊ မြေမှာလည်း ကြွေနေ
သော ပန်းစံကားလေးများကား စိမ်းတို့ငယ်စဉ်က အတိုင်း။

သည်အပင်ကြီးအောက်မှာ စိမ်းနှင့်ဖင်ချိုချစ်ခင်သူယ
ကြင်နာစွာ ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြပုံကို စိမ်းမျက်လုံးထဲမှာ အရိပ်လိုထင်နေ
ပါသည်။

၍ ငြိမ်နေမိပါသည်။

“စိမ်းနဲ့ ကိုယ်ရေခက်မကုန်သေးပါဘူး စိမ်းရယ်၊ စိမ်းနဲ့ ကိုယ်အရင်လိုပဲ ချစ်နေကြရအောင်၊ ဒီတစ်ခါ မဝေးနိုင်ကြတော့ပါဘူး စိမ်းရယ်”

ပန်းများဖြင့်ပြည့်နေသော စိမ်းလက်ကိုဆွဲယူ၍၊ ပန်းများနှင့် ရောထွေးကာ မွှေးကြူလိုက်ပါသည်။

အို... စိမ်းရင်တွေ သိသိခိုခိုခွန်းသွားရပါလားရင်။

ဒါပေမယ့် ရင်ထဲမှာ နှင့်နံ့စွာခံဝေးရင်းက စိမ်းနှုတ်ခမ်းများ တင်းတင်းစေ့လိုက်ပါသည်။

“ပြောလေ စိမ်း၊ စိမ်းကိုလက်တို့ပြီး တစ်သက်လုံးတောင့် ရှောက်ပါရစေ”

စိမ်း၏ရင်မှာ အနှစ်နှစ်အလလက တောင့်တခဲ့ရသော ချစ်သူ၏ငယ်ငယ်က ချစ်ရေစင်တွေ ဆွတ် မခမ်းသေးပါလား၊

ဒါပေမယ့်... ဒါပေမယ့်...

“စိမ်းနဲ့ ချိုဟာ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ၊ ၅၂၈ မေတ္တာဟာ အေးမြသန့်စင်တယ်၊ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးပိုင်ဆိုင်လိုတဲ့ ၁၅၀၀ မေတ္တာတစ် ဖီးလိုပူလောင်တယ်၊ လူကို တခြေခြေလောင်ကျွမ်းစေတယ်၊ စိမ်းလေ... ချိုအပေါ် သန့်စင်တဲ့မေတ္တာတရားနဲ့ ထာဝရခင်တွယ် နေပါစေ၊ ချိုအနေနဲ့ အချစ်နဲ့သစ္စာတရားကို မခိုင်အပေါ်မှာ ထား သင့်ပါတယ်”

“မခိုင်နဲ့ ကိုယ်တပြတ်ပြီးပါ၊ ကိုယ်အပေါ် အရမ်းနာကြည်းနေ တယ်၊ ခုနေကိုယ်ကပြန်ပြီး ဆက်သွယ်ရင်တောင် သူကလက်ခံမယ်

ထင်လားစိမ်း”

“မခိုင် မောင်ကို လက်ခံဖို့စောင့်နေပါတယ်မောင်”

“ဟင်”

မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာသော ရှင်ယွန်းခိုင်၏အသံ။ မလှမ်းကောင်းမှာ ရုပ်နေသော မခိုင်သူတို့အနီးလျှောက် လာပါသည်။

“မခိုင်အထင်လွဲပြောဆိုခဲ့မိတာတွေအတွက်... မောင်ကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ မခိုင်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်သေးရဲ့လား”

သနားစရာ မခိုင်ပါပင်။

အမြဲတက်ကြွနေသော အမှုအရာများနှင့် ပျော်ရွှင်နေသော မခိုင်မျက်နှာလေးမှာ ညှိုးနွမ်းလျှော့နေပါသည်။

“ကွန်တော် နာမည်စေ့ခွင့်လွှတ်ထားပါတယ် မခိုင်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ခမောင်ရယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ မေမေ့ကို လည်း နားဝင်အောင်ရှင်းပြပြီးပါပြီ မောင်ရယ်၊ မခိုင်လေ မောင်ကို ချစ်လွန်းလို့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောဆိုမိတာပါ... စိမ်းကိုရော တောင်းပန်ပါတယ်၊ မခိုင်နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ မောင်ရယ်”

တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော မခိုင်ကို ဇင်ချို အတန်ကြာ တွေးကြည့်နေပြီး သတိပြင်းခုလိုက်ပါသည်။

ဇင်ချို စိမ်းအား ရိုသေသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေဆဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရုပ်နေသောစိမ်းကပင်...

“လိုက်သွားလိုက်ပါ ချိုရယ်”

ဇင်ချို မခိုင်လက်ထိုက်ကိုင်လိုက်ပါသည်။ မခိုင်အားပါးတရ

ပြုံးရင်း...

“ဝမ်းသာလိုက်တာ... ခောင်ရယ်”
ထို့နောက် သူတို့ စိမ်းကို နှုတ်ဆက်ပြုံးဖြင့်ကြည့်နေရင်း...

“သွားမယ်နော် စိမ်း”

စိမ်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆွဲ၍ လမ်းပေါ်မှာရပ်ထားသောကားဆီသို့ လျှောက်သွားကြသော သူတို့ကိုကြည့်ရင်း စိမ်းရင်တွင်းမှ ထိန်းချုပ်ခဲ့ရသည့် မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာသည်။

ဒီတစ်ခါ နှုတ်ဆက်ခြင်းတော့ ထာဝရခွဲခွာခြင်းလို့ စိမ်းရင်ထဲမှာ နာနာကျင်ကျင်ကြီး တွေးမိပါသည်။

စိမ်း၏ချစ်သူများသည် စိမ်းကို ခွဲခွာသွားခဲ့ကြသည်ပင် မဟုတ်လား...

စိမ်းကချစ်ခဲ့ရသူ၊ စိမ်းအား ချစ်ခဲ့ကြသူများသည် စိမ်းအား အထီးကျန်ဘဝတွင် ထားခဲ့ပါပြီလားဟုသော အသိကြောင့် စိမ်းတသိမ့်သိမ့်ခိုရပါသည်။

စိမ်းငိုကြွေးရသလို တစ်ပံးသူများ၊ ချစ်သူတွေ မငိုကြစေလိုပါ။

စိမ်းဘဝ အထီးကျန်လို့ မည်သူ့အားမျှ အဖော်မခံဝေလိုပါ။ စိမ်းသည်သာ အကျည်းတန်သော အထီးကျန်ဘဝမှာ ချစ်ရသူတို့အား တမ်းတရင်း တမြေမြေဆွေးနေပါစေ။

စိမ်းသည်သာ အချစ်ကိုဖေးဆပ်ရခြင်း၊ ခွန်လွှတ်ရခြင်းဖြင့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ချစ်သည်တွေ့ မှုမူကြေအောင် ဒီစားရပါစေ...
စိမ်းသည်သာ...။

ရှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ။
တက္ကသိုလ် ယဉ်ယဉ်လဲ့

တက္ကသိုလ် ယဉ်ယဉ်လဲ
ပိမ်းသခင်

BURMESE
CLASSIC
COM

